

Nguyễn Thơ Sinh

Hoa Giấy

Chương 1

"Là 1 tiểu thuyết mới nhất của Nguyễn Thơ Sinh, Hoa Giấy (NXB Văn Học) kể về một chuyện tình đầy ngang trái, giằng xé trộn lẫn với những uẩn khúc đau thương cay đắng của một mối tình đồng tính nữ "tam giác" giữa ba nhân vật: Nghêu, Hoi và em trai của Nghêu là Ốc. Bối cảnh của truyện là một làng nghèo miền bắc, nơi con sông Lục đã chứng kiến mối tình thắm thiết của hai người con gái hàng xóm nhưng cuối cùng họ phải đương đầu với một kết cuộc rất đối bi thương. Nhiều tuyến nhân vật phụ và những tình tiết gay cấn trong tiểu thuyết đã tái hiện lại một mối tình cao đẹp, nơi những thử thách cay nghiệt nhất của bốn phận, của ân nghĩa, của tình người,... đã bị dồn nén, căng nghẽn để rồi cuối cùng là sự vỡ òa của nỗi đau ngậm ngùi dâng lên đỉnh điểm. Một mối tình buồn, ngọt ngào. Một sự vùng vẫy, phản kháng quyết liệt đến độ kiệt sức. Một tiểu thuyết sẽ thay đổi cách nhìn của bạn đọc về hoa giấy - một loài hoa có ba cánh, đầy gai nhọn, sắc sỡ sắc màu nhưng không có hương thơm - được nhân

cách hóa rất thành công trong tiểu thuyết mới này của Nguyễn Thor Sinh"

1. Hoa Giấy

*Loài hoa mỏng không hương không sắc,
Nở làm gì, có kết quả được không?
Nỗi đau gai nhọn, cay đắng chất chồng.
Tình một dải chôn vùi vào nỗi tủi.*

Trong ruộng mả làng Cối có một nấm mồ nhỏ, nhìn nấm mộ này không đặc biệt gì nhiều so với những nấm mồ khác. Nếu khác biệt duy nhất là trên nấm mồ ấy người ta nhìn thấy một khóm hoa giấy màu tím, bao giờ cũng mọc um tùm xanh tốt, nở hoa tươi thắm bốn mùa.

Vào mùa mưa, khóm hoa giấy trên ngôi mộ này nở lan tràn cũng là điều bình thường, không đáng nói. Mùa khô hoa vẫn nở, chúng nở một cách thắm đượm. Gần như cái nắng nung người kia xem ra chẳng thể nào khuất phục chất ham sống của nó được. Có mấy người đi tảo mộ đốt hương cho người nhà quả quyết rằng người yên nghỉ dưới lòng đất kia là người thuở sinh tiền đã sống rất có hậu, nên khi nằm xuống, cái nghĩa của người ấy đã toát lên qua những cánh hoa:

-Giời hành thế này mà trông nó mỡ màng làm sao.

Chỉ có vài đứa trẻ chần trâu quanh đấy thì lại bảo nhau rằng:

- Hoa giấy trên mộ bà Hợi mẹ thằng Sinh tốt thế là vì bà cô của nó chiều nào cũng ra đây tưới nước đấy!

Một con bé còi cọc, tóc khô, sún mắt một cái răng cửa, chừng mười ba tuổi, nhoẻn miệng cười bảo mấy đứa khác:

- Chỉ có bà cô thằng ấy bị điên mới đem nước ra đây tưới. Hoa giấy đầy gai. Thế mà cũng đem trồng.

Một thằng bé khác, mặt mũi đen như than, răng bị hô, neho mắt lại mỗi khi nói chuyện:

- Hình như là hai người đàn bà này có cái gì với nhau ấy. Có hôm tao nhìn thấy cái bà Nghêu, cô thằng Sinh ngồi khóc một mình ở ngoài này!

Một thằng bé khác gầy còm, khuôn mặt nhỏ choắt, nhưng hai con mắt to quá khổ, choán hết gần khuôn mặt, hai con mắt to và đen. Lúc nào đôi mắt ấy cũng chực cười. Nó bảo hai đứa kia:

- Chúng mày chỉ được vớ vẩn là giỏi. Chuyện nhà người ta thì mặc kệ nhà người ta. Chúng mày là cái thá gì mà nói chen vào chuyện nhà thằng Sinh. Tao ghét nhất cái thói nói chuyện sau lưng người khác.

Thằng bé có khuôn mặt đen như than nói chen vào:

- Thằng Phú này thì chỉ được cái bệnh cho thằng Sinh là giỏi. Cái gì cũng thằng Sinh thằng Sinh. Làm cái gì cũng bảo: Rủ thằng Sinh đi chung với. Chả lẽ mày thích thằng Sinh đến thế cơ à?

Thằng bé tên Phú quay mặt đi hướng khác. Hình như nó cố giấu một điều gì đó rất bí mật. Con bé sún răng sau cùng nói:

- Có khi mày thích nó phải không Phú?

Thằng bé có khuôn mặt đen lại nói phụ họa vào:

- Tao nói thật. Nhìn thằng Sinh, tao nhận ra là nó thích mày. Nhưng mà chuyện đó chẳng liên quan gì đến tao và cái Chanh cả. – Quay sang con bé có chiếc răng sún, nó nói tiếp: Tao bảo thế có đúng không, Chanh?

Con bé nọ gật đầu, rồi nó nói với thằng Phú:

- Thằng Lực nói đúng đấy!

Thằng Phú không nói gì cả. Nó chỉ đứng im lặng.

Nó không biết nó và thằng Sinh có thích nhau thật sự hay không, điều đó nó chẳng biết, nhất là khi nó chỉ vào cái tuổi mười bốn.

Nhưng nó biết rất rõ vì sao trên mộ mẹ thằng Sinh có trồng một khóm hoa giấy nở những bông hoa màu tím rất đẹp như thế. Nó còn biết vì sao bà cô của thằng Sinh chiều nào cũng ra ngoài này tưới nước cho khóm hoa giấy ấy. Thực ra, nó rất muốn kể cho thằng Lực và con Chanh nghe toàn bộ câu chuyện bí ẩn đằng sau. Nhưng nó không thể kể ra được. Vì thằng Sinh, bạn thân của nó đã dặn kỹ:

- Mày đã nghe tao kể hết câu chuyện của mẹ tao. Tao chỉ xin mày, đừng bao giờ kể lại cho bất cứ một người nào khác nghe. Mày có dám hứa với tao như vậy hay không Phú?

Thằng Phú lúc ấy gật đầu. Nó đã hứa với thằng Sinh là nó sẽ không kể cho ai nghe. Nhưng cứ hễ mỗi lần nghe người ta nói đến khóm hoa giấy trên mộ người đàn bà, với những nhận xét phỏng đoán đủ kiểu khác nhau, nó lại thấy hậm hực vì nó biết đã đoán sai. Nó biết rất rõ chỉ có mình nó, bà mẹ, ông bố và bà cô của thằng Sinh mới là người đã biết toàn bộ chân tướng sự thực của câu chuyện.

Và câu chuyện ấy bao giờ cũng ủa về đầy ắp những chi tiết... Như thế đấy là câu chuyện của riêng thằng Phú vậy. Như thế nó là một phần của một câu chuyện đau long. Như thế chính nó đã nhìn thấy

vẻ đẹp tiềm ẩn thiêng liêng của loài hoa giấy.

Một điều rất lạ là nó luôn cảm thấy bất ngờ mỗi khi nó nghĩ về câu chuyện ấy. Một câu chuyện đã đưa nó về những miền cổ tích. Một câu chuyện cổ tích rất buồn, bao giờ cũng để lại trong tâm trí nó một cảm giác man mác bang khuâng khó rũ bỏ.

Nó có cảm giác câu chuyện nó nghe được chính là một truyền thuyết về sự tích của loài hoa giấy. Một loài hoa – sau khi nghe về một chuyện tình – nó không còn nhìn bằng con mắt bình thường như trước đây nữa. Nó nhìn thấy ý nghĩa của một loài hoa mỏng mảnh, không hương thơm, không kết trái. Một loài hoa thân đơm đầy gai nhọn nên chẳng được đối xử may mắn ưu đãi như hoa hồng. Một loài hoa nó đã nhìn thấy từ bao nhiêu ngày trước đó.

Dù không được người đời trân quý, loài hoa ấy vẫn nở rất nhiệt tình. Nở như quên đi sự bạc đãi của cuộc đời đối với chính bản thân nó. Hình như nó chỉ cần biết mục đích cuộc đời của nó là mở ra những bông hoa mang một sắc màu tươi thắm nhất.

Câu chuyện bỗng chợt ùa về trong đầu nó rất nhanh.

Ngày xưa...làng Cối...

Có một chuyện tình...

Hoa Giấy

Chương 2

Đứa trẻ nhặt được

*Duyên và nợ nào ai biết được,
Hai mảnh đời chấp vá tựa nương nhau.*

*Thăm thăm chiều mưa chắt chứa cỗi sâu.
Tình một mảnh biết đâu là bến đậu.*

Vợ chồng phó Biện lấy nhau đã được hơn hai năm rưỡi mà chẳng có dấu hiệu chữa đẻ gì, bà mẹ chồng tỏ ra sốt ruột một cách lộ liễu. Bà hay thở dài đánh sụt mỗi khi nhìn vào bụng đứa con dâu. Có vẻ nó dài như thể hai mươi năm vậy.

Vợ Biện chán ngán cái nhìn sầm soi ấy của bà mẹ chồng lắm nhưng chẳng biết làm sao khác hơn được. Nhất là mỗi khi bà mẹ chồng nhìn đàn chó con đang rúc vào cú con chó cái, tranh nhau bú, bà đây nghiêng nói:

- Nhà này nuôi chó chó đẻ sai, nuôi lợn lợn đẻ mấn. Thế mà nuôi người thì người lại chả đẻ hộ cho. Chả biết cái phúc nhà này nó ra làm sao nữa.

Có một làn khác, vợ Biện cố gánh chỗ bèo về băm nấu cám lợn, bà mẹ chồng không thương cảm lại còn nói kháy một câu:

- Chị chả cần phải cố như thế cho hại người. Chịu khó nghỉ ngơi rồi đẻ cho tôi một vài đứa cháu nội, thế là được rồi.

Kể từ đó vợ phó Biện trong lòng bao giờ cũng canh cánh một nỗi niềm đau khổ. Có lần bà mẹ chồng còn hỏi cậu con trai một câu mà vợ Biện nghe được: *Thế mà với mẹ thằng cu không ngủ mấy nhau à?* Tuy vợ Biện chưa bao giờ sinh cho nhà họ Huỳnh lấy một mụn con, song bà mẹ chồng bao giờ cũng gọi vợ Biện là mẹ thằng cu. Cứ như thể gọi mãi như thế, cô con dâu của bà một ngày nào đó sẽ có chữa. Người con trai trả lời bà mẹ:

- Tuần nào cũng đánh hơn chục lần...Mà mẹ lo làm gì...từ từ thùng thẳng, đi đâu mà vội.

Bà mẹ thở dài đánh sụt một cái rồi nói

- Cha bà cái thói bênh vợ của nhà anh. Tôi sắp chui xuống lỗ rồi. Bảo từ từ thùng thẳng là từ từ thùng thẳng thế nào. Anh không mau mau kiếm tí cháu nội cho tôi bồng, sau này ngộ nhớ tôi không chờ được, rồi đi xuống chốn cửu tuyền, tôi biết ăn biết nói với các cụ tổ họ Huỳnh nhà anh như thế nào.

- Vợ Biện nghe nói thế, trong bụng cảm thấy rất ruột lắm.

Ban đầu vợ Biện mới về làm dâu nhà họ Huỳnh, bà mẹ chồng tỏ ra chăm chiều hết mực. Có cái gì ngon bà cũng dành riêng cho đứa con dâu. Có quả xoài bồ ra thì bà sẽ nhất định chọn phần cái hột, ép cô con dâu ăn bằng được hai cái má thịt xoài. Cả chuyện băm bèo nấu

cám lộn bà cũng giành lấy: *Chị xê ra đi, nom chị bằm bèo tôi ngứa mắt lắm*. Nói xong bà không quên kèm theo một nụ cười thật to ra điều mình đang mắng yêu cô con dâu.

Nhưng rồi sau đó sự nôn nóng của vợ Biện mong mình cần thai cũng giống như chuyện bà mẹ chồng mất dần kiên nhẫn. Hình như bà bắt đầu sốt ruột thật sự. Có thời gian cây đu đủ trước nhà rất sai quả, bà ngày nào cũng bắt cô con dâu ăn đu đủ. Thôi thì đủ cả các món canh,xào,nộm,dưa,luộc... Thì ra bà đã hỏi xem vợ nhà Thoan ăn cái gì mà mẩn chữa. Vợ Thoan bảo: *Nhà con nghèo, chỉ có mỗi món thù đủ. Hóa ra ăn cái ấy nó mẩn lắm,bà ạ*.

Cây đu đủ dễ có đến hơn ba mươi quả, đeo bám kín một khúc thân cây, nhưng chẳng quả nào kịp chín. Chả là bà mẹ chồng cứ vặt xanh xuống. Vợ Biện độ ấy cứ nhìn vào mâm cơm là phát ốm vì nhìn thấy toàn là món đu đủ.

Cuối cùng ăn xong hết mùa đu đủ ấy, nhưng cái bụng của vợ Biện không chịu ngoan ra, không chịu cần chữa. Tháng nào vợ Biện cũng thấy máu chảy ra từ âm hộ, lòng vợ Biện lại nhói đau như có ai thắt lại bằng gai mây. Bà mẹ chồng thấy mình đã dày công như thế mà cái nét chữa đẻ của vợ Biện xem ra vẫn chẳng ăn thua gì. Chán nản, bà bỏ mặc ý định mình đang sốt ruột chờ một đứa cháu nội.

Trong nhà bây giờ bỗng nặng nề u ám như thể mọi xó xỉnh góc ngách đều ngập tràn chướng khí. Anh chồng cũng chán nản nhìn vợ. Hình như anh không hiểu tại sao anh và chị vẫn đều đặn chuyện ân ái nhưng vợ anh vẫn không có chữa. Có lần chồng bảo vợ:

- Trông mình lành lặn khỏe mạnh như thế, tôi nghĩ chắc là lỗi tại do tôi mà ra cả.

Vợ Biện nghe chồng nói thế chỉ biết nằm rưng rưng khóc. Thì ra chồng chị cuối cùng đã than thở về điều mà chị nghĩ chỉ có bà mẹ chồng mới thực sự quan tâm đến. Anh đã nói đến một sự thật bao giờ cũng khiến cho chị nhói đau. Đối với vợ Biện, khổ và nghèo, cơ cực đến mấy vợ Biện không hề ca thán ngán ngại. Chị chỉ đau khổ khi trách nhiệm chữa đẻ của mình không hoàn thành trọn vẹn. Nay nghe chồng nói thế, thử hỏi làm sao lòng chị không đau cho được. Vợ Biện một hôm lén đi coi bói. Bà thầy bói xem quẻ bài xong rồi bảo:

- Thú thật... Tôi không muốn nói ra những điều mà quẻ bài đã ứng.

Nhưng mà thấy chị hiền lành, lại thành tâm, tôi không nỡ nói dối. Cái số chị long đong về đường chữa đẻ lắm.

- Thế là cháu không bao giờ có con...

Người đàn bà vội trả lời:

- Ấy chết! Không phải như thế. Số chị... Chỉ nhờ được con nuôi thôi. Theo quẻ bài thì đây là một đứa con gái. Con thì hai lần chữa, để đủ cả hai. Hai đứa con giai đàng hoàng. Nhưng chỉ giữ lại được một đứa. Cái đứa đầu tiên, xin đừng trách tôi nói gở mồm... để ra thì có mà cho bú thì không!

Nghe xong, vợ Biện khuôn mặt chùng xuống. Một ý nghĩ thoáng nhanh xuất hiện trong đầu chị, có lẽ không nên tin vào bói toán. Hoặc là nếu xoa bài lại, rất có thể quẻ thứ hai sẽ không ứng xấu như quẻ trước. Chị nói nhanh:

- Bài xấu thế cơ à? Hay để cháu xoa bài quẻ khác!

Người đàn bà vội lắc đầu:

- Ấy chết... Không được đâu. Làm thế cũng chẳng giúp được việc gì. Chẳng linh nghiệm gì đâu.

- Nhưng cháu muốn. Xin bà giúp cháu... - Vợ Biện năn nỉ. Hình như chị nghĩ rằng với sự thành tâm khẩn thiết của mình, số phận sẽ cảm động cho hoàn cảnh bế bång của chị. – Cháu xin bà thật lòng đấy! Người đàn bà nhác thấy có một khách lạ đến đang đợi ngoài sân vội nói tránh đi: *Có muốn xem lại thì phải đợi hôm khác!* Nhưng khi nhìn vẻ mặt chết lặng của vợ Biện, bà ta không nỡ ăn ở cặn tình. Thành ra bà sai con bé giúp việc ra ngoài thêm báo lại với khác là chừng mười phút nữa là bà sẽ cho mời khách vào.

Vợ Biện lại xoa bài một lần nữa. Thật trớ trêu thay. Những con bài vẫn là con bài ban nãy. Nhưng vợ Biện vẫn cầu xin là bà thầy bói mấy phút trước đã coi nhầm. Nhưng nhìn khuôn mặt lạnh lẽo đến độ tàn nhẫn của bà ta, vợ Biện toàn thân lạnh đến độ toát mồ hôi hột. Người đàn bà lên tiếng:

- Bài quẻ này ứng lên càng xấu hơn.

- Thưa bà. Là thế nào, cơ ạ? – Khuôn mặt vợ Biện tái xanh lại.

- Theo quẻ...bài nói... Thằng con trai của chị sau này cũng khổ đau về chuyện gia đạo. Không có hạnh phúc. Còn đứa con gái nuôi thì đường tình duyên tan tành. – Nghĩ sao bà ta nói: Thôi đi đâu cũng chẳng thoát khỏi mệnh Giời. – Cuối cùng bà ta lấy một câu Kiều:

*Bắt phong trần, phải phong trần,
Cho thanh cao mới được phần thanh cao.*

Vợ Biện hôm ấy ra về long đau như cắt.
Đất bằng dậy sóng.

Một điều vợ Biện không thể ngờ được là quẻ bài linh nghiệm cực kỳ. Ngay buổi sáng hôm ấy, trên bến đò làng Cối vểng khác, chị nghe có tiếng khóc trẻ con re re cất lên, nghe như thể nó đang rất khát sữa, hình như nó sợ chết nên cố hết sức khản cổ gào để người ta có thể nghe được tiếng kêu cứu thảm thiết của nó.

Vợ Biện đi lại nơi có tiếng khóc thì nhận ra đấy là một đứa trẻ được bọc trong một cái xống cũ, rách nát, bẩn thỉu. Hai bàn chân con bé thò ra, bám đầy kiến lửa. Vợ Biện vội gỡ cái xống ra, nhanh tay nhặt những con kiến lửa. Đến lúc này thì vợ Biện mới nhận ra là con bé không chỉ khát sữa mà nó còn bị kiến đốt như tử. Quan sát kỹ, vợ Biện nhìn thấy đấy là một đứa con gái. Nhưng nom kỹ, đứa con gái ấy không bình thường, hình như nó có một cái âm vật khá lớn, không giống như những đứa con gái nhỏ khác mà vợ Biện đã từng gặp qua. Vợ Biện nhìn quanh nhưng không trông thấy ai. Bất chợt chị hiểu ra đã có người để xống rồi đem vứt con bé đi. Thế là chị cảm động ầm nó về. Trên đường về nhà, chị cứ lo lắng là bà mẹ chồng sẽ tìm cách mắng trách chị. Chị sợ bà sẽ nói: *Con chị để ra tôi mới quý. Còn con người ta vứt đi, chị khuan về để cả nhà này hầu nó à? Đúng là đoảng từ cái nét để đoảng đi.*

Chị lo lắng như vậy là vì từ hai năm nay, hình như mọi chuyện chị làm trong tầm mắt bà mẹ chồng cũng đều sai cả. Nhưng nhìn con bé trong tình cảnh tang thương như thế này, chị không nỡ đành đoạn bỏ nó lại bến đò một mình. Thế là vợ Biện quyết định ẵm con bé về. Dù sao thì nó cũng mang một thân phận kiếp con người. Đâu phải cái thúng rách vứt ở vệ đường. Thế là chị nói với con bé:

- Thôi ngoan, không khóc nữa. Để mẹ ẵm con về. Mẹ sẽ nuôi con.

Nín đi nào. Ngoan nào...

Có lẽ con bé vừa đói vừa bị kiến cắn, nên nó hờn, nhất mực cứ khóc thét lên, dù vợ Biện vẫn đều tay vỗ về cho con bé.

Hoa Giấy

Chương 3

Niềm hạnh phúc của vợ Biện

*Ai xui đại may đèo bông đàn dúi,
Nở giữa đời rẻo rất chẳng ngại chông chênh.
Biết đâu là bến vui, biết đâu là bến khổ.
Ai thấu tình cho, lên xuống thác ghềnh.*

Trước sân nhà Biện có một giàn hoa giấy nở đầy những cánh hoa màu tím.

Vợ Biện ốm con bé về, vừa bước vào đầu ngõ đã gặp ngay phải bà mẹ chồng. Lúc này thì con bé đã nín khóc, thêm thiếp ngủ. Vừa nhìn thấy con dâu cụ đã đầy nghiêng. Hình như từ hai năm trở lại đây, bà cụ bao giờ cũng bức bối mỗi khi nhìn thấy người con dâu:

- Mặt trời đã lên cao thế này, thôi chị vào trong kia mà ngủ, chốc ta thổi cơm chiều ăn luôn một thể.

Kỳ tình lúc ấy cũng chỉ mới hơn mười một giờ sáng. Nhà lại chẳng nấu nướng gì nhiều. Nhưng bà mẹ chồng bao giờ cũng cạnh khóe đáo để như thế. Có khi bà con chửi đồng, nói xiên nói xỏ, lời lẽ rất xóc óc, cố tình khiến cho đứa con dâu phải rơi vào tình cảnh khó xử. Hôm nay, sau câu nói gay gắt ấy, nhìn thấy đứa con gái ẵm một cái búi giẻ trên tay, bà gay gắt hỏi:

- Chị lại khuôn cái của nợ gì về nhà đây!

Vợ Biện ghé mông ngồi xuống bậc thềm nhà, ngả cái xống nát chia sát về phía bà mẹ chồng, chị mở cho bà nhìn thấy đứa con gái bị bỏ rơi ngoài bến đò. Chị lí nhí nói:

-G ời ơi! – Bà cụ lập tức hét toáng lên. – Chị làm cái gì thế này hở.

Ai đời mà người ta lại vứt con đi. Chắc là chị lại để không được nên ẵm trộm con người ta về. Biện ơi...Anh ra đây mà xem vợ anh đây này.

Biện đang dở tay trát lại cái vách phía sau nhà bếp nghe thấy tiếng

mẹ thét lên, vội vút bỏ tất cả mọi chuyện chạy ra xem. Nhìn thấy trên tay vợ là một đứa trẻ con, anh trở mắt nhìn:

- Con cái nhà ai thế này?

Vợ Biện ngược mắt lên nhìn chồng:

- Tôi nhặt được nó ở bên đồ...

Bà mẹ chồng vội xĩa xối:

- Nhặt. Nhặt. Nhặt... Ai để con ra rồi vút cho nhà chị nhặt. Mà chị có muốn nhặt nó về thì chị cũng phải hỏi tôi một tiếng chứ. Tôi có phải đã bạc phước chết khuất đi đâu mà chị coi tôi như đã chết. Mà tôi có chết thì trong nhà này cũng vẫn còn thằng Biện. Chị chỉ là con dâu, cái nết để đái còn làm không xong. Giờ chị còn ngang nhiên chiếm hết cả quyền hành trong cái nhà này phải không? Hừ.

Vợ Biện ngơ ngác đôi mắt:

-Con nom thấy đứa trẻ, tội nghiệp quá...

Người đàn bà tru lên ngay tức thì. Có lẽ bà không thể chịu được cảnh cô con dâu đã dám trả lời bà như thế:

-Giời ơi là giới. Ông ngó xuống đây mà coi đây này. Các ông tổ, các bác nhà họ Huỳnh sống lại mà coi con vợ Biện nó chửi tôi là người thất đức đây này. – Nói xong một tay bà ta đập xuống nền gạch huỳnh huỵch, một tay bứt tung cúc áo.

Biện thấy mẹ làm thế, bực lây sang vợ. Anh đã dặn chị nhiều lần, mỗi khi bà cụ nói chuyện, chị chỉ được phép ngồi nghe. Thế là anh quát lên, có lẽ vì bực bội khi nhìn thấy mình rơi vào cảnh đôi bề khó xử. Trong trường hợp này anh chẳng biết bên nào cả. Mẹ anh thì tuy có hơi khó tính nhưng luôn là vai mẹ. Còn vợ anh hiền lành đáng thương nhưng anh chỉ có thể chiều chuộng đằng sau mặt mẹ. Thế là Biện quát vợ:

- Còn không biết há mồm ra mà xin lỗi mẹ ngay à?

Không hiểu sau vợ Biện hôm nay dở chứng, cứ như thể là vừa nhai xong nguyên cả một cái mật cọp. Chị ầm đứa trẻ, đứng lên:

- Tôi không làm gì sai cả. Thấy người sắp chết không cứu tôi không làm được. Nếu mẹ và anh không chịu giữ nó thì tôi đun cháo đổ hồ cho nó vài hôm rồi tôi sẽ tìm cho nó một nơi. Còn nếu như bắt tôi phải vút nó ra đường ngay bây giờ. Tôi sẽ ầm nó về nhà u để tôi. Sống ở đời phải có đức chứ!

Nói xong vợ Biện ầm đứa trẻ đi thẳng vào trong phòng. Bên ngoài anh chồng đứng chết trân. Bà mẹ chồng thì vật ra thêm giấy đánh đạch: *Giời ơi là Giới. Ông ngó xuống đây mà xem đây này. Con dâu dám chửi lại mẹ chồng. Con giai thì bênh vợ. Giới sao có mắt hay không mà ông nỡ đối xử với tôi như thế, hử Giới ơi. Sao ông nỡ hành*

hạ tôi khổ sở như thế này? Giời ơi là Giời...

Biện bức quá, không biết phải làm sao, thế là anh bỏ ra sau nhà trát tiếp bức vách.

Cứ tưởng là sau vài hôm đỡ hồ, người ta sẽ chứng kiến cảnh vợ Biện đem đứa trẻ đi gạ gẫm những người trong làng Cối để họ nhận nuôi nó. Nhưng mà hình như thiên duyên lại nghẽn ngãng thế nào ấy, chuyện đem đứa trẻ cho người khác cuối cùng đã không xảy ra. Chuyện là thế này. Một hôm vợ chồng Biện cùng nhau ra đồng, ở nhà chỉ còn bà mẹ chồng và con bé. Có lẽ vì đói nên nó khóc. Ban đầu bà cụ nhất mực không ngó ngang gì đến con bé. Nhưng sau thấy nó hờn, khóc quá, sốt ruột không chịu được, cuối cùng bà phải ẵm con bé lên.

Lạ thật, ban đầu con bé không nín ngay nhưng sau đó tiếng khóc dịu dần. Cuối cùng thì nín bặt. Cửa đóng toì là mấy hôm nay bà mẹ chồng rất giận đứa con dâu nên không thềm ngó ngang gì đến con bé. Thế là hôm nay nhà vắng người, bà liền vạch mặt nó ra nhìn. Không hiểu sao con bé nhoèn miệng ra cười, khoe hai cái núu thâm, khiến cho lòng bà chùng hẫng lại.

Ấm con bé theo xuống bếp, bà gạn ra một ít nước hồ rồi bón cho nó. Con bé uống ừng ực những muỗng hồ loãng rồi lâu lâu rồi lại mỉm cười. Lòng người đàn bà vì thế càng lúc càng nở ruột ra. Kỳ tình mà nói, bà tuy mồm mép hằn học nhưng trong bụng luôn có cái tâm Bồ tát, thành ra nhìn một đứa trẻ như thế, bà không thể không động lòng thương xót nó.

Khi vợ chồng Biện về nhà thấy bà cụ đang ru cháu. Cả hai vợ chồng đều rất lấy làm lạ. Nhất là khi chị nghe cụ nói với chồng: *Con bé này thế mà ngoan lắm. Hôm nay ở nhà ăn hết một bát cháo đầy.*

Sau đó cả nhà không ai nhắc đến chuyện đem con bé cho đi nhà khác. Mà có lẽ do ăn ở có đức, Trời động lòng thương, con trăng ấy vợ Biện không thấy mình có tháng như bình thường. Rồi tháng thứ hai cũng không có nốt. Đã thế vợ Biện lại cứ hay thềm ăn lá me. Mỗi lần nhai cả hang vốc.

Cuối cùng bà mẹ chồng bắt con dâu vạch vú ra cho bà xem. Nom thấy hai quầng thâm xung quanh nhũ hoa, bà cụ nhe răng ra cười, bảo:

- Thâm như thế đúng là chữa thật rồi đấy!

Hóa ra đấy không phải là niềm vui của người con dâu mà con là niềm vui của cả bà mẹ chồng nữa.

Hoa Giấy

Chương 4 Nỗi đau

*Âu cũng một lần đau, một lần từ tạ,
Kiếp con người ai bảo sướng gì đâu.
Đêm đêm nghe giọt mưa ngâu,
Thương con lòng mẹ giọt sầu tả tơi.*

Vợ Biện có chữa thật.

Đây là một tin tốt cho nhà họ Huỳnh. Chẳng hiểu sao ai cũng vui nhưng chỉ có vợ Biện là khuôn mặt lúc nào cũng ưu tư, vương vấn một nỗi buồn xa vắng.

Thì ra là chị luôn luôn ám ảnh về lần voi bói hôm nào. Theo lời của bà thầy bói mà luận thì một phần của quẻ bài đã ứng. Vợ Biện đã có một đứa con gái nuôi. Vợ Biện lại nhớ lại cái hôm ở ngoài bến đò, khi ẵm con bé về, trong bụng chị rất lo sợ, vì chị thấy quẻ bài sao mà linh nghiệm đến độ bất ngờ. Vừa nói đấy, đã ứng ngay ra đấy.

Bà mẹ chồng nhìn thấy cô con dâu cần chữa nên càng vui vẻ hơn. Hình như bao nhiêu bức dọc bức xúc đều được tan biến hết. Thế là bà cụ ngoài niềm vui sắp có cháu nội bông, nay lại được chơi với con bé nhặt về được, trong lòng cụ lúc nào cũng thư thới. Trong nhà họ Huỳnh vì thế bây giờ không còn căng thẳng như trước đây nữa.

Không khí lúc nào cũng tươi tắn như gió xuân.

Cây đu đủ trước sân năm ngoái quả kém lắm, thế mà năm nay nổi húng, tự nhiên quả lại sai y như cái năm vợ Biện mới về làm dâu nhà họ Huỳnh. Năm vừa rồi gà què cả làng Cối bị rù tiệt cả, chỉ có nhà Biện có ba con gà mái không bị rù. Thành ra năm nay ngoài sân nhà họ Huỳnh gà nhiều lắm, hết lứa nọ đến lứa kia, bới đất tìm giun, mổ nhau chí chöhe.

Săn sân nhà lắm gà, bà mẹ chồng lựa những con gà giò béo nhất rồi tự tay cắt tiết nấu cháo, có bỏ đồ xanh vào cho con dâu tắm bổ. Cứ

lần lượt hết con này đến con khác. Thành ra cũng giống như ngày xưa sợ món đu đủ trường kỳ, vợ Biện hôm nay ngày nào cũng nhìn thấy thịt gà lại phát sợ. Nhưng biết làm sao được, cần mãi nhưng bà mẹ chồng có cái tính gàn cố hữu nhất định một mực không chịu nghe. Mà cũng chẳng ai nổi chống lại bà cụ. Bà đã có tuổi mà vẫn như trẻ con, thích cái gì thì nhất nhất sẽ làm cho kỳ được. Nên anh chồng cứ phải bảo vợ:

- Ngán thịt gà thì cứ bưng vào buồng rồi để đấy, chốc tôi xong việc tôi vào ăn hộ cho. Mẹ hỏi có ngon không thì cứ bảo là ngon lắm cho mẹ vui. Nhá.

Mùa thu năm ấy vợ Biện cái bụng lặc lè trông rất hay. Có người nhìn bụng bảo nhất định sẽ sinh ra con trai. Bà mẹ chồng vì thế càng mát ruột hơn. Bà không cho vợ Biện làm những công việc nặng nhọc nữa. Đã thế, bà còn nhờ người đi chợ mua vải về rồi cặm cùi khâu tã, khâu áo cho cháu nội. Các việc ấy bà làm một cách tự nguyện, không ai ép. Nhìn thấy mẹ chồng hăng hái, trong tâm vợ Biện càng lo nhiều hơn. Vì chị biết số phận của đứa trẻ này rồi đây sẽ ra sao, nếu cứ dựa theo quả bài hôm nọ.

Đầu đông thì vợ Biện đi đứng càng khó khăn hơn. Rồi khi những quả hồng chín được người ta bảo nhau hái xuống vì đã có vài quả bị dơi khoét trộm. Đáng lẽ ra người ta cứ để những quả hồng chín treo trên cây cho đến khi tết về mới hái vào cúng ông bà. Chẳng hiểu sao năm nay tự nhiên lại nảy ra cái giống dơi khoét đêm. Thành ra họ tuy không muốn nhưng vẫn phải vặt xuống sớm. Đến lúc này thì vợ Biện cảm thấy giờ sinh con đã sắp đến gần.

Vào một đêm trời đầy sao, giá băng như cắt da, vợ Biện ôm bụng đau đớn, khuôn mặt tái nhợt. Chồng chị vội chạy đi kêu bà mụ.

Đêm ấy, vợ Biện luôn miệng lầm rầm khấn vái. Cơ khổ, nỗi ám ảnh từ lời của bà thầy bói cứ vang lên trong đầu vợ Biện, càng nghe rõ rệt hơn. Bà mẹ chồng chỉ nghe thấy con dâu lầm rầm mà chẳng hiểu chuyện gì xảy ra. Bà cứ nghĩ là con dâu lo sợ, nên bà bảo:

- Vợ Biện này, chuyện đẻ con, người đẻ cũng giống như con lợn đẻ vậy. Con thấy đấy, lợn sẽ có con nào chết vì đẻ đâu?

Cơ khổ, nào bà mẹ chồng có biết là vợ Biện không hề sợ chết. Chị nào có sợ gì cho chính bản thân mình. Chị lo là đang lo cho đứa con trong bụng của mình kia. Với chị, vợ Biện chẳng thích cái chết bao giờ. Nhưng nếu có một lựa chọn, chị nghĩ rằng thà là chị chết để con chị được sống còn hơn. Chị sẽ nhường mạng để con mình được sống. Nhất là trong hoàn cảnh này, bà mẹ chồng bao giờ cũng khát khao mong ước có một đứa cháu nội. Bà mong mỏi có một cháu nội

đến độ cuồng cuồng của trẻ con. Kể cả giận lẫy và khóc thảm. Nên vợ Biện bụng bảo dạ, thế nào thì thế, nếu chị chết đi sẽ đỡ khổ cho cả chị và cho bà cụ, nhiều hơn là con của chị sẽ phải ra đi.

Có lần vợ Biện đã khấn: *Con xin trên có Trời, dưới có đất. Con cầu xin các vong hồn anh linh tổ tiên của nhà họ Huỳnh. Nếu như con có phải tồn thọ mười năm, hay hai mươi năm cũng được, hãy rủ lòng để cho con của con được sống, con nhất định sẽ xin được vâng lời làm y theo như thế.*

Thành ra đến giờ sanh, vợ Biện luôn bị ám ảnh rằng con chị sinh ra sẽ chết. *Có sinh thì có, mà bú thì không.* Lời của bà thầy bói càng lúc càng cất lên nghe rõ rệt trong đầu vợ Biện hơn, chan chát như tiếng búa nện. Khi nghe thấy tiếng chồng về, có cả tiếng bước chân của bà cụ đi sau, vợ Biện càng run sợ nhiều hơn. Chả là chị tin rằng khi rằng khi bà cụ đến sẽ là lúc chị sanh con. Mà khi sanh ra đứa trẻ sẽ chết thì chị thà giữ nó trong bụng. Dù sao thì quả tim đứa trẻ cũng đã đập trong bụng chị hơn chín tháng nay rồi.

- Có khi bói toán chẳng đúng đâu. Coi bói ra ma, quét nhà ra rác.

Một lúc nào đó vợ Biện đã nghĩ đến chuyện mê tín này. Nhiều lần chị đã không tin lắm vào bói toán nhiều. Ngặt cái là quả bài quá linh đến độ không muốn tin cũng khó. Đứa con gái được nhật về ứng ngay sau khi vợ Biện bước ra khỏi nhà người đàn bà thầy bói kia. Đã thế, thiên hạ đồn rằng bà ấy xem quả rất thiêng. Mười người đến nơi đều công nhận là bà ta có thể biết được cả những chuyện thiên cơ kín kẽ nhất, nên nhất nhất chuyện gì bà ta nói cũng đều đúng cả. Chính vì thế mà vợ Biện mới lên chồng đi coi bói xem đường gia đạo con cái của mình sau này sẽ ra làm sao.

Khi bà cụ đến nơi thì nước ấm và giẻ sạch, lá chuối khô, cùng là rơm rạ đã được bà mẹ chồng chuẩn bị đâu vào đấy. Vợ Biện nằm trên cái phản ở nhà trong, khuôn mặt méo xệch, tái hẳn lại.

Một cái đèn bão được thắp lên, ánh sáng tù mù le lói. Anh chồng lóng ngóng đứng ở bên ngoài, ruột gan nóng như lửa đốt vì không biết vợ mình có vượt cạn được an toàn hay không. Bụng sốt ruột như kiến bò chảo rang mà Biện không làm gì được. Thành ra anh chỉ biết đi tới đi lui ở phòng ngoài, sốt rở, thừa thãi, tay ẩm đứa con gái nuôi. Miệng ru nó mà cũng như thể đang cố tự trấn an chính mình. Không hiểu vì vợ Biện không muốn sinh con vì sợ nó chết ngay sau khi lọt lòng; hay là vì đứa trẻ không chịu chui ra vì nó có một khiếm khuyết nào đó, không thể sống tồn tại một mình được. Vì thế khi vợ Biện chuyển dạ lúc đầu canh một mà đến giữa canh tư vẫn chưa sinh con được. Người chồng đứng bên ngoài càng lúc càng đau đớn

hơn khi anh nghe thấy tiếng vợ mình thở rất nặng nhọc trong nhà. Sau cùng Biện sốt ruột quá, đánh liều nhìn qua khe liếp, anh nhìn thấy bà mẹ thọc sâu cánh tay của mình vào cửa mình của vợ, ngập đến tận cùi chỏ. Tim Biện thất lại. Anh bỗng òa lên khóc. Sao mà vợ anh lại phải chịu cảnh đau khổ đến dường ấy. Cuối cùng thì Biện không thể đứng đó chứng kiến cảnh vợ mình đau đớn, anh bỏ ra ngoài hiên nhà, lòng nát tan như có rất nhiều mảnh sành đang cắt cửa bên trong.

Cuối cùng anh nghe tiếng bà mẹ thốt lên, thay vì phải là tiếng trẻ con khóc ré lên. Anh tốc chạy vào xem coi đây là chuyện gì, con trai hay con gái. Nhưng anh chưa kịp vào đến bên trong thì mẹ anh đã chặn lại:

- Thôi anh đừng vào trong ấy. Anh ra đây tôi bảo cái này.

Nói xong bà mẹ lôi tay người con trai đi ra ngoài, nét mặt bà biến sắc. Bà mệt mỏi nói với con trai khi hai người họ ra đến ngoài thềm:

- Sao mà cái vận nhà họ Huỳnh ta nó lại xấu như thế không biết!

- Chuyện gì thế, hở mẹ. – Biện sốt ruột hỏi.

Bà mẹ chồng lắc đầu:

- Có dễ mà cũng như không. Chứa lượt này thế là hỏng.

Hoa Giấy

Chương 5

Chân dung một bé gái

*Tuổi thơ chấp vá âu cũng là duyên số,
Dầm hạt mưa buồn tẻ nhạt cả chiều thu.
Tiếng mưa nghe thật âm u,
Nghe như tiếng khóc trong tù vọng ra.*

Người ta đặt tên cho con bé bị vứt ở bên đò làng Cối là Diệu. Cái tên ấy do bà nội nuôi của nó đặt cho. Vì bà tin là con bé có cái tên như thế sau này sẽ tránh được những chuyện duyên tình long đong trắc trở.

Gọi là đặt tên Diệu, nhưng bà hay gọi nó là con Nghêu.

Nghêu từ độ được đưa vào nhà họ Huỳnh phổng phao hẳn lên. Nó rất hay ăn nên chóng lớn. Chả mấy chốc đã mọc răng, rồi thì biết bò, biết ngồi, biết đứng. Nhiều người đàn bà trong làng Cối nhìn con bé khỏe mạnh rất lấy làm ganh tị:

- Uống độc có nước hồ mà cũng khỏe thế, chóng nhớn phết.

Kỳ tình thì bà nội nó chăm đấm con bé nhiều lắm. Ban đầu bà còn bực bội nên bỏ mặc. Nhưng từ dạo con bé biết cười với bà, thế là bà xay gạo nếp, ngâm cả đỗ xanh, đun lên rồi hòa cả đường phối vào cho nó bú. Thỉnh thoảng bà còn cho cả một thìa dầu lạng vào nồi bột, nên con bé tình thực ra là được nuôi đầy đủ hơn con cái nhà khác.

Thỉnh thoảng bà nội con bé nói chuyện với vợ chồng Biện: *Con bé chân tay chắc nịch nịch thế này, lớn lên chả đứa nào dám bắt nạt nó.* Có khi bà nói chuyện với con bé: *Nghêu này, ăn cho chóng lớn. Rồi lớn lên thì bà mua trâu cho mày trông. Rồi thì con ghé để đầu tiên bà cho mày làm vốn đấy.*

Cũng nhờ con bé mà sau lần đẻ hồng, vợ Biện đỡ buồn hơn rất nhiều.

Vợ Biện ngồi ngoài thềm nghe bà cụ nói chuyện với con bé trong bụng rất vui, như thế đấy là niềm an ủi cho mẹ chồng và cho cả

mình. Nhất là khi chị nghĩ đến cảnh chị dạy dỗ con bé về các điều phải quấy để khi nó lấy chồng sẽ không bị nhà chồng xem thường. Chị nhớ đến cảnh mẹ chị đã dạy chị biết bao điều, từ lời nã tiếng nói cho đến cách đi đứng, làm cơm, làm cỗ.

Con Nghêu càng lớn càng chắc nịch, nó biết đi khi mới lên mười một tháng tuổi. Bà nội nó nhìn vào bụng vợ Biện lúc ấy sắp sanh rồi bảo cháu: *Sau này cháu trông em cho bà, nhớ không cho đứa nào bắt nạt em, nghe không?* Con bé chưa biết nói nhưng biết toe miệng ra người. Bà nội nó rất lấy làm thích, khoe với mọi người rằng: *Nó chưa biết nói, thế mà bảo cái gì nó cũng biết đấy!*

Giữa lúc Nghêu biết gọi ba ba, bà bà thì vợ Biện chuẩn bị nằm cữ. Nhưng hình như người đàn bà sức không được khỏe nên sinh con sớm. Bà mụ đêm hôm vợ Biện lâm bồn đã cố hết sức nhưng khi bà đưa được đứa trẻ ra, chính bà cũng không thể tin vào mắt mình được nữa. Đứa trẻ xám ngoắt, có vẻ như nó đã chết trong bụng mẹ nó từ lâu. Khi bà chạm vào đứa bé thì bà biết nó đã lạnh ngắt ngay từ trong bụng mẹ.

Ngay sáng hôm sau, người ta vào Biện nên chôn ngay đứa trẻ. Vì nó đã chết từ khi còn trong bụng mẹ, nên để ở ngoài lâu e không tiện. Vợ Biện thì gần như đã ngất xỉu khi chị nghe tiếng bà mẹ chồng tru lên:

- Sao lại quái lạ như thế này hở bà.

Khi tỉnh dậy, chị biết có điều gì đó không bình thường trong lần sinh nở này. Mặc dù chị tin rằng lời của bà thầy bói thật rất linh nghiệm, biết thế nhưng chị vẫn lẩn tránh. Chị lẩn tay sờ hai bên xem coi người ta có đặt con của chị bên cạnh hay không, nhưng chị không sờ thấy gì cả. Cố gượng nghếch đầu lên, chị nhìn thấy chồng đang ngồi ở cuối cạnh giường. Chị vội thều thào hỏi:

- Con nó chết rồi phải không mình?

Anh cầm lấy tay chị đưa lên miệng hôn nhẹ rồi bảo:

- Ừ. Thằng con này hư lắm. Nó không chịu ở với bà nội. Nó đòi đi theo ông nội trước rồi...

Anh nói chưa dứt câu thì bật lên khóc. Nước mắt chọt trào ra hai khóe mắt chị vợ. Chị cảm thấy chua xót khi mình biết trước được số phận kém may mắn của mẹ con chị, nhưng chị không thể chia sẻ với ai được. Chị không thể nào bảo chồng rằng: *Đứa con đầu lòng này tôi sinh ra sẽ chết ngay.*

Trước khi sinh con, mặc dù đấy chỉ là chuyện bói toán, nhưng vợ Biện vẫn thấy rất lo. Nhiều phen chị nghe người ta kể lại rằng những chuyện thiên cơ thì có thờ mới có thiêng, có kiêng mới có lành. Chị

không muốn tin vào lời của bà thầy bói nhưng xem ra quẻ bài quá linh, nên dù cố gắng cách mấy, chị vẫn không thể gạt bỏ ý nghĩ con chị vừa sinh ra sẽ chết.

Anh chồng an ủi vợ:

- Mai kia... Mình lại sanh một đứa khác. Lần này chính tay tôi sẽ thịt gà làm cơm cúng ông nội, bảo là cấm không cho đứa nào đi trước tôi với mình nữa.

Vợ Biện nắm nhẹ vào tay chồng, hình như chị muốn nói: *Đứa thứ hai sẽ không việc gì đâu mình ạ.* Nhưng đây chỉ là suy nghĩ riêng tư trong lòng chị. Sau đó vợ Biện xin chồng cho mình nhìn xác con.

Nhưng anh chồng liền bảo: *Tôi đã đắp mộ yên lành cho con nó đi rồi.* Có lẽ sợ vợ buồn anh vỗ về an ủi vợ: *Người ta bảo là mình còn yếu, không nên để tâm đến thằng cò nhiều. Họ bảo, còn sức còn có cơ hội. Tôi nghe thấy họ nói phải, nên đã đưa con ra ngoài chỗ ông nội từ sớm rồi.*

Vài hôm sau thì vợ Biện bắt đầu ngồi dậy được. Bà mẹ chồng bế cả con Nghêu vào cho nó chơi với chị. Con bé bây giờ đã tập nói được vài mươi chữ. Chẳng hiểu sao khi trông thấy vợ Biện, con bé liền kêu lên, nghe rất sôi:

- M... ẹ... Mẹ... ời.

Thì ra bà nội con Nghêu đã tập cho nó nói như thế. Vợ Biện quay lại nhìn con bé, tự nhiên nước mắt chị trào ra như mưa. Thì ra hai tiếng mẹ là một âm thanh thiêng liêng và đầy quyền lực đối với những người đàn bà đã một lần bụng mang dạ chửa. Trong trường hợp của vợ Biện thì cảnh tình càng chông chênh trắc trở nhiều hơn. Chị sinh con nhưng không một lần cho con bú. Thế mới đau. Nếu đã nói thế, chuyện chị nghe được con mình gọi hai tiếng mẹ ời làm sao có thể xảy ra được. Vừa sinh nó đã chết rồi.

Nay nghe con Nghêu gọi chị bằng hai tiếng mẹ ời, bất chợt vợ Biện vừa đau xót vừa cảm thấy ngậm ngùi, cô đơn. Rồi không hiểu sao con bé chồm ra với lấy chị. Vợ Biện cố gượng đưa tay ra đón con bé. Cái đầu bé nhỏ của nó tựa nhanh vào ngực người đàn bà vẫn còn đang nằm cữ chỉ có một mình. Con bé xoay nhanh người rồi nhìn bà nội, cái miệng nho nhỏ của nó lại líu ríu gọi: *Mẹ... mẹ... ời.* Nói xong con bé nhe bốn cái răng sữa ra cười. Trông nó mới thật xinh xắn dễ thương làm sao?

...

Rồi thì vợ Biện cũng từ từ bình phục hẳn.

...

Từ lúc vợ Biện sinh con cho đến lúc này, chị gầy tóp hẳn đi, giảm

mất hơn chục cân, người chỉ còn một tay xách nặng. Con bé Nghêu bây giờ đã bi bô được nhiều tiếng hơn. Nó bắt đầu hỏi lung tung. Dạo lên ba, có hôm nó hỏi là tại sao nó không có em bé như mấy đứa trẻ nhà cô Thoan. Vợ Biện nghe thấy càng cực thân hơn, vì kể từ hôm con chết, vợ Biện tránh hẳn chuyện ân ái với chồng, chị cảm thấy chuyện nằm với chồng nó nhạt nhẽo làm sao ấy. Nếu như trong nhà không có con bé Nghêu ấy mỗi ngày a ê, bi bô với tất cả mọi người, chắc là bầu không khí trong nhà phải buồn chán lắm. Vì thế các sự bực dọc giữa bà mẹ chồng và cô con dâu rất có thể sẽ trở lại tình trạng găm ghề như xưa. Nhưng nhờ có con bé nên câu chuyện giữa hai người được cải thiện một cách đáng kể. Vì thế vô hình chung con bé đã trở thành niềm vui của cả nhà. Con bé lại khỏe cười, hay nói chuyện. Bi bô, bà bà, ba ba, mẹ mẹ... khắp nơi. Nhất là cái cách nó hay chạy lao ra rồi ôm chầm lấy chân người khác. Vì thế không chỉ có người làng Cối bên ngoài nhìn vào mà tất cả các thành viên trong nhà họ Huỳnh đều yêu thương con bé.

Có lẽ vì thế mà vết thương lòng (mất đứa cháu nội hiếm hoi) của bà mẹ chồng đã không bị cắt quá sâu. Chẳng là con bé có duyên với bà nội. Bà đánh mắng thế nào nó cũng nhe răng ra cười. Bị bố chồng, nó khóc to lắm, nhưng bà nội chỉ bảo một tiếng là im ngay. Thành ra bà nội bỗng yêu thương con bé Nghêu này một cách hết sức đặc biệt.

Câu nói màu nồng hơn nước đôi khi không phải lúc nào cũng đúng.

Hoa Giấy

Chương 6

Lại tin vui

*Nhặt nhanh nỗi đau khâu thành áo mới,
Vay mượn tiếng cười dệt nên mảnh lụa the.
Ở đời tâm sự mãn mê,
Niềm vui bỗng chợt tìm về ngõ xưa.*

Sau đản sinh ra đứa con đầu lòng chết trong bụng mẹ từ lúc nào không ai hay biết, vợ Biện quay ra ăn chay trường. Nếu nhà có nấu canh cua hay kho tép, kể cả luộc trứng, chị chỉ lẳng lặng gắp mấy quả cà pháo muối ghém ăn với nước tương. Hình như chị đang thành tâm khấn vái với trời đất: *Xin cái cho con cái mệnh. Xin đừng để cho đứa con trai thứ hai sau này và đứa con gái nuôi của con phải long đong đường tình cảm như quê bà đã ứng.*

Nhìn thấy người con dâu ra chiều chán nản, bà mẹ chồng muốn nói vài lời can vào nhưng không biết phải ăn nói làm sao. Bà chỉ ái ngại cho tình cảnh của vợ Biện. Dù sao thì mang chửa chín tháng, thể mà đang sinh nở lại kém phúc. Vận hạnh nhà họ Huỳnh xem ra đã bị sao quả tạ ám nặng quá. Bà mẹ chồng vì thế cũng chỉ còn biết cách thờ dài, chẳng làm gì khác hơn được.

Không chỉ ăn chay, vợ Biện còn năng đi chùa hơn. Có hôm chị nhìn thấy một con cá bị mắc kẹt cạnh bờ ao, chị còn khỏa đám rau muống cho con cá ấy bơi đi. Bà mẹ chồng nhìn con cá vẫy đuôi mà tiếc của. Nhưng khi bà biết con dâu mình phóng sanh tạo phước thì lại thôi.

Một hôm bà hỏi con trai:

- Thế mẹ thằng cu với anh có còn ăn ngủ với nhau không?

Biện trả lời mẹ:

- Người ta chưa hoàn người, mẹ bảo, ai mà ép chuyện ấy cho được. Biết con trai nói có lý, bà mẹ chỉ còn biết thờ than: *Thôi thì mẹ cũng chỉ cầu mong cho nó chóng nguôi ngoai. Chứ ép ăn ép mặc thì ép được, còn chuyện ép chửa, ép đẻ, chả ai ép được đâu. Rồi như nghĩ sao đó, bà lại bảo: Giá mà nó đẻ được một đứa con, cảnh nhà sẽ không quạnh như thế này. Chứ cảnh nhà vô hậu, hương hỏa mà*

không có người trông nom, các cụ sau này làm ma chả ai lo đến chuyện giỗ chạp, hương đèn, cúng quẩy.

Hôm ấy vợ Biện đang nhặt rau cần ở chái nhà nghe thấy lời mẹ chồng nói lời nghe thật thống thiết như thế, tự nhiên như có một sở ngộ điều gì đó, chị cảm động quá, đêm đến, chị bảo chồng:

- Mình cho em sinh một đứa con nữa cho mẹ vui.

Biện cầm tay vợ, nâng lên áp vào má anh:

- Thôi cứ để thư thư...

Không đợi chồng nói tiếp, vợ Biện xòe bàn tay ra vuốt lên má chồng, sau đó những ngón tay lần nhẹ xuống chiếc cằm mọc khá nhiều râu của anh. Rồi chị ân cần mấy ngón tay xoa nhẹ lên cổ chồng. Nơi đó trái cảm nơi cổ Biện chạy lên chạy xuống vì anh cảm động muốn khóc. Cứ thế bàn tay của vợ Biện hạ thấp xuống hơn, xoa lên ngực chồng. Chị tìm đến trái tim chồng lúc ấy đang đập một cách hồi hã. Rồi bàn tay chị luồn xuống cạnh sườn anh, chị ghì chặt. Người đàn bà gục đầu vào ngực chồng:

- Nhanh nhanh để mẹ sớm có cháu bông, mình ạ.

Máu trong người Biện chợt chạy loạn lên rần rật. Anh quàng tay ôm lấy vợ. Rồi Biện cúi xuống hôn nhanh lên đỉnh đầu người vợ, trong lòng chợt rung lên biết bao niềm cảm xúc.

Rồi thì sau đó cả hai vợ chồng cùng rung vai vì tiếng nấc. Bàn tay vợ Biện bây giờ đặt lên đùi chồng. Chị xoa nắn nhẹ nhàng bằng một cử chỉ khuyến khích và gợi gắm. Biện chợt trỗi lên một niềm khát khao bất chợt. Thế là không hẹn hò gì cả, hai người họ cũng ngã đầu trên mặt gối.

Ánh trăng ngoài sân vẫn sáng vàng vạc.

Bên kia gian nhà bà cụ đang ôm con bé Nghêu bay giờ đã ngủ rất say. Bất chợt bà cụ cười khi bà nghe tiếng chiếc giường tre bên phía buồng con trai và con dâu rung lên những tiếng kêu kéo rết rất nhịp nhàng. Bất chợt bà cụ lẩm bẩm cầu xin một mình: *Xin vong linh các cụ tổ nhà họ Huỳnh hãy cảm cho cái cảnh mẹ con nhà tôi mà cho vợ Biện sinh lấy một mụn cháu. Rồi thì các cụ có muốn bắt tôi về chốn ấy bất cứ lúc nào tôi cũng xin được đi ngay không chậm trễ.*

Tiếng giường tre càng lúc càng vắn rõ và nhanh hơn, gấp gấp hơn.

Tự nhiên chưa bao giờ âm thanh ấy lại hiện hòa thân thương đối với bà mẹ của Biện như trong buổi tối hôm nay.

Hoa Giấy

Chương 7

Tuổi thơ chị em

*Nào ai biết lương duyên đâu là mối nợ,
Vùng vẫy ngang tàng, nào ta sợ ai đâu.
Thân lươn chẳng quản lấm đầu,
Tầm sinh ra để lá dâu chịu đòn.*

Đúng là vận hạnh nhà họ Huỳnh có lúc tưởng như là đen tối, nhưng cuối cùng thì sau cơn mưa trời lại sáng. Giông tố có hung hăng cách mấy thì có lúc cơn bão cuối cùng cũng sẽ qua đi.

Chả mấy chốc mà cơn mưa đầu mùa vãi xuống, những vạt rau dền, rau đay tranh nhau mọc lên, ngút ngát cả một góc sân. Trông chúng xanh non mơn mớn, lớn nhanh như thổi, bà mẹ chồng nghĩ ngay đến mấy bát canh rau dền nấu với tôm khô mà năm nào bà cũng chờ đợi. Cây khế cũng buông xuống những chùm hoa màu tím trông rất nhộn nhịp, hình như bọn chúng quá háo hức, quá xăm xấn, muốn được ra quả thật nhiều trong năm nay. Kiến bóng cũng hăm hở một cách khác thường. Chúng tranh nhau kéo những chiếc lá khế lại gần nhau, rồi nhả dãi làm thành những cái tổ, nom xa trông như giống những chiếc lồng đèn con con, bé tí xíu, màu xanh nõn nà.

Mưa về đem theo cả giun và sâu. Châu chấu và cào cào cũng tanh tách nhảy. Đàn gà vì thế tranh nhau mổ những con sâu béo mẫm, bỏ h lẫn nắm thóc mà vợ Biện vãi ra cho chúng nhặt. Dế cơm và dế mèn thì táo tợn liều lĩnh, bay tràn cả bầy vào trong nhà mỗi khi đèn thấp lên. Biện có hôm bắt được lưng rổ dế, hôm sau đưa cho vợ kho với riêng ăn cơm.

Bà mẹ chồng thì hai con mắt cứ chăm chăm quan sát từng nét biểu hiện trên khuôn mặt cô con dâu. Tuy không nói ra miệng, nhưng bà rất sốt ruột mong ngóng xem bao giờ thì con dâu bà lại có chửa. Lắm lúc quá sốt ruột, bà gần như cau có với cả ông Trời:

- Giời hóa ra thế mà ăn ở bất công. Nhà Thoan con đẻ thò thò, nuôi không hết. Chà bù cho vợ Biện hiền lương thế mà chỉ xin lấy một mụn con xem ra mới thấy khó khăn làm sao!

Khi cây khế đã treo những quả bé tí xíu bằng ngón chân cái, lưng là lưng lẳng, cõn lên mỗi khi có làn gió nhẹ thổi qua; đấy cũng là lúc vợ Biện lại hái lá me sống vào nhai, ăn vã nguyên cả một nắm to đùng. Bà mẹ chồng tuy khắp khởi vui sướng như có đèn chằng trong bụng. Nhưng hình như bà sợ bày tỏ ra niềm vui của mình sớm quá trong lúc này có khi lại bị ma tà ám khí nó rình rập. Thành ra bà chỉ vừa ẵm con Nghêu, vừa xốn xang, giấu chặt cỗi lòng trong ruột tượng, như thể bà mới là người có chữa chứ không phải vợ Biện.

Rồi vợ Biện có chữa đận ấy thật.

Tàn lượt khế đầu mùa rồi thì đến lúc mấy khóm mía mọc lên cao quá mái gianh, dóng mía nào cũng dài, đổ tía một cách mời mọc. Đám người vẫn hay vào vườn mua hoa quả, chuối, mía... chở ra chợ huyện bán, nhìn vào cái bụng của vợ Biện phưỡn ra, đi đứng rất lách cách, tiện mồm bảo:

- Thế nào cũng để con giai cho mà xem.

Khi mấy cây hồng sát hàng rào trái đã chuyển sang màu xanh thẫm, vợ Biện bảo chồng là chị gần đến ngày sanh. Thế là bà mẹ chồng sai Biện đi chợ mua cho bà mấy thẻ hương và một mớ giấy vàng mã. Bà định sẽ chống gậy ra ruộng mả nhà họ Huỳnh để đốt cho người dưới cỗi âm, giúp bà đuổi xa mấy cái ma cô lảng vảng quanh nhà, giúp cho vợ Biện lần này mẹ tròn con vuông, cho bà khỏi rơi vào cái cảnh tuổi già mong cháu vò vớ mà chẳng được một mụn cháu nào để ẵm. Vợ Biện sinh nở đầu xuôi đuôi lọt, thuận buồn xuôi gió, đứa trẻ vừa chào đời đã cất tiếng oa oa khóc. Bà mẹ lần nầy ẵm đứa trẻ ra trao cho bà nội nó, miệng ti toe, ra như thể tất cả đều là công lao của bà ta:

- Này bác nom xem. Hai cái biau dái mẩy thế kia. Chim cò thì cứ gọi là ngồn ngộn như thế, nhà ta dẫu chỉ có một mụn đình nhưng mà sau này thì cứ gọi là con đàn cháu đống, sướng nhá!

Mẹ Biện định bịt miệng bà mẹ lại, nhưng không kịp. Chả là bà nội đứa trẻ không muốn nói lớn về đại hỷ sự này, tà ma chướng khí, oan hồn lảng vảng mà nghe được, rất có thể sẽ đeo bám theo thằng bé. Như thế sẽ chẳng tiện chút nào. Nên bà nội thằng cu chỉ nói khế:

- Cô cho tôi mượn thằng cò...

Khi bà mẹ trao đứa bé cho bà nội nó, người đàn bà đang mỗi mồn ngóng trông cháu nội gần như ôm chặt đứa trẻ, gồng cái vai của mình khom xuống để che chắn bảo vệ cho thằng cháu nội. Bất chợt như nghĩ ra điều gì đó, bà gọi Biện vào, bảo:

- Anh chạy ngay đi kiếm mấy khúc xương rồng rồi treo bên ngoài hai chái nhà cho tôi!

Biện không hỏi vì sao vì mẹ bảo anh làm thế. Anh biết mẹ muốn anh treo xương rồng để xua tà. Mỗi lần lợn đẻ, mẹ anh vẫn hay có thói quen treo một khúc xương rồng ở cột chuồng lợn. Có lẽ mạng người quan trọng hơn nên mẹ mới bảo anh treo cả hai bên chái nhà.

Bà mụ tay bưng ra một chậu nước, lưng chậu là một thứ nước có màu đỏ khá đậm, cho thấy vợ Biện sinh con ra máu chảy hơi nhiều. Lều bều nổi bên trong cái chậu là cái nhau của đứa trẻ. Có cả giẻ rách đã ướt sũng trong chậu nữa.

Vợ Biện sinh con khỏe mạnh. Sữa lại nhiều nên đứa trẻ trông bụ bẫm khác thường. Nom cứ như một quả bí đao phồng phao tròn ngay sát sàn rửa bát, nước nhiều, quả bí ắt là phải đầy.

Giống như con chị tên Nghêu của nó, thằng bé được bà nội đặt tên cúng cơm cũng rất có ý nghĩa: Huỳnh Văn Phúc. Bà nội đứa trẻ chỉ mong muốn là sự ra đời của nó sẽ đem lại phúc lộc cho nhà họ Huỳnh và cho cả riêng bản thân đứa trẻ. Nhưng bên ngoài thì cả nhà gọi nó là Ốc. Bà nội bảo bố thằng cu:

- Gọi cái tên xấu như thế cho dễ nuôi.

Nghêu và Ốc lớn lên trong tình thương yêu đầm ấm của bà nội và của cha mẹ. Theo lẽ thường, trẻ con khi có đứa em mới chào đời kể mình thường hay dễ tủi thân. Nhưng Nghêu thì không thế. Nó quý em lắm. Bà nội con bé vì thế càng vui hơn. Thành ra cứ mỗi lần dứt bột cho Ốc, bao giờ bà cụ cũng không quên dứt cả cho Nghêu. Tiếng cười đùa của ba bà cháu nghe líu ríu rất vui. Cảnh nhà họ Huỳnh vì thế không thể bảo là không đầm ấm cúng cho được.

Các cùm mãi rồi thời gian cũng trôi qua thật nhanh. Khi Ốc đã biết nghịch phá ngoài sân, biết đòi chị bắt chuồn chuồn cho chơi thì cũng là lúc bà nội cảm thấy mệt mỏi trong người. Có hôm bà còn bảo Nghêu:

- Con đưa em ra ngoài kia chơi cho bà nằm nghỉ một chốc.

Bố mẹ Nghêu và Ốc bận rộn hơn.

Làng Cối vài năm trở lại đây mùa màng kém hẳn. Nạn sâu cắn lúa chưa qua, nạn còng lại đến phá phách. Rồi thì đang lúc lúa giỗ đồng thì lại bão. Phấn không thụ được, thành ra lúa chỉ có bông mà không có hạt. Người làng Cối lấy rơm lợp nhà, thấy nguyên cả thóc lép nằm cả trên mái rạ.

Thành ra Nghêu phải trông em cho bố mẹ đi vợ đất giồng khoai.

Thằng Ốc bao giờ cũng nghịch phá. Nên hay đòi chị dẫn ra ngoài đường chơi. Lại vốn không có bà nội trông nom, thế là hai chị em rủ đi ra ngoài ngõ rồi lững thững đi về phía bác Thoan.

Nhà ấy có con chó cái đẻ, rất dữ. Vô phúc cho hai chị em Nghêu và

Ốc hôm ấy lại đi về ngả ấy. Thấy hai đứa trẻ sợ rớt đi ngoài ngõ, con chó mẹ xông ra sủa rất gắt. Ốc mặt tái mét cắt không còn một hạt máu. Nghêu thì khác, bản tánh con chị này chẳng hiểu sao lại bình tĩnh từ thuở bé. Nghêu hai tay vòng lấy che chở cho em, miệng sủa gâu gâu lại như tiếng chó, hai con mắt nhìn thẳng vào mắt chó mẹ chứ không sợ sệt. Nhà bác Thoan gái khi chạy ra trông thấy Nghêu đang sủa với con chó nhà bác ấy nên không nhin được cười. Bác ta quát chó:

- Quýt! Không được cắn người ta.

Con chó thấy chủ quát nên không dám làm dữ nữa. Nghêu lúc này mới thả em ra. Rồi nó nhanh tay dắt em về nhà. Thằng Ốc vẫn đang khóc thút thít vì quá sợ.

Đây chỉ là một câu chuyện điển hình mà con Nghêu luôn bảo vệ cho em nó.

Rồi thì bà nội hai đứa qui tiên. Kể từ đó, con Nghêu bao giờ cũng nhớ lời bà nó dặn:

- Con là chị, phải biết thương em, bênh em. Đừng để cho người ta bắt nạt nó. Bà kém phúc không còn khỏe để lo cho chị em chúng mày. Nhưng nếu bà có làm con ma thì bà cũng sẽ không cho người ta bắt nạt hai đứa đâu. Nhớ lời bà dặn đấy nhá. Chị em phải thương yêu quăn tùm lấy nhau.

Lần ấy, Nghêu lên mười hai tuổi đầu. Nó đã cầm tay bà nội và hứa:

- Con sẽ không để cho ai bắt nạt em con đâu. Con sẽ cho nó tất cả những gì con có. Bà nội cứ an tâm nhé.

Đây cũng chính là một lời hứa mà con Nghêu đã sống bằng chính cuộc đời của nó với thằng em tên Ốc của mình.

Hoa Giấy

Chương 8

Một tình bạn trong sáng

*Hoa cúc nở hoa xoan cũng nở,
Hoa giấy lặng thầm thui thủi góc sân.
Uyên ương chéo áo tứ thân,
Thương nhau cũng bởi duyên phần trời se.*

Bên nhà bác Thoan có cái Thường, tên tục gọi là Hợi. Con bé này kém tuổi Ốc đúng một năm. Hai đứa cùng đẻ vào rằm tháng mười. Thành ra cứ mỗi năm tháng mười đến, vợ Biện lại bảo vợ Thoan: -Thằng Ốc nhà em mười hai, cái Hợi nhà chị mười một rồi đấy nhỉ! Hai nhà không cách xa nhau lắm. Hồi nhỏ Nghêu nhớ là từ sân nhà nó mà đi qua bên nhà bác Thoan phải mất một lúc lâu. Đạo ấy bà nội hay nhờ nó qua ấy xin nắm lá mơ hay nắm lá ngải cứu. Bao giờ bà nội cũng bảo:

- Nhớ mà cầm theo cái gậy, Nghêu nhá! Chớ nhà ấy dữ lắm. Nó mà cắn cho thì khổ.

Nghêu chỉ dạ cái miệng nhưng vẫn đi tay không. Ngày còn bé Nghêu đã không sợ chó. Giờ lớn lên, Nghêu càng coi thường con vật hơn. Con chó thì ra về sau này già hơn, nó trở nên lười nhác, không còn hung hăng nữa. Vả lại mỗi lần nó bị Nghêu đá cho một cái vào bụng, thế là con chó đâm kiềng mặt Nghêu. Chả là chú Biện lâu lâu vẫn tập vài ngón võ cho con gái. Thỉnh thoảng đi ngang qua nhà bác Thoan, Nghêu còn chõ miệng vào trêu con chó bằng mấy tiếng sủa: Gâu. Gâu. Gâu.

Nhưng từ dạo lớn lên, nó thấy hai nhà rõ ràng chỉ cách nhau có mỗi một bờ trúc của nhà bà phán Hựu. Gọi là bờ trúc cho oai nhưng thực ra đấy là cái thổ đầu chuột đuôi voi. Chả biết ngày xưa người ta khai khẩn ra làm sao mà mặt tiền phía trước chỉ rộng có vài thước. Còn đâu thì miếng đất cứ ăn thôn ra phía sau, dài mãi, rồi thì phình ra thành một khuỷnh rộng, nom như hình một quả bầu.

Trong ruộng trúc ấy nghe đâu ngày xưa có một hai người con trai vào đấy bắt rắn bắt rết gì ấy rồi thì cả hai cùng bị rắn hổ cắn chết.

Nhưng có người lại kể là hai người họ cùng mắc bệnh long dương với nhau. Rồi thì người nhà của cả hai bên ra sức can phá, một bên thì đánh chửi con trai, một bên thì khóc lóc van xin thằng con đừng làm chuyện ngược đời ấy. Yêu không trọn, thế là hai người họ mới rủ nhau vào ruộng trúc. Mãi cho đến khi có người ngửi thấy mùi xác chết, tri hô lên thì mới biết hai cái xác của họ đã trường phình. Sắt với bờ trúc là một cái vực, không sâu lắm. Nhưng nếu ai sơ ý mà ngã xuống, không vong mạng thì có sống cũng thành tật. Có lần nhà ông Khiết, bà con bên vợ của bác Thoan qua ăn cỗ, xơi đầy rượu, đêm về chẳng biết đi đứng lẫn thẩn ra làm sao, gieo ngay xuống vực, sáng ra khi phát hiện thì đã chết. Còn chuyện người bị què chân hay gãy tay do ngã xe đạp, do trượt chân ngã xuống vực, chẳng thiếu. Thoai thoải xuống sâu hơn một chút, cái vực ấy tiếp giáp với con sông Lạch. Thổ nhà thím Biện và nhà thím Thoan cùng ăn thông với con sông Lạch ấy.

Nhà bác Thoan đông con, nhưng toàn là những đứa rầm rớ, nửa người nửa ngòm, đen trùi trũi như than, người cả làng Cối chẳng ưa gì bọn ấy. Nhưng cái Hợi thì khác, ai cũng thương nó. Nghe đâu nó không phải là con đẻ của bác Thoan giai. Người ta bảo là bác Thoan gái cái đận gánh chanh vườn nhà đi bán trên chợ huyện, bị mấy thằng cướp vạ thổ tả nó hãm cho. Thành ra cái Hợi đẻ ra, ngay từ bé, nước da đã trắng mịn không lẫn vào đâu được, khuôn mặt dễ coi, không căng các như mấy đứa khác. Nhìn vào chẳng khác nào một con bồ câu trắng đang nhặt thóc giữa một bầy quạ đen.

- Cả nhà ông Thoan đen như củ ấu thế kia, đẻ ra con bé da trắng như cùi dừa. Mắt mũi con bé nom cũng chẳng giống họ nhà ấy tẹo nào. Họa là có mù mới không biết đấy là con chim kền kền đi nuôi chim con tu hú.

Thằng Ốc thích con bé Hợi lắm. Thích ngay từ thuở ẵm chõm. Đây là một thứ tình bạn thật đẹp. Thật trong sáng. Chẳng là mấy đứa con lớn nhà bác Thoan bao giờ cũng ưa thích gây sự, cà khịa. Chúng nó rất thích chơi lắm trò tai ngược, khỏe cạy đồng bắt nạt trẻ nhà khác, bao giờ cũng khiến cho thằng Ốc rất ghét.

Không chỉ bắt nạt thằng Ốc, bọn kia vì biết thân phận con Hợi không cùng dòng máu với chúng nên bọn này không ngại gì mà không hành hạ con bé. Mặc cho bác Thoan gái bảo thế nào quân nọ cũng không nghe. Chẳng là chúng biết ông bố cục súc bao giờ cũng nhìn con bé Hợi với một cặp mắt rất hân học. Trong bối cảnh ấy, vô tình hai đứa trẻ ấy chơi rất thân với nhau.

Tất nhiên con Nghêu cũng thích con Hợi. Nhưng vì hơn nhau năm

tuổi đầu nên hai đứa con gái này thỉnh thoảng mới có thời gian ngồi chơi dăm ván ô quan. Còn thằng Ốc thì tuy không cùng tuổi với con Hợi nhưng lại đi học chung một lớp từ cái đận vỡ lòng. Thành ra hai đứa thường tha thẩn đi từ trường học về nhà. Vì nhà bác Thoan và nhà con Nghêu nằm ở cuối làng Cối, nên hai đứa có nhiều dịp để hái lá, hái hoa, và tha hồ trêu ghẹo nhau. Tình bạn của hai đứa cuối cùng trở thành một tình bạn rất đẹp, rất hiền hòa, rất trong sáng.

Hoa Giấy

Chương 9 Tuổi dậy thì

*Như vạt nắng say đừ quên lối ngủ,
Tiếng ve hiền man mác gọi hè sang.
Tuổi đời mấy sợi thên thang,
Mềm như một ánh trăng vàng mười ba.*

Giá như mà con người đừng bao giờ bước vào tuổi dậy thì, tuổi thơ sẽ mãi mãi đẹp như một bức tranh vẽ cảnh những cánh đồng lúa của làng Cối, chuyện cổ tích vì thế sẽ không bao giờ mòn cũ, và chẳng ai phải cảm thấy mình đang bước vào một thế giới của những công chênh khó lường trước được của người lớn.

Nghêu bước vào tuổi dậy thì trước tiên. Đây cũng là lúc chú Biện đi vào rừng đẵn gỗ vàng tâm, nhưng khi về đến nhà thì quay ra bị cảm thương hàn. Bị bệnh đúng có bốn hôm thì người suy kiệt hẳn đi trông thấy. Cuối cùng thì kiếp người cũng chẳng thoát được cái câu *bốn tám dài, hai tám ngắn*.

Trông con bé lớn nhanh lên trông thấy, hông và ngực đều nở, thím Biện một hôm hỏi con gái:

- Thế con đã có tháng chưa?

Nghêu ngơ ngác nhìn mẹ:

- Tháng là cái gì, hở mẹ.

Thím Biện ghé sát miệng vào lỗ tai con gái rồi thì thầm rất khẽ. Nghêu

nghe xong, khuôn mặt có vẻ rất ngỡ ngàng:

- Máu chảy ra ở chỗ ấy á, hờ mẹ.

Người mẹ gật đầu. Nghêu lắc đầu, nói:

- Con chả bao giờ thấy cái ấy.

Thím Biện nhắm tính thật nhanh trong đầu. Tính ra thì cái Nghêu nhà thím đã gần mười bảy tuổi. Thím so sánh với mình. Độ ấy, mới chỉ quá mười ba tuổi đầu mà thím đã có tháng. Nay nhìn thấy con gái to cao như thế mà lại không có, thím thấy hơi ngờ ngợ. Thế là thím lại ghét sát vào tai con gái hỏi tiếp một câu mà chỉ có Nghêu mới nghe thấy. Đưa con gái nghe xong liền trả lời bà mẹ:

- Lông mọc ở chỗ nào, hờ mẹ!

Rõ ràng là đứa con gái của thím Biện chả biết chuyện gì. Mà có thể nó không biết là vì nó không có. Thằng hoặc thím Biện có nghe qua về những người đàn bà không có mao mọc ở vùng kín thì thiên hạ bảo là bị đoi. Nghe con gái nói chuyện rồn rang như bình thường, thím Biện vội đưa tay lên che miệng con gái:

- Khế cái mồm chứ. Lông mọc chỗ này này. – Vừa nói, thím Biện vừa chỉ vào khu vực kín sau phía dưới rốn, vị trí tự nhiên vào tuổi dậy thì người ta sẽ nhận ra những thay đổi vì lông sẽ mọc. Thím hỏi con gái: *Thế chỗ ấy có mọc không?*

Nghêu lắc đầu. Thím Biện cảm thấy lo lo. Đàn bà mà bị đoi thì người đời hay rủa rới lắm. Nếu mà nhà chồng có gặp phải bất cứ chuyện gì xui xẻo đứa con dâu bị đoi sẽ bị người ta xem thường. Rồi họ sẽ không ngần ngại chuyện đổ thừa là cô gái đã đem sự xúi quẩy về nhà chồng. Nghêu nhìn thấy vẻ lo lắng xuất hiện trên khuôn mặt mẹ vội hỏi:

- Thế con có bị làm sao không, hờ mẹ?

Thím Biện không trả lời con gái được. Thím chỉ nói:

- Nếu có ai hỏi là có không thì bảo là có nhá!

Thím dặn con gái như thế vì thím nhớ thời thím con trẻ; mấy người đàn bà trong làng Cối đã hỏi thím xem thím có mao hay không. Sau này thím biết họ hỏi là vì họ đang ngắm nghía thím cho đám con trai của họ. Rồi thím chợt nhớ đến hồi con nhỏ, lúc thím nhặt được con bé Nghêu ở ngoài bên đò, nhìn thấy con bé có cái âm vật to hơn bình thường, thím lại đâm lo. Nên thím bảo con Nghêu:

- Vạch quần ra cho mẹ xem nào.

Nghêu đỏ mặt. Nhưng con bé làm theo lời mẹ nó. Con bé chưa bao giờ cãi mẹ nó bất cứ điều gì. Nhìn kỹ lại bộ phận kín của con gái, thím Biện không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy âm vật của con gái phình ra như một đụn thịt. Thím bỗng lắc đầu:

- Sao lại lạ thế nhỉ. – Nghĩ sao đó, thím Biện lại bảo Nghêu:
- Con vạch áo lên cho mẹ xem nào.
Thím Biện nhìn thấy hai nhũ hoa của con gái bình thường, cặp ngực xem ra có phần nhỉnh hơn, to đầy, không thâm lầy, nhưng gọn và chắc, có phần lớn hơn những đứa con gái khác.
Câu chuyện của hai mẹ con họ đã để lại trong đầu Nghêu biết bao nhiêu là câu hỏi. Cô bé không hề biết tại sao mẹ lại hỏi mình những câu như thế. Và đây cũng là lần đầu tiên Nghêu nhận ra là mẹ đang nói chuyện với Nghêu như nói với một người đã lớn.
Đấy là kỷ niệm đầu tiên mà Nghêu sau này đã nhớ lại. Những câu hỏi liên quan đến tuổi dậy thì của cô.
Theo dòng thời gian, Nghêu bắt đầu hiểu ra vì sao mẹ đã hỏi cô những câu như thế.

Hoa Giấy

Chương 10

Người đàn bà hàng xóm

*Áo rách vì trót thương đời nên vải mủn,
Bò câu nhạt gió tiếng gáy bùn thiu.
Đâu phải cứ oán cừu nhau thời mới hận,
Trắng non cà khịa cả với lá tre già.*

Chếch quá bên kia mé quả đồi là căn nhà của họ Quách.
Thời còn trẻ, vợ của Quách Văn Điều là một cô gái có khuôn mặt khá dễ nhìn. Người làng Cối gọi cô gái là Chiên. Trăm tội chỉ vì cô gái tên Chiên ấy có đôi chân mày quá đen và quá rậm nên chẳng mấy người dám xin cô ta về làm dâu. Họ bảo là đôi chân mày ấy chẳng thể nào giúp con trai nhà họ được vượng phu ích tử. Thế là đáng lẽ Chiên cũng có thể được người ta gánh cau qua ăn dặm, nhưng chờ mãi chả thấy ai người ta đến.

Ngày xưa nhà họ Huỳnh có thằng con trai tên Biện, vì nhút nhát, nhà lại xa những nơi đông người nên Biện không bao giờ dám đi ve gái làng Cối. Biện chỉ quần quanh chơi đánh cờ tướng với Thoan. Hai thằng bạn không hợp tính khí, một thằng hiền lành, một thằng cục súc. Nhưng không có bạn, hai đứa quay ra chơi với nhau khá thân.

Gần nhà nhau nên Biện qua lại mãi đâm sinh tình với Chiên. Đạn ấy, hai người đã từng đưa nhau vào ruộng trúc sát ngay cái vực để hò hẹn. Biện nhất gái lắm. Thích con gái người ta thì bụng Biện đã thích nhưng lại không dám mở lời. Mà vào cái cảnh của Biện, cứ hễ là con gái thì cậu ta thích, chẳng cần cứ phải là con gái đẹp thì anh cu Biện nhà mình mới chịu ưng bụng. Nay vợ phải Chiên là đưa con gái khỏe cười, Biện mới quay ra hay lân la, suốt ngày đâm đầu sang bên ấy làm đủ các việc cho người ta. Nhưng mỗi khi chỉ còn hai người thì Biện ta lại lung ta lung túng, ú ớ, chả khác nào con gà nuốt phải dây lá chuối khô. Thành ra mọi việc *trai trên gái dưới* đều do Chiên hoàn toàn chủ động. Cửa đáng tội nhẽ ra thì hai người đã có thể cùng nhau lạy gia tiên mà thành chồng thành vợ. Nhưng bà mẹ của Chiên lại là người ngoa ngoắt, ăn nói chông lòn, ưa nói chuyện xéch mé, thành ra người làng Cối chả ai dám qua lại. Sẵn ghét, họ nói gièm đủ chuyện, thế là mẹ Biện nhất mực cấm cửa không cho con trai qua lại với con bé có đôi chân mày đen và rậm như sâu róm kia. Rồi lại mạnh về phần mối lái, cuối cùng người ta lôi Biện đi coi mắt vợ. Biện ban đầu cứ nghĩ đến tình nghĩ với Thị Chiên nên cứ dung dăng nấn ná. Sau bị thúc mãi phải đi. Khi đến nói, nhìn thấy cô gái có khuôn mặt phúc hậu nhu mì, Biện mới chợt nhận ra là anh gần như quên bống ả Chiên. Thì ra Biện nhà mình không phải là người chung tình, thấy gái là thích, chẳng cứ gì đến các chuyện ân nghĩa ân tình lôi thôi lằng nhằng khác. Đã bảo rồi, với Biện nhà mình, cứ hễ con gái là Biện thích. Hơn nữa, thấy mẹ cấm cản mình với Chiên rất gắt, nhưng lại húi anh vào với cô gái kia, Biện ừ ơ. Thế là vợ Biện được người ta hẹn ngày lành tháng tốt sẽ cho nhà họ Huỳnh sang kiệu cô dâu về. ả Chiên từ đấy rất hận thù người con trai bạc bẽo. Chị ta căm ghét cả người đàn bà chả làm gì nên tội, trăm sự chỉ vì chị ta trở thành vợ của Biện nên bị thù ghét lây. Rồi càng lúc, thị Chiên rất hận thù vợ Biện. Vài năm sau thì ả Chiên do bà mẹ bắt tả đi kiếm chồng cho con mãi ở bên mạn ngược nên cũng cuối cùng cũng yên bề gia thất. Cơ mà là bất rể. Quách Văn Điều ngày ấy khét tiếng là người tắt mắt, khỏe thói trộm đạo, không ai dám dây vào. Nay nhìn thấy bà mẹ của ả Chiên khăn khoản, lại có cả tiền biếu không cho nhà trai. Cơm no bò cưỡi. Bảo thế, chả ai dám cãi là cái số Quách Văn Điều không gặp may. Những tưởng thời gian trôi qua, lòng con người sẽ hóa giải được những thâm thù trong quá khứ. Ai ngờ, ả Chiên tuy đã chồng con

một bề mà lòng vẫn tơ tơ tưởng tưởng đến Biện. Ngay cả cái hôm Biện ngã ốm thương hàn rồi chết, ả Chiên đã qua tận ngõ nhà họ Huỳnh nhieếc móc vợ Biện là thứ đàn bà đoảng giết chồng. Thì ra là lửa tình mà ả Chiên dành cho Biện trong lòng không bao giờ tắt. Một ngọn lửa tình mà đến cả thời gian cũng đành phải bó tay đầu hàng. Rồi chuyện trẻ con mất lòng người lớn. Con trai ả Chiên thấy con trai của thím Biện ốm yếu hơn nó, mà lại học thông minh hơn mình, nên một hôm thằng này cậy gần nhà, chặn đường rồi lấy gậy vụt Ốc. Bà mẹ của thằng con mất dạy ấy còn xông vào đánh thằng con trai của tình địch. Trưa về, Nghêu thấy mặt em bị sưng, hỏi ra mới biết là bị con nhà Quách xúm vào đánh. Đêm ấy, Nghêu rắp tâm báo thù. Gần tết, nhà họ Quách có trồng một vạt hoa cúc. Năm nào cũng thế. Nhà ấy có giống hoa cúc vàng, khi hoa nở to bằng cái bát sành, nên năm nào cận tết nhà Quách cũng trồng rất nhiều hoa cúc. Lái buôn cho xe trâu vào kéo đem về chợ huyện bán.

Đêm tối trời, Nghêu một mình lẻn vào ruộng hoa cúc ấy, nhổ bằng sạch. Nhưng cô bé không nhổ bật hẳn gốc mà chỉ nhổ cho gốc hoa đứt hết rễ mà thôi. Thoạt nhìn thì chả ai biết chuyện gì đã xảy ra. Sáng hôm sau người nhà họ Quách đi ra tưới hoa, nhưng lạ thật, mới già quá bóng nắng một tí thì cả hơn ngàn gốc hoa thi nhau héo rũ như thể có một thứ bệnh dịch nào đó đã kéo đến. Rồi thì nhiều gốc hoa bị ngã nghiêng đi. Khi nhà thím Chiên gái nhắc thử một cây lên mới biết là rễ đã bị đứt hết.

- Đích thị là có ai phá nhà ta rồi. Tiên sư bố nó cái quân chó đẻ nào...

Rồi thì người ta phát hiện ra một chiếc dép của một đứa con gái.

Thằng con trai thím Chiên nhận ra đấy là chiếc dép của con Nghêu.

Thế mới vãi tội ra. Bao nhiêu lửa hận tình hôm xưa âm ỉ, ngun ngún, nay gặp gió cả rơm khô, thế là thím Chiên cầm ngay chiếc dép đi qua bên cổng nhà họ Huỳnh, xoi xói chửi tàn chửi tệt.

Nghe tiếng chửi, thím Biện chạy ra.

Người đàn bà kia vỗ đùi, vỗ rùm, nhẩy căng lên chửi. Chửi rất ngoa nguyên. Thím ta vừa chửi vừa hát cát hát đất. Thím Biện nghe không kịp nuốt mặt, nhưng cuối cùng thím hiểu ngay đầu đuôi câu chuyện.

- Mả bố mày con đĩ kia. Mày định rồi mày cũng sẽ dạy cho con mày đi đĩ à?

Hóa ra câu chuyện vườn hoa bị phá vẫn không thoát khỏi câu chuyện hờn ghen của người đàn bà ngun ngún ngọn lửa hận tình của gần hai mươi năm về trước. Con Nghêu được gọi ra. Nó dắt theo thằng em bị ăn đòn. Dù bất luận như thế nào, người đàn bà con dâu nhà họ Huỳnh đáp trả lại:

- Này chị kia. Chị chửi tôi thế nào cũng được. Nhưng chị mà động đến con gái tôi, rồi bảo nó là con đĩ, tôi sẽ không để cho chị yên đâu!
- Á à... mà đi đĩ thì đi đĩ mặc mẹ mày. Con cái con thổ tả kia, mẹ mày đánh đĩ. Rồi thì mày cũng đánh đĩ nốt.

Thím Biện mất hết cả kiên nhẫn. Thím tuy không to khỏe bằng thím Chiên, nhưng không hiểu sao khi người ta chửi đứa con gái nuôi, tự nhiên thím không kiềm mình lại được. Thế là thím mất hết bình tĩnh, xông vào đánh đấm một trận, rách áo rách quần với người đàn bà đang nổi cơn ghen kia.

Con Nghêu đứng im nhìn. Nó chợt nhận ra là người mẹ của nó bình thường luôn là một người đàn bà hiền lành chân chất. Nhưng chỉ vì đứa con gái của mình, người đàn bà ấy đã trở thành một con người hoàn toàn khác hẳn.

Đó là một trong những ký ức sâu sắc nhất để nó sau này không bào giờ từ chối bất cứ điều gì mẹ nó yêu cầu.

Thế mới biết hoa giấy là loài hoa rất hiền, nhưng khi cần thiết, nó sẽ đâm người khác bằng những chiếc gai của nó để tự vệ.

Hoa Giấy

Chương 11 Nhan sắc

*Tiếng cối xay, quay vòng kiếp luân hồi trắc trở,
Hoa tươi màu cho bướm vọc, ong chiêm.
Thân em gương lược giam cầm,
Chém cha cái thói duyên thâm đa đoan.*

Càng lớn, Hợi càng xinh hẳn ra. Ai ai người ta cũng tấm tắc bảo như thế.

Không chỉ có đám con trai trong làng Cối nhận ra điều đó mà ngay cả đám con trai ở bên làng Tám, làng Hạ, làng Ruốc cũng biết tin. Đúng là tiếng lành đồn xa. Hoa thơm mọc ở cuối vườn, đầu vườn cũng ngửi thấy mùi thơm. Có người nhìn con bé rồi chép miệng nói với thím Thoan:

- Cái giống Trời sinh ra phận má hồng là để gieo sâu gieo khổ. Con

gái mà xinh thế kia thì chưa hẳn đã là cái phúc. Nom thấy con bé xinh xắn mà tôi lại thấy đâm lo.

Có người ái ngại một cách dè dặt:

- Cứ kiếm đại một chỗ nào tử tế, không quá quắt, gả ngay đi. Không khéo rồi lại sinh ra muôn vản giống tội! Đàn ông con giai làng Cối này ai cũng như cái gậy thẳng ăn mày, bạ chỗ nào cũng chọc vào được.

Có người độc mồm hơn, bảo:

- Nói xin lỗi chứ, đưa con gái nom giòn con mắt thế kia, chả khác nào quả hồng treo trên cành. Trẻ thì lắm. Mà thuần là trẻ hỗn ăn. Cứ gậy mà chúng nó chọc thì không giập, không rụng cũng không được.

Tất nhiên chồng thím Thoan rất ghét Hợi. Ghét ra mặt. Ghét cay ghét đắng. Hình như điều tiếng của mọi người bàn tán bề nhạn sắc của con bé đã trở thành một nhắc nhở khó chịu trong tâm khảm chú ta.

Thì ra sự xuất hiện của Hợi không chỉ làm khổ cho mẹ, mà cô bé còn làm khổ cho ông bố dượng, người lúc nào cũng hằn học, bực tức, ghen tuông. Nghe đâu khi biết Hợi không phải là con đẻ của mình, ông ta đã lấy dao đem ra chặt trụi bốn gốc chanh, năm nào cũng đơm ra mấy gánh quả.

Trai làng bắt đầu hau háu đôi mắt nhìn Hợi. Chả ai cấm bọn chúng được. Đưa con gái xinh đẹp khác nào cái hoa giữa đàn. Chưa có chồng thì giai làng muốn chồng ghẹo thế nào mà không được. Người mẹ ban đầu không để ý gì lắm. Nhưng sau nghe thấy thiên hạ xầm xì nhiều quá, thế là thím ta phải nói chuyện với con gái:

- Mẹ không muốn ép duyên mày, nhưng nếu như mày đã thích thằng nào, bảo mẹ một tiếng, rồi mẹ sẽ nói chuyện với người ta. Còn như chưa có nơi nào, để mẹ nói chuyện với bác Biện gái cho mày.

Hội bẽn lẽn giấu niềm cả ngượng vào chéo áo.

Không phải là Hợi không muốn lấy chồng. Con gái quê, lại đang cái độ tuổi xuân như thế, chuyện được nằm kề một người con trai không phải là Hợi không bao giờ nghĩ qua. Nhưng bảo với mẹ là cô không muốn lấy chồng trong lúc này sao mà nó ngượng đến thế.

Thấy con gái khuôn mặt đỏ bừng, người mẹ đoán ra là cô đã muốn lấy chồng nhưng còn ngại nói ra. Vì thế thím Thoan bảo: *Thế thì để mẹ nói chuyện với nhà người ta.*

Nhưng mà chuyện lấy anh Ốc với Hợi nghe sao nó cứ lẩn cán như thế nào ấy. Hợi không ghét người con trai nhà họ Huỳnh chút nào.

Thực ra Hợi quý anh ta lắm. Hai người đã từng đi học chung với nhau cho đến khi trường tiểu học trong làng không còn chữ để dạy cho hai đứa nữa. Từ đó Ốc và Hợi cuối cùng mới thôi ngày nào cũng gặp mặt nhau.

Thời gian vô tình trôi đi, cuối cùng cả hai đứa đều lớn lên. Hai nhà lại cách nhau không xa. Chỉ cách bởi một ruộng trúc, một cái vực ăn thông ra con sông Lạch. Lắm hôm Hợi ra đây tắm trước, khi nhìn thấy Ốc ra tắm sau, cô gái không hề dám bước lên. Hình như cô sợ nước thấm vào vải áo quần, bó sát vào cơ thể, nom sẽ như chẳng mặc cái gì.

Chàng Ốc mặc quần đùi, lội ùm xuống sông, tha hồ bơi, tha hồ lặn. Mà nếu nó có lên bờ, nước thấm vào quần, bó vào cơ thể, phô ra những đường nét góc cạnh gồ ghề, anh ta vẫn không ngại. Vẫn bình chân như vại. Có khi anh chàng còn đứng trên bờ đá, tóc tai ướt rượt những nước, nơi tiếp giáp hai khoanh đùi gồ lên một khối, miệng nói bô bô:

- Không về, định ngâm mãi cho đến chết rét à?

Hội môi tím như mồng tơi héo, run cầm cập:

- Về trước đi. Chốc nữa đây mới về!

Cô bé nói thế nhưng kỳ tình đã muốn ra về lắm. Nhưng làm sao cô có thể bước lên bờ mà về được. Mỗi một giây chàng Ốc còn đứng trên bờ là một giây cô bé Hợi rét run cầm cập. Cô tuy ngâm dưới nước nên người không thấy lạnh lắm, nhưng cái cổ và khuôn mặt thì cực kỳ rét.

Thế là từ đó trở đi, cô bé Hợi không bao giờ dám ra tắm sông ban ngày nữa.

Rồi lâu lâu mẹ cô sai qua bên nhà thím Biện xin lửa về thổi cơm, xin một thìa mỡ, hay vay vài đấu ngô, cô chỉ chạy qua chớp nhoáng, xong việc rồi lại tắt tả ra về. Có hôm Hợi nhìn thấy cây roi nhà Ốc quả ngon quá. Đưa tay lên hái. Đúng lúc ấy chàng Ốc đi đâu về, nhìn thấy Hợi đang vật rơi, cô bé ngượng chín người. Mặc cho anh Ốc bảo:

- Gượm đã. Để tớ chọc cho một rỗ, đem về ăn.

Nhưng cô bé chỉ nghĩ mình là người ăn trộm, mặt đỏ như màu trái roi đỏ trên tay.

Nhan sắc của Hợi càng ngày càng ngọt. Trai làng rủ nhau kéo đến khu vực này vào những đêm sáng trăng và những buổi trời không có mưa rất đông. Tiếng chó cắn người lạ khiến cho hàng xóm rất sốt ruột.

Ốc giống chú Biện, tất nhiên là thích gái những cái miệng không bao giờ chịu bảo ra lấy một tiếng. Hợi có lúc đã cảm thấy thính thích anh chàng này. Nhưng trông cái vẻ cù lằn của người con trai cạnh nhà, cô bé dần nhận ra anh ta là kẻ nhát gái. Chả lẽ con gái lại mở lời trước. Ai đời lại cộc đi tìm trâu. Có lẽ chờ mãi mà không thấy Ốc

động tĩnh gì, Họi đâm nản.

Cứ thế, hai đứa trẻ hàng xóm ấy tuy trong bụng đã có ít nhiều tình cảm nhưng cuối cùng chỉ vẫn dừng lại ở quãng đánh rắn giữa khúc. Chẳng đi đến đâu. Chả ra làm sao.

Hoa Giấy

Chương 12 Đám trai làng

*Trăng ứa mũ đôi mắt gà lông quăn,
Gió tạt nguyên vay mượn cánh dơi đêm.
Xót thương da mịn tóc mềm.
Một đêm hăm hiếp, ngàn đêm hận sâu.*

Đám trai làng càng lúc càng táo tợn hơn. Chúng nó chòng ghẹo Họi đến độ chú Thoan sau này mất hết cả kiên nhẫn. Chú quay ra bảo vợ:

- Mày làm sao thì làm, tổng quách cái con nghiệt chủng ấy đi. Không thì cái quân thổ tả kia đêm nào cũng kéo đến đây như chó dái. Đái ỉa khắp ra đây, tao bực không chịu được.

Người mẹ trong lòng rất đau khổ. Nào thím có muốn như thế đâu, nhưng ngặt là hôm qua bên nhà họ Huỳnh bàn chuyện, hai người đàn bà đã đồng ý với nhau như thế. Câu chuyện của hai đứa trẻ cuối cùng chỉ còn chờ hôm nào rảnh hai bà mẹ sẽ đi coi tuổi cho hai đứa xem có hợp hay không.

Sau khi hai bà mẹ kể ra ngày giờ sinh của hai đứa trẻ, ông thầy địa lý bảo là cung hai đứa khác nhau lắm. Bằng như có cố tình mà miễn cưỡng, sau này có sống chung cũng chẳng thể có hạnh phúc. Lại sinh cùng ngày, cùng tháng, cung hỏa đối lại với cung hỏa, sau này đường con cái đã hỏng, mà rồi cả cái sự chúng thân cũng chẳng ra cái quái gì. Thì ra ông thầy địa lý cũng có một thằng con trai rất say cái Họi.

Thím Biện buồn mà thím Thoan lại buồn đến mười phần. Chả gì thì

con Hợi cũng là con gái. Vú mẫy mông đầy, giành giành ra một rỗ, chả khác nào thẽ đường phèn trong cái bát gỗ. Mà con giai làng Cối này thì cứ như một đàn nhặng vo vo bay ở bên trên. Thử hỏi làm sao mà người mẹ không lo ngay ngáy cho được.

Chú Thoan bảo vợ:

- Hay là mầy gả quách nó cho thằng Sở con giai nhà lão Điều. Họ bảo tao rồi. Lẽ biện sang, muốn bằng nào, cứ bảo người ta lấy một tiếng.

Thím Thoan tìm cách hoãn binh. Dù gì thì thím cũng không cái thằng Sở này. Trông mặt nó thất đức lắm. Nom chả khác nào khuôn mặt gian xảo của ông bố. Còn bà mẹ thằng Sở thì tính tình ương ngạnh, ăn không nói có. Thím nói với chồng:

- Thì cũng phải đi coi xem cái tuổi nó có hợp hay không!

Ông chồng đáp luôn:

- Xem tuổi làm đếch gì cho rách việc. Dị đoan thì chỉ tổ làng nhàng thôi. Như tao với mầy, ngày xưa cũng coi tuổi với coi tác. Bảo là hợp lắm. Thế mà sống có hạnh phúc ra cái gì đâu!

Người vợ chỉ biết nhìn chồng, nỗi đau ngán thành nước mắt:

- Để tôi hỏi xem con Hợi nó...

Không để vợ nói trọn câu, chú Thoan quát lên:

- Hỏi, hỏi cái b... ông đây này. Không nghe, đánh gióc cổ bỏ mẹ nó đi. Con cái trong cái nhà nà không có cái phép cãi nhời cha mẹ!

Không việc b... gì phải hỏi cả.

Thì ra chẳng phải là thằng Sở yêu thích gì con Hợi. Kể ra thì nó chỉ thích con bbé một phần. Phần nhiều hơn là nó biết thằng Ốc cũng thích con bé. Mục đích nó muốn cưới con bé chỉ vì muốn trả đũa thằng Ốc. Thế là lại có tiếng đồn ầm lên là trai làng này thằng nào cừ nhất mới lấy được con Hợi. Thành ra thằng Sở muốn cưới được con Hợi chỉ vì mục đích ấy.

Hóa ra đây là một cuộc chạy đua của bọn trai làng, xem coi thằng nào có thể đem võng qua nhà ông Thoan để gánh con Hợi về làm dâu. Vì là gái tơ chưa có nơi đặt giàu cau, trai làng nghiễm nhiên có thể chòng ghẹo Hợi một cách danh chính ngôn thuận. Có hôm bọn chúng còn táo tợn, rình lúc Hợi đi tắm rồi rủ nhau chặn ngõ, buông lời tục tĩu, nham nhở, khả ố. Hôm ấy con bé không dám lên bờ.

Thông thường, chỉ có một mình thằng Ốc là đứa hàng xóm quen biết mà nó còn ngại, nay nguyên cả một đám lâu la hung tợn như thế, con bé càng ngại hơn, sợ phát khiếp lên được.

Tiếng bọn con trai cười hô hố trên bờ khiến con bé sợ vãi đái dưới sông.

Trong bọn có ba thằng là con Hợi thích. Đó là thằng Tài nhà Chung, thằng Định nhà Oanh, và thằng Hưng nhà Hiền. Ba thằng ấy là bọn con trai nhiều lần nói những câu dễ nghe. Cả ba thằng đều là bạn học với Hợi ngày xưa. Vì thế Hợi tuy không thật sự thích thú lắm, nhưng xem họ ra vẫn còn hơn là cái anh cu Ốc nhà thím Biện, mồm miệng lúc nào cũng ngậm chặt như dính phải cơm nếp nhão. Giá như chỉ có một trong ba thằng con trai ấy, rất có thể Hợi sẽ lúng liếng đôi mắt cười tình. Đằng này ba thằng kia lại đứng chung với đám con trai làng Cối, thành ra Hợi chỉ biết cúi đầu im lặng. Hôm nay Hợi rất muốn về vì đã tắm quá lâu. Nhưng bọn kia xem ra rất thích thú cái trò nhìn Hợi ngậm nước, môi tím ngắt lại. Chúng cợt nhả cười đùa với lời lẽ rất đều cáng. Đáng lẽ ra cô bé không nên ra đây tắm một mình hôm nay. Chả là từ cái hôm bị bọn con trai kéo ra đây phá đám, ngay cả về đêm Hợi cũng không ra sông tắm nữa. Nhưng vì Hợi hôm nay có tháng, cô muốn ra sông tắm cho sạch. Vô tình thế nào mà lại gặp phải bọn con trai kéo ra. Đến lúc Hợi gần như rét run phát ớn, vừa sợ hãi, vừa căm ghét bọn con trai, cô rửa thắm bọn này trong bụng: *Xin làm ơn đi đi chỗ khác cho người ta còn lên bờ nữa.*

Giữa lúc ấy thì Nghêu xuất hiện. Cô gái nghe thấy tiếng bọn con trai cợt nhả, trong bụng cảm thấy rất ghét. Nhất là cô biết ác ý của bọn kia là cố tình cầm chân Hợi không cho cô bé lên bờ. Cô gái bèn lên tiếng:

- Các anh đứng rồi nói chuyện cợt nhả thế này có khác nào chặn lối không cho người ta lên bờ.

Một thằng trong bọn cười đều:

- Giả như bọn anh đây muốn như thế, cô em định bụng sẽ làm gì đối với bọn anh, nào.

Chẳng hiểu sao Nghêu nóng mặt. Cô gái chỉ thẳng vào mặt thằng này:

- Làm gì à? Tôi chỉ muốn nói lời phải quấy. Nhưng nếu anh không nghe, tôi sẽ không nể mặt đâu.

Nghe người con gái nghiêm giọng nói như thế, bọn này hình như cảm thấy có một trò vui mới, cả bọn đồng thanh phá lên cười ùng ục. Tiếng cười của bọn chúng nghe rất đậm đăng, đều cáng. Hợi ngậm dưới sông theo dõi câu chuyện, hồi hộp quên cả rét. Cô bỗng cảm thấy lo lắng cho chị gái của thằng Ốc.

- Tôi yêu cầu các anh nhường lối, để người con gái kia có thể lên bờ về nhà.

Nghe câu nói có vẻ ra lệnh ấy, đám con trai lại liền hô hố cười. Làn

này càng to hơn. Có thằng sặc lên, ho rũ rượi. Một thằng trong bọn thách thức:

- Cô em có giỏi thì bắt bọn anh im đi!

Nhanh như cắt, Nghêu tiến thẳng đến bên thằng này, chụp ngay cánh tay phải của hắn rồi giật mạnh ngược ra sau. Có lẽ bị giật quá mạnh nên thằng này bắt thần kêu ré lên vì đau. Khuôn mặt nó tái mét lại. Hình như khớp xương đã bị trật. Nghêu gằn giọng:

- Nếu các anh không nhường lối cho cô gái kia, tôi sẽ không nể các anh nữa. Tôi nói là tôi sẽ làm thật đấy! Không khách sao đâu.

Với cái giọng nói chắc như đinh đóng cột ấy, bọn con trai chột nhận ra Nghêu không phải là một cô gái bình thường. Lại có tiếng đồn là Nghêu có võ. Hơn nữa, chúng biết mình đã làm khó Hợi lâu rồi. Vì thế chẳng đứa nào bảo đứa nào, chúng lần lượt rời bến sông.

Khi bọn kia đi hết, Hợi luống cuống lội gần vào bờ. Cô gái rằng lập cập va vào nhau. Cô nhìn người con gái hàng xóm tên Nghêu bằng đôi mắt cảm động như thể cô bé đang nhìn một vị anh hùng trong những câu chuyện của Tàu mà người già thỉnh thoảng vẫn kể cho con cháu nghe ngày tết. Hợi nói, rằng va vào nhau:

- Không có chị Nghêu thì em chả dám về. Nãy giờ em hốt lắm.

Nghêu nhẹ nhàng nói:

- Về nhanh đi, kéo rét. – Nghĩ sao Nghêu nói nhanh: *Bạn sau có muốn đi tắm sông thì qua rủ đây đi cùng. Chứ bọn con giai làng này chúng nó mất dạy lắm.*

Đấy cũng là lý do tại sao người làng Cối thỉnh thoảng vẫn nhìn thấy hai cô gái ra sông tắm chung.

*...Tắm chung nên mới sinh tình,
Cho mai mến trúc, cho mình mến ta.
Tắm chung nên mới sinh ra,
Cái duyên chân chất, đậm đà lứa đôi...*

Hoa Giấy

Chương 13 Những giấc mơ

*Mây lang thang dĩ rài dĩ rạc,
Trắng phong tình hành lạc đi hoang.
Nửa đêm nghe giò thổi sang,
Giấc mơ sao quá bể bàng xót xa.*

Cuối cùng thì vùng kín của Nghêu đã thấy có mao mọc lên từ từ, ban đầu thì lún phún như râu ngô non, thẳng thơm, nhưng càng lúc càng mượt sồi, càng quăn hơn, nom như một vắt thuốc Lào tãi ra trên vốc bàn tay.

Rồi chu kỳ tháng đến, Nghêu hôm ấy lần đầu nhìn thấy máu chảy ra nơi âm hộ, vì không thấy đau, nên cô không sợ, cô gái chỉ cảm thấy mình không thích nhìn thấy những giọt máu ấy. Nó khiến cô gái cảm thấy khó chịu. Hình như điều đó khẳng định rằng Nghêu là một phụ nữ. Nghêu không muốn thế. Nghêu muốn mình khác đi cơ. Cô muốn mình giống như đám con trai.

Nghêu hay nằm mơ. Thường thì hay nằm mơ gặp thấy bà nội nhiều nhất. Không chỉ nhìn thấy khuôn mặt của bà nội sáng và đẹp hơn, nhưng Nghêu nhớ rõ trong giấc mơ của mình cái mùi khăn khăn mà những ngày cuối đời bao giờ cũng bốc lên từ người bà nội không biến đi. Sáng ra Nghêu kể chuyện, mẹ cô lại hỏi:

- Thế bà có dặn gì không?

Nghêu cố nhớ nhưng không nhớ được xem bà nội có dặn gì hay không. Mà thường thì bà chả nói gì nhiều. Trong những giấc mơ, bà hay vạch tóc Nghêu ra bắt chấy. Nhưng Nghêu nhớ là mắt bà kém lắm. Có khi Nghêu nằm mơ nhìn thấy mình ngồi nhổ tóc sâu cho bà nội. Có khi Nghêu giã trầu cho bà, có khi Nghêu bóp chân, đâm lưng. Có khi hai bà cháu còn ngồi ăn lạc luộc, ăn ngô rang, ăn sắn nướng. Thỉnh thoảng Nghêu nằm mơ thấy bố về. Kể cho mẹ nghe thì mẹ lại hỏi:

- Thế thầy có dặn gì con không?

Nhưng lần ấy Nghêu lại không nhớ được gì cả.

Nhưng dạo gần đây, Nghêu hay có những giấc mơ kỳ quặc hơn.

Nghêu rất ít khi nằm mơ thấy bà nội và bố. Trong những giấc mơ của Nghêu bây giờ là một người khác.

Nhất là từ cái dạo Nghêu hay cùng với Hợi ra tắm sông. Nghêu hay nằm mơ nhìn thấy cô gái này. Thời còn bé thì Nghêu không phải là không biết Hợi nhưng chưa bao giờ Nghêu nhìn kỹ Hợi. Bây giờ nhìn Hợi, Nghêu thấy cô gái khác trước nhiều quá. Khuôn mặt người con

gái như có một điều gì đó rất đặc biệt khiến Nghêu cảm thấy không bình thường, một cảm giác mà Nghêu chưa bao giờ nhận ra. Nghêu thêm mình được là một người con trai. Một ý nghĩ luôn khiến Nghêu dần vật mãi.

Khác với những giấc mơ Nghêu ngày xưa hay nhìn thấy bà và bố, Nghêu thường không nhớ rõ câu chuyện của họ đã nói với nhau trong giấc mơ. Một điều lạ nữa là Nghêu chỉ nằm mơ nhìn thấy bà và bố giống như hình của một tấm ảnh trắng đen. Nhưng khi nằm mơ nhìn thấy Hoi, đây là những giấc mơ có màu sắc y như thật ở ngoài. Ví dụ cánh áo của Hoi mặc rõ là màu xanh. Còn đôi môi Hoi màu đỏ, mái tóc màu đen, hàm răng màu trắng, cánh tay trắng như hoa sữa... tất cả hiện lên trong giấc mơ của Nghêu rất rõ.

- Đêm hôm qua con nằm mơ thấy cái Hoi nhà thím Thoan!

Mẹ nghe Nghêu nói thế, hỏi:

- Sao dạo này mày hay nằm mơ nó thế. Mơ thấy cái gì vậy?

Nghêu kể lại cho mẹ nghe:

- Con thấy hai đứa đi bắt cua chung. Bắt được nhiều lắm. Mà con nào cũng mảy. Sáng thức dậy, con cứ tiếc mãi. Cái Hoi bảo là nó chỉ lấy một ít thôi, còn đâu cho con hết. Tỉnh ra chẳng thấy con cua nào cả.

Thì ra không chỉ có hình ảnh và màu sắc, Nghêu còn nhớ cả những câu chuyện mà hai người họ thường nói với nhau trong giấc mơ. Có hôm ngủ trưa trên chiếc võng mắc ngang qua hai cây mít nhão ở chái nhà, Nghêu cũng nằm mơ thấy Hoi. Ban đầu Nghêu không thức mắc lắm, nhưng cô nhận thấy mình mơ gặp Hoi hoài, Nghêu bắt đầu suy nghĩ tìm cách giải thích, nhưng lần nào Nghêu cũng đành bó tay. Có lúc Nghêu nói chuyện nằm mơ thấy Hoi hoài, bà mẹ nhìn con gái có phần hơi lạ nhưng cũng không hiểu gì nhiều hơn. Hình như thím Biện đang bận rộn nhiều việc, nên những chuyện không ăn nhập gì đến cámbã, phân gio, mùa màng... thím đều không để tâm đến nhiều lắm.

Có lần thím đang nhặt sạn gỗ chỗ gạo nếp, nghe tiếng Nghêu gọi giật: *Hoi. Hoi ơi, chờ đây với...* Thím còn tưởng là con gái thím Thoan đi vào nhà mình. Nhưng ngẩng lên thím lại không thấy Hoi đâu. Thế là thím mới vỡ ra là Nghêu đang nằm mơ. Thím lắc đầu: *Đến lạ. Chả ra cái gì cả.*

Một điều không ai biết là Nghêu chẳng kể rõ về những gì Nghêu nhìn thấy trong những giấc mơ kỳ quặc của mình. Chính Nghêu cũng không hiểu được tại sao cô lại nằm mơ như thế. Nghêu có lần nằm mơ nhìn thấy cô và Hoi hai người ngủ chung với nhau. Rồi thì cô đã

ôm lấy Hợi mà hôn môi. Sáng hôm sau Nghêu thấy đũng quần của mình ướt ướt. Rõ ràng không phải là đái dầm. Nước tiểu không dính dáp như thế. Hơn nữa từ hồi nhỏ đến giờ Nghêu chỉ đái dầm có vài bận khi cô còn ngủ với bà nội. Mà nếu có đái dầm thì phải đái ướt cả chiếu chứ không chỉ có ướt mỗi quần không như thế này.

Giấc mơ này Nghêu không hề dám kể cho ai nghe. Nghêu tự biết mình rất xấu hổ với những giấc mơ ấy của mình. Cô nghĩ nếu đem kể ra câu chuyện ấy, dù chỉ là giấc mơ, người ta sẽ cười Nghêu. Một điều khổ tâm là Nghêu không thể kể về những giấc mơ sau này của mình với Hợi như những giấc mơ trước đó, chẳng hạn như:

- Đêm hôm qua... đây nằm mơ nhìn thấy Hợi đi chợ. Mua cả bánh đa về nữa. Hợi mặc cái áo màu vàng hoa chanh. Hợi cho đây hân một cái đấy!

Hợi nhìn Nghêu, mỉm cười:

- Hay nhỉ. Nằm mơ mà thấy rõ đến thế cơ à. Chị còn nhớ là em mặc áo màu vàng hoa chanh nữa. Em thì em chịu. Mà em ngủ chả nhớ mình nằm mơ thấy cái gì. Mọi sự cứ làm sao ấy, lung tung lắm, đầu đuôi chả ra cái gì cả.

Không thể cắt nghĩa được, Nghêu rất khó chịu khi nghe tiếng *chị* thoát ra từ miệng của Hợi. Tiếng chị ấy khiến cho Nghêu có một cảm giác rất bức bối, gần như là ngột ngạt. Nó xa lạ, trống trải, hình như thiếu hẳn một cái gì đó. Nghêu cố gắng nghĩ tại sao mình lại nghĩ như thế, nhưng không thể cắt nghĩa được. Rõ rệt là Hợi bao giờ cũng gọi Nghêu bằng chị và xưng em. Ngay từ hồi còn nhỏ đã như thế. Nhưng không hiểu sao bây giờ Nghêu không muốn nghe cái tiếng *chị* ấy. Nghêu cảm thấy thật khó nghĩ.

Càng khổ tâm hơn là Nghêu không chỉ nằm mơ thấy mình gần gũi với Hợi chỉ có một lần. Có khi hai ba đêm liên tiếp nằm mơ như thế. Tình cảnh trong cơn mộng là rất thực. Khi giật mình dậy, Nghêu con thấy tim mình đập mạnh, hai núm nhũ hoa cương lên cứng cứng, nơi âm hộ thì thấy không còn khô ráo như bình thường nữa.

Dạo gần đây Nghêu hay trầm ngâm tư lự. Bà mẹ cứ tưởng là con gái đã tương tư thằng khỉ gió nào trong làng Cối nên bảo:

- Chị cảm thằng nào rồi phải không?

Nghêu chẳng bảo gì cả. Cô muốn kể cho mẹ nghe về những suy nghĩ của mình dạo gần đây với Hợi. Cảm thì có cảm, nhưng không phải là Nghêu cảm con trai. Nhưng cô không thể nào nói được. Tại sao Nghêu cứ tơ tưởng đến Hợi nhiều đến như thế. Tại sao Nghêu cứ da diết nghĩ đến một đôi mắt thật buồn mỗi khi Hợi nói:

- Sao mà em hốt lấy chồng thế! Đàn ông trong làng mình, toàn là

người ác.

Nghêu nhìn vào khuôn mặt trắng xinh của cô gái cạnh nhà, cảm nhận được một điều gì đó mong manh trong đôi mắt hiền lành ngây thơ ấy:

- Làm thân con gái, nếu không xuống tóc xuất gia thì phải vấn tóc lên mà xuất giá. Chả lẽ ở vậy mãi mà được ru!

Hội tần ngần một lúc rồi mới trả lời:

- Chị nom đấy. Nhà ông Điều thì đối với vợ con chắc lép từng đồng. Đem tiền cho người đàn bà khác thì không tiếc, như thể người ta ném vỏ don ra ngoài bờ tre. Vợ gạn có mấy câu đã lấy chày đánh vào mồm, gãy hết mấy cái răng. Còn như cảnh mẹ em, bị chồng con hành hạ, có sống cũng khổ hơn là chết. Ông bố em ác lắm. Chửi mẹ em như chửi chó. Đánh mẹ em như đánh trâu.

Rồi thì cả hai cùng chùng xuống. Một lát sau Hội lại hỏi:

- Thế mấy hôm nay chị có còn nằm mơ thấy em nữa không? Em có đi chợ không? Em mặc áo màu gì? Em mua cái gì? Chị có nhớ không?

Nghêu không trả lời được. Nằm mơ thấy Hội thì có. Nhưng chẳng lẽ Nghêu sẽ kể ra chuyện hai người họ ôm lấy nhau, âu âu, yém yém. Nghêu chỉ biết nhìn Hội, đôi mắt buồn da diết:

- Có. Mà không phải là em đi chợ. Mà là...

Hội là con gái nhà quê, chẳng có thú vui gì, thời gian nhàn rỗi rất nhiều, nhất là vào những lúc ngồi nhặt cỏ lạc, hay nhặt cỏ cho mấy luống vùng, nên cô hay hỏi chuyện hoặc thích được nghe Nghêu kể chuyện. Thành ra cô bé thúc tiếp:

- Chị nằm mơ thấy em làm sao cơ? Kể cho em nghe đi, chị Nghêu.

Nghêu cố gắng lắm mới nói được:

- Thấy em đẹp lắm... đẹp hơn ở ngoài rất nhiều.

Hội nghe xong rũ ra cười ngặt nghẽo. Cô gái rất xinh nhưng không có duyên lắm. Hội khỏe cười và hay nói thật. Thím Thoan vẫn răn là con gái không ý tứ, chưa nói đã cười, sau này sẽ chẳng đoan trang, kín đáo. Rồi thì lấy chồng lại bị nhà chồng khinh rẻ. Nhưng không hiểu sao cô bé lại rất dễ thương trong cách nhìn của Nghêu. Hình như Hội làm cái gì Nghêu đều thấy rất hay. Nghêu nghĩ: Hội hay cười thì đã sao nào. Cô ấy thật thà và chịu khó. Khuôn mặt nhìn lại luôn phẳng phất một nét buồn.

Nghe Hội cười rũ lên, Nghêu cũng cười vì lây với cái vui của Hội.

Nhưng trong lòng cô gái rất khát khao được kể lại chi tiết những gì cô đã nhìn thấy trong giấc mơ của mình:

- Nhưng khó lắm Hội ơi. Chẳng lẽ tôi sẽ kể cho em nghe là tôi yêu em

trong những giấc mơ như người con trai yêu một người con gái hay sao.

Hoa Giấy

Chương 14

Mẹ góa con cô

*Duyên vận hạt nên không đông tròn đầu,
Xổng rách phơi đồ, mẹ góa con cô.
Lỡ làng một kiếp hoa trôi,
Phận bèo lỡ dờ càng soi, càng buồn.*

Thím Thoan đẻ nhiều, nhưng về cái đàn phước lộc con cái xem ra không được thuận thảo như những người đàn bà khác. Chẳng hạn như thím Biện, chỉ sinh ra được một thằng con trai và có một đứa con gái nuôi nhưng xem ra tình cảm mẹ con chan hòa như bát nước đầy. Chẳng ai phải khóc thầm nhiều như thím Thoan, cay cực vì chuyện chồng con độc đoán.

Chả lẽ chồng thím Thoan là người ăn ở bạc? Không biết có phải ông ta cố ý làm như thế hay không? Nhưng các việc trong nhà không bao giờ ông ta quan tâm chú ý đến. Mọi sự vì thế dồn hết lên vai người đàn bà đã tám lần đẻ. Ông chồng khỏe bắt nạt vợ nhưng lại chiều đàn con hỗn. Thành ra những đứa con của nhà chú đều hư hết lượt. Ba đứa con trai lớn bỏ nhà ra đi vì không chịu sống trong cái làng Cối. Nghe đâu bọn chúng đâm lên chợ huyện rồi lao vào đànghen nghiện ngập hút sách. Hai đứa con gái gả chồng thì một đứa bỏ theo trai đi biệt xứ. Đứa còn lại thì láo lếu với nhà chồng nên cuối cùng họ giả về nhà thím. Còn lại những đứa khác thì bảo đànghen mặt, quật đànghen tai, ăn nói hỗn láo, cá mè một lứa với bố với mẹ. Cuối cùng trong nhà chỉ còn mỗi cái Hợi là được nhờ cậy.

Thành ra thím tuy con đứa nào mà người mẹ chẳng thương đồng đều như nhau, nhưng thím chỉ gần gũi hay tâm sự nhiều nhất với Hợi. Có lần thím bảo con gái út:

- Sau này gả mày đi nơi khác, nhà này chẳng còn ai phụ mẹ trông nom quán xuyến!

Hội nhìn mẹ, nó cảm thấy tội nghiệp cho bà mẹ. Đứa con gái liền hỏi:

- Thì mẹ đừng gả con đi đâu sất!

Người mẹ mắng yêu cô con gái:

- Tiên sư nhà chị. Ăn nói thế mà nghe được à? Con gái lớn lên thì phải lấy chồng. Ở nhà ai nuôi báo cô chị được mãi.

Hội đùa lại:

- Mẹ vừa mới bảo gả con đi nhà sẽ hết người làm đấy thôi.

Thím Thoan chỉ biết thở dài chứ không biết nói làm sao hơn được nữa. Tình thực ra thì thím biết gả Hội đi thím sẽ hết chỗ trông.

Nhưng tự cổ chí kim đến bây giờ, nhà có nghèo đến mấy người ta vẫn phải tìm cách gả con gái đi. Cực chẳng đã không ai chịu lấy thì mới phải để con gái ở nhà. Thành ra tiếc cái nét chăm là của đứa con gái, người mẹ biết rằng có những việc thím phải làm theo định luật xã hội chứ không thể thay đổi được. Nghĩ thế, thím bảo con gái:

- Giá gả mày ở gần gần quanh đây thì đỡ cho mẹ.

Hội ngồi suy nghĩ. Quanh đây thì chỉ có mỗi anh Ốc nhà thím Biện với thằng Sở nhà bà Chiên. Một người thì nhút nhát, e dè, chậm chạp. Một người thì khỏe càn kìa, đâm ba chày củ, ăn nói hỗn hào, ranh ma, xéch mé. Thành ra cô gái ngán ngẩm lác đầu. Cô gái thấy thương cho mẹ quá mà không thể làm gì được. Tâm sự người con gái đôi khi vẫn ngổn ngang bừa bộn như thế đấy!

Hội thương mẹ lắm. Cô biết mỗi lần ông bố chửi mẹ mà cô bao giờ cũng là nguyên nhân của những hần học tức tối ấy. Hội rất khổ tâm, có lúc cô gái đã nghĩ nếu như cô chưa bao giờ chào đời, nếu như da cô đừng trắng quá, giá như cô đừng nhìn khác biệt những chị em gái của mình, giá như cô là con trai, giá như cô có thể chết đi để mẹ cô khỏi phải đau khổ...

Nhưng ở đời đâu phải mình muốn cái gì cũng được. Cuộc đời có quá nhiều cái "giá như" mà chúng ta khao khát nhưng không đạt được.

Cô chưa xót nhận ra thân phận con người bao giờ cũng đau khổ.

Nhìn bên ngoài, người ta nghĩ rằng cô là đứa con gái nông cạn, vô duyên, lúc nào cũng chỉ chực toét miệng ra cười. Nhưng người ta không hề biết đã có những lúc cô gái đã rưng rức khóc thầm vì thương cho hoàn cảnh của người mẹ, cũng như cô tử thân cho chính cảnh ngộ hẩm hiu của mình.

- Giá như con chết đi ngay từ hồi còn bé, mẹ sẽ không phải khổ vì con.

Có lần Hội đã vượt miệng nói như thế. Nhưng người mẹ không nói gì cả, thím Thoan chỉ bảo con gái: *Nếu mày thương mẹ thì đừng có nghĩ đại dột như thế. Cấm không nghĩ đến chuyện chết chóc ấy!*

Thật đáng thương cho cả hai mẹ con nhà thím Thoan. Có chồng đấy, nhưng mà coi như cuộc đời đã vứt hết. Chồng thím còn sống sờ sờ mà cảnh tình chồng chênh của thím chả khác nào như người đã góa chồng. Thế mới biết ở đời cái chữ nhân duyên đôi khi lại bạc bẽo đến độ không thể nào có thể tin được.

Mùa bông năm ấy hoa nở rất nhiều, nhưng chả hiểu sao lại rụng tiệt cả. Chỉ còn vài quả cố tình bám lại. Cảnh vật vì thế mà trông rất buồn tình, rất ảm đạm.

Hoa Giấy

Chương 15

Cơn sốt rét rừng

*Thấy tầm bông tơ, nhện cũng giăng,
Lòng cò tê tái bát canh măng,
Thương con lòng mẹ vò trăm mối,
Nhện nhả tơ một đời mà không thành
kén nổi, nhện ơi.*

Văn việc, nhà không có gì làm, chơi không mãi cũng chán, Nghêu quay ra rủ Ốc vào rừng đốn vàng tâm về để mai kia có gỗ sẵn, muốn làm vào việc gì cũng có cái mà làm. Không thì đem bán đi cũng có dăm đồng để chi dùng vào những việc khác.

Nghêu là con gái nhưng xem ra các việc của đàn ông Nghêu đều có thể làm một cách rất tốt, gọn gàng, ra tằm ra món. Có lẽ vì thằng em trai tuy to cao ngồng nghênh nhưng không biết gì nhiều việc của đàn ông. Ốc lại không biết leo trèo, vừa lên có bốn bậc thang đã thấy hai ống chân run lên bần bật. Leo xuống giếng thì mới quá nửa đã thấy chóng mặt, thành ra các việc xốc vác cần đến bàn tay đàn ông thì Nghêu bao giờ cũng phải xắn tay lao vào. Ốc chỉ giỏi đan lưới bẫy chim và đan lồng bẫy thỏ, bẫy chuột.

Có mấy người đàn bà làng Cối biết chuyện kháo nhau rằng:

- Đáng lẽ con Nghêu sinh ra phải là con trai, còn thằng Ốc sinh làm con gái mới đúng. Thế mới bảo ông Trời đúng là cắc có thật.

Người tể nhị hơn thì họ bảo:

- Nhưng mà cái Nghêu giỏi giẩn như thế, sau này thằng nào vợ được nó thì cả một đời nhàn xác. Chả bao giờ phải động vào móng chân, móng tay. Thứ đàn bà con gái mà đào giếng khỏe hơn đàn ông, ngày xưa thì chỉ có bà Triệu Ẩu.

Người kỹ tính thì họ lại nói khác đi:

- Làm cái anh đàn bà con gái, việc mình cần làm là có chữa, sinh con và nuôi con. Biết chăm sóc và chiều chuộng gia đình nhà chồng. Còn các chuyện như dẫn tre chẻ nan và những việc nặng nhọc thì đã có cánh đàn ông họ làm.

Trong trường hợp của Nghêu thì cô nhất định phải làm việc. Theo lý lẽ của cô thì việc đến tay thì làm, chả cứ phải là việc này của đàn ông hay việc kia của đàn bà. Hơn nữa ngay từ khi thằng Ốc còn nhỏ, Nghêu đã giành tất cả các việc nặng vì cô rất thương thằng em của mình.

- Mai kia gặt xong, chả có việc gì làm, mày với chị vào rừng kiếm lấy dăm cây gỗ vàng tâm chặt về.

Thường thì đã thành nếp, mỗi lần Nghêu xướng ra việc gì thì thằng Ốc hưởng ứng. Là con trai thật, nhưng nó chẳng bao giờ có chủ kiến gì. Chuyện khơi giếng hay làm giàn mướp, trát lại cái vách, lợp lại cái chuồng lợn... những sự ấy cứ hể Nghêu thấy cần làm thì chủ động. Thằng Ốc chỉ là người bảo làm sao nó nghe làm vậy.

Từ ngày chú Biện theo ông bà họ Huỳnh về nơi chín suối, Nghêu nghiêm nhiên trở thành cột trụ của nhà họ Huỳnh. Các việc của người đàn ông đều do cô đảm nhận tất.

Rừng nơi gỗ vàng tâm mọc nước rất độc. Trong ấy vàng tâm mọc không nhiều nhưng năng tìm sẽ có. Nghe đâu rằng trong rừng có rất nhiều hồn ma vất vưởng nên chả có mấy người dám vào dẫn vàng tâm. Đạn ấy nghe đâu có một trận đánh nhau rất to, chết rất nhiều lính thú. Sau họ hóa thành hồn ma. Đạn nào người đi đốn gỗ trong ấy đều về bị ốm. Có người còn thác oan vì rước vào thân cái khoản thương hàn. Chính chú Biện cũng chỉ vào rừng dẫn vàng tâm mà về nhà bị cảm, sơ sẩy thuốc men có mấy hôm là thiệt mạng.

- Thôi con ạ. Ở nhà vun lấy mấy luống khoai cho mẹ.

Thím Biện cản con gái như thế, nhưng xem ra ý Nghêu đã quyết.

Trồng khoai thì biết bao giờ mới ra tiền, hủ mẹ.

Người mẹ cắt ngang cắt lối:

- Thôi con ạ. Của nả thế gian thì nhiều, Giời có cho thì tự nhiên nó khắc đến. Chứ vào rừng, nước độc thế, mẹ lo lắm.

Nói thì nói thế chứ mẹ biết tính nết con gái. Nó đã bảo là nó làm.

Thành ra thím Biện chỉ biết sửa soạn các sự cho hai chị em Nghêu.

Dường như nhìn thấy nét lo âu trên khuôn mặt mẹ; nhất là khi nhà họ Huỳnh này chỉ có một mình thằng Ốc, Nghêu bảo thằng em:

- Thôi mày ở nhà. Để một mình tao đi được rồi.

Thằng Ốc không phải là đứa lười biếng, nhưng chị gái bảo cái gì nó cũng nghe, Thế là sớm hôm sau, Nghêu đi một mình. Trên đường đi vào rừng ngang qua ruộng mả, Nghêu ghé vào thăm bà nội. Cô gái thì thăm với bà nội rằng:

- Không phải là con ương gàn không nghe lời mẹ con. Nhưng bà biết rồi đấy, nhà của thím Thoan đang độ túng ngặt. Nhà ấy họ đã trót nhận tiền của người ta, gần như là đem bán không cái Họi đi. Vì thế con mới vào rừng dẫn gỗ vàng tâm. Bà nội xin hãy sống khôn thác thiêng, phù hộ cho con. Bà nội biết đấy, lần này con vào rừng dẫn gỗ vàng tâm để cứu cái Họi khỏi phải lấy một thằng chồng ngổ ngáo. Bà nội phù độ cho con nhé.

Nghêu nói xong rồi tất tả đi vào rừng. Cô gái nhớ đến hôm kia tắm ngoài sông, Họi đã khóc với mình:

- Cái thân em nó khổ quá. Thầy em lấy tiền của nhà ông Điều, bắt em phải sang bên ấy làm vợ thằng Sở. Mà em thì em hốt cái thằng này lắm. Bản tánh nó ác độc. Mẹ em cũng không muốn gả em sang bên ấy, nhưng mẹ em không có tiền trả cho nhà người ta. Họ bảo là không muốn gả em cũng không sao, chỉ cần đền lễ cho họ, một đèn bốn, thì họ sẽ không làm khó nữa. Thế là thầy em ngày nào cũng chửi bới mẹ em. Mà tiền thì ông ấy nường sạch cả vào chiếu bạc rồi.

- Thế có mất nhiều tiền không?

Họi tấm tức:

- Em không biết nữa. Hình như mẹ em bảo là phải mất hai đồng cân vàng, Mà chị biết đấy, nhà em thì làm gì có tiền. Mẹ em có bao giờ tơ hào được đồng nào đâu. Có cái gì bán được thầy em cũng đều hoạnh cả. Nên mẹ em tứ thời chẳng có lấy một đồng nào lặn trong người.

Nghe Họi nói chuyện nhà, máu nghĩa hiệp trong tim Nghêu chột nổi lên. Có lẽ vì ngay từ khi còn nhỏ, Nghêu bao giờ cũng đứng trong vai trò bảo vệ thằng Ốc; nên cô gái bây giờ thấy những chuyện ép người như thế trong lòng không thể bó gối khoanh tay, ngồi im mà nhìn cho được. Vả lại, từ trong sâu thẳm, Nghêu luôn tin mình là một chàng trai nghĩa hiệp, giống như Võ Tòng của người Tàu xưa. Thế mới có chuyện Nghêu giả đồ đi vào rừng dẫn gỗ vàng tâm là vì nhà mình, nhưng sự thật cốt là tìm cho đủ số tiền để thím Thoan có thể đưa cho chồng đi đền tiền cho nhà họ Quách.

Người ta hay vào rừng dẫn gỗ vàng tâm, rồi thì kết lại thành bè từ,

thả theo nhánh con sông Lạch cho trôi về. Nghêu định bụng sẽ đi chặt đúng ba hôm mới thôi. Hôm trước Nghêu đã dặn Hoi là cô đi vắng chỉ ba hôm, nên đừng ra ngoài sông tắm một mình. Hoi hỏi đi đâu. Nghêu chỉ bảo quanh quanh là đi thăm người quen nhà họ Huỳnh ngoài chợ huyện. Nghêu còn nói dối là sẽ mua quà cho Hoi. Cô con gái của thím Thoan hỏi Nghêu:

- Chị đi ba ngày thôi hử.

- Ừ.

- Chị đi như thế ở nhà em nhớ chị lắm đấy.

Nghêu nghe câu nói ấy trong lòng bỗng chột dềnh lên một làn sóng thương yêu triu mến. Nghêu không thích chữ “chị” nhưng lại sợng ran người vì chữ “nhớ”. Tình thực ra thì Nghêu đã thương Hoi từ lâu. Đôi mắt của hai người đã ngăm có những cử chỉ nhìn nhau rất khác. Nhất là kể từ cái hôm Nghêu vắn sái tay một thằng trong làng Cối để cho Hoi có thể rẽ lối về nhà, sau khi cô gái đã ngăm đến tím cả người dưới sông.

Nghêu muốn lấy tay ôm choàng người con gái hàng xóm mà không dám. Hình như có một cái gì đó ngăn cản Nghêu lại. Cô gái chỉ biết nói: *Đi cũng chỉ có ba hôm là về. Nhớ thì cứ để trong bụng ấy. Mai kia... tôi về... Hoi kể cho tôi nghe là Hoi nhớ tôi bằng ngần nào...*

Đã bốn hôm rồi mà Nghêu chưa về, Hoi sốt ruột quá chạy sang dò la xem có tin gì của Nghêu hay không. Nghe thím Biện kể chuyện, đến lúc ấy Hoi mới biết là Nghêu nói dối mình. Khi biết Nghêu vào trong rừng ấy chặt gỗ vàng tâm, Hoi nghĩ ngay đến câu chuyện nhà Quách đòi nhà cô phải trả lại số tiền dẫn cưới, lại còn đòi phải phạt vạ nữa. Thế là cô gái chột rần rần nước mắt. Cô khấn khoản nói với Ốc:

- Hai đứa mình vào trong rừng tìm chị Nghêu được không? Đàn ông vào trong ấy còn bị ốm nặng. Huống hồ gì là đàn bà con gái. Chị Nghêu đi vào trong ấy một mình, tôi sợ lắm...

Ốc cũng sốt ruột nên nó bảo thím Biện:

- Mẹ để cho hai đứa chúng con vào rừng. Chứ để một mình chị Nghêu trong ấy con cũng không an tâm chút nào. Ngộ nhỡ có chuyện chẳng lành xảy ra... Chị ấy bảo là đi chỉ có ba hôm thôi... hôm nay là hơn bốn hôm rồi.

Ruột gan thím Biện đã như lửa đốt sẵn. Nay nghe thế, vội vã chuẩn bị dao và c耜 nước cho hai đứa trẻ đi vào trong rừng.

Rừng vào mùa tháng chạp thế mà vẫn um tùm xanh tốt. Đây về đe dọa. Không khí lạnh lạnh thấm vào da thịt của hai đứa như thể đây là một thứ ch耱ng khí rất độc. Ánh nắng bị tắt thở trước khi chúng có thể đi sâu xuống phía dưới mặt đất. Cuối cùng chỉ còn tiếng côn

trùng kêu ri rỉ, nghe rất nhợn người. Hợi cảm thấy gai ốc nổi khắp phía sau gáy. Thằng Ốc thì thấy tim mình đánh thành thịch. Cánh rừng trên quả núi chỉ đi vào vài trăm bước chân đã trở thành một thế giới hoàn toàn khác hẳn, âm u bí bưng, hiểm trở và hoang dã. Đây là lần đầu tiên Hợi đi vào rừng. Còn thằng Ốc thì đã từng theo chị gái vào đây hái nấm vài bận, nhưng chỉ là đi men men theo bìa rừng mà thôi. Đây là lần đầu tiên hai đứa tay dao tay giỏ đi sâu vào trong rừng tìm người.

Mới đi được một khoảng chưa sâu lắm, Hợi đã bắc tay lên miệng làm loa, gọi tên Nghêu tướng lên: Chị Nghêu ơi! Chị Nghêu ơi!

Chỉ có tiếng vọng của Hợi lan đi trong rừng, tiếng vọng loang ra như hòn cuội ném xuống mặt nước sông tĩnh dòng. Rồi cũng tiếng vọng ấy dội ngược trở lại, khuếch tán, chia nhỏ thành hàng trăm tiếng gọi *Chị Nghêu ơi. Chị Nghêu ơi*, khiến cho cả một cánh rừng nhốn nháo như đang ngủ say bị giật mình đánh thức.

Tiếng chim thẳng thốt kêu nghe rợn cả gáy. Trời đất âm u. Không khí đặc quánh và nặng đến độ khó thở. Có cả tiếng vượn hú trộn lẫn với tiếng khỉ kêu nghe như tiếng trẻ con đang khóc. Có cả những con thằn lằn chạy vội trên lá khô, nghe xoàn xoạt, khiến da người nổi đầy gai ốc.

Thằng Ốc cầm dao phát những sợi dây mây đầy gai, dọn một con đường. Thằng này không thạo việc đi rừng, nên tay chân lóng ngóng. Mấy lần dao tuột ra khỏi tay. Nhưng vì sự an toàn của chị gái, vả lại có đứa con gái đang đi phía sau, nên nó nhất định không thể không cố gắng thể hiện mình là một chàng trai đã lớn.

Hai đứa quên cả đói và khát, nên cái mệt vì thế đã đánh úp hai đứa một cách bất ngờ. Khi thằng Ốc bảo là khát nước thì con Hợi mới biết là quả bầu khô đựng nước đã bị rớt mất từ lúc nào không hay. Con bé ngơ ngác nhìn thằng nọ: *Chết rồi, rớt bình nước lúc nào tôi cũng không biết nữa.*

Giữa rừng âm u. Không có nước như thế này. Chết là cầm chắc rồi còn gì.

Khuôn mặt thằng Ốc chợt biến sắc, dù nó cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh. Nó biết cơ thể nó đã đang rất khát. Tình thực ra nó đã khát từ lúc nãy. Nhưng vì hăm hở tìm chị nên nó cứ cố nhịn. Mà kể ra cũng liều thật, hai đứa chúng nó chưa bao giờ vào rú, thế mà dám đi tìm người. Hộ cái thân còn chưa xong, bảo đi cứu người thì biết cứu thế nào.

Con Hợi bỗng thút thít khóc. Nó cũng đói, cũng mệt, cũng khát. Nhưng nó không biết phải nói gì nữa bây giờ. Lỗi của nó mà ra cả.

Đầu tiên cũng chỉ vì nó mà người ta mới cho hai đứa đi vào trong rừng. Và giờ thì cũng vì nó mà bình nước đã bị rớt mất. Thằng Ốc lấy lưới liếm đôi môi khô và bị sưng của mình rồi nói:

- Thôi đừng khóc nữa. Khóc cũng chẳng phải là cách. Rồi thì lại kiệt sức đi thì khổ lắm.

Con Hoi phải giấu nước mắt của mình vào tiếng nấc. Không khí trong rừng càng lúc càng nặng hơn. Đôi chân không quen đi rừng của thằng Ốc bây giờ mỏi rừ. Trên khuôn mặt của hai đứa người ta nhìn thấy những vết máu khô do gai mây cào mà chúng nó vì mãi đi mà không hề biết. Tóc tai con Hoi xồm xạp, rối tung lên. Quần áo của hai đứa rách tươm. Trông chúng nó, người đi rừng quen nhất định sẽ mắng cho:

- Bận sau không đi rừng quen thì chớ có mà liều như thế. Bộ chán sống rồi hay sao?

Rừng xem ra vẫn chẳng thân thiện với hai đứa trẻ. Tiếng thú vật kêu càng lúc càng ảo não hơn, như thể chúng lo lắng hộ cho hai đứa trẻ. Đôi mắt của thằng Ốc cuối cùng lộ ra vẻ lo âu thực sự. Còn khuôn mặt con Hoi thì vẫn lặng lẽ, một sự lặng lẽ của người con gái bất chợt hiểu ra mình sẽ phải làm gì. Con bé đưa tay lên miệng làm thành cái loa rồi gom hết sức lực tru lên:

- Có ai ở trong rừng không? Cứu chúng tôi với! Có ai ở trong rừng không?

Tiếng con bé vọng đi rồi vọng ngược lại như thể rừng chẳng còn ai nữa. Thằng Ốc bảo con bé: *Thôi đừng phí sức. Trong rừng chẳng có ai đâu mà gọi.* Con Hoi trả lời: *Phải cố gọi khi vẫn đang có sức. Chốc nữa kiệt đi, có muốn gọi cũng không gọi được.* Thế à con bé lại gào lên. Lần này nó gào bằng tất cả sức lực trong hai lá phổi và từ trái tim của mình: *Có ai ở trong rừng không? Cứu chúng tôi với...*

Không đến nỗi quá vô vọng, có một âm thanh nghe rất mỏng, nửa giống như tiếng vượn, nửa như giống tiếng người đáp lại. Con Hoi cố tình gào lên một lần nữa. Tiếng hú kia đáp lại một cách rất cố ý. Thế là con bé lại gào lên, nhưng thật kém may mắn, thanh quản của nó bị đứt hay làm sao ấy nên tiếng nói không thoát ra được nữa. Nó khản đặc giọng lại. Tắt tiếng.

Thằng Ốc vội vã tiếp sức. Tiếng hú kia đáp lại. Mỗi lúc một gần hơn. Sau đó có tiếng người nghe rõ hơn: *Đứng nguyên chỗ ấy, tôi đang đến đây này.* Rồi tiếng dao phát lá nghe rõ hơn, gần hơn. Cuối cùng là một người đàn ông có mái tóc rất dài, khuôn mặt đầy rau, tuồng như ông ta là người sống ở trong khu rừng này rất lâu rồi.

- Trời ơi... Sao lại vào rừng thế này. Đi tìm người phải không?

Hai đứa trẻ gật đầu: *Chúng cháu đi tìm chị cháu.*

- Biết rồi. Cách đây mấy hôm, chị chúng mày có bảo là vào rừng chặt gỗ vàng tâm. Ta đã cản, nhưng cô ấy làm dữ quá. Rồi thì ta tưởng chỉ là nói đùa. Rồi ta cũng mặc. Nhưng qua ba ngày sau ta thấy trong bụng không an tâm. Vào đến bãi vàng tâm ta mới biết là cô gái ấy đã mê man vì bị sốt.

Nhìn hai đứa trẻ mặt mũi vẫn còn vều vào, ông ta nhìn thẳng Ốc rồi bảo: *Thế mày là thằng Hợi phải không?*

Thằng bé chỉ đứa con gái rồi nói: *Cháu tên Ốc. Đứa này mới là tên Hợi. Rồi nó hỏi tiếp: Làm sao chú biết tên bọn cháu?*

Người đàn ông trả lời:

- Con chị chúng mày trong lúc bị sốt mê man, cứ réo một cái tên Hợi. Thế tao mới nghĩ là mày tên Hợi.

Nói rồi ông ta trao ra một bình nước cho hai đứa uống. Ông dẫn chúng về một cái lều cất theo kiểu nhà sàn giữa rừng. Trên tầng gác, một người con gái đang nằm run bần bật, người sốt li bì. Người con gái ấy tên tục là Nghêu, tên cúng cơm là Huỳnh Thị Diệu.

Từ phía dưới đất, người ta nghe được tiếng người mê sảng vẫn cứ gọi:

- Hợi ơi... Hợi ơi...

Bất giác tim Hợi nhói đau. Nước mắt cô lăn nhanh. Trái tim cô bồi hồi thổn thức.

Hoa Giấy

Chương 16

Người đàn ông và giàn mướp

*Chuối không hột mà chuối tròn nên nải,
Hoa mướp đực, không ra trái vẫn nở vàng hoe.
Lá bàng khinh rẻ lá me,
Cuối cùng lại bị lá tre phụ tình.*

Giữa rừng, ít có khi nào người ta tưởng tượng ra ở trong đây có một người đàn ông sống độc thân một mình. Hình như ông ta cố tình vào

đây ở ẩn, xa lánh mọi thứ trần tục. Nhìn ông ta không có vẻ là người chân tu, khuôn mặt long lá xồm xoàm. Có lẽ do lâu ngày không sống với người khác nên ông ta không cạo râu cắt tóc, con người vì thế nom gần giống ngợm hơn là giống con người.

Ốc không biết là trời đã sắp tối hay chưa nhưng mọi thứ nhập ngóng mờ mờ. Người đàn ông chỉ cho hai đứa một cái khe, nước chảy róc rách từ vách đá, rồi bảo: *Ra đấy mà tắm. Rồi thì chuẩn bị ăn cơm. Chắc chúng mày đói lắm rồi còn gì.*

Thằng Ốc đưa mắt nhìn con Họi: *Đằng ấy đi tắm trước đi.* Đứa con gái đùn lại: *Đi trước đi. Để tôi lên trông chị Nghêu một cái.* Nói xong người con gái đưa mắt nhìn người đàn ông như muốn xin phép. Ông ta nhìn cô gái: *Lên đi. Cứ coi ở đây như ở nhà chúng mày.*

Lên đến nơi, Họi bật khóc khi nhìn thấy khuôn mặt vều vào của Nghêu. Trong cái cảnh ấy sao mà tội nghiệp quá! Nghêu nằm bất động như đã chết, toàn thân co quắp, bất động, cô liêu. Tại sao chỉ vì một lời than vãn của Họi như thế mà Nghêu lại sẵn sàng lao vào chỗ nguy hiểm để cứu vớt cho cảnh ngộ của cô. *Sao mà chị đại dột thế hả chị.* Chưa bao giờ Họi nghĩ người ta lại có thể tốt bụng một cách quảng đại như thế với người dưng. Làm gì có máu, có sót mà bảo. Thật là một câu chuyện hết sức khó tin, khó nghĩ ra, khó có thể tưởng tượng được.

Bất chợt nước mắt của Họi chảy ra thật nhiều hơn. Rồi những giọt nước mắt ấy rớt nhanh trên khuôn mặt của người đang bị sốt. Có lẽ do Nghêu đã hơi tỉnh phần nào, mà cũng có thể là phép lạ, một hình thức thần giao cách cảm rất khó giải thích, nên Nghêu mở mắt ra. Trong giây phút tích tắc vỉnh hằng ấy, cô gái nhếch môi lên nhưng nói không thành tiếng. Rồi đôi mắt nhắm cụp nhanh xuống. Họi run bắn lên, thảm thiết nói:

- Chị Nghêu ơi. Chị đừng làm em sợ. Chị mà có mệnh hệ gì thì em sẽ ân hận suốt đời.

Nước mắt cũng ứa ra từ đôi mắt của Nghêu.

Đêm buông chùng. Đêm lạng lẽ. Đêm khô như hong mà cũng rét như thể ngâm nước dưới sông vào độ rét tháng ba.

Ngọn lửa bập bùng cháy. Ánh sáng của nó hắt bóng của hai người, một người đàn ông và một chàng trai mười bảy tuổi. Nhìn hai cái bóng ấy nhảy nhót trên vách phen của tầng bên dưới, người ta sẽ có cảm giác như là họ đang cầm tay nhau máu. Người đàn ông ban chiều đã nói tên của mình cho thằng Ốc nghe. Ông ta giới thiệu mình tên Hiền.

Phía bên góc trong của sàn lều, ở tầng trên, hai người con gái đang

ôm nhau, truyền hơi ấm. Một người thì mê sảng, ú ớ gọi hoài một cái tên. Một người thì tỉnh thức, trong lòng xốn xang những nỗi niềm bấn loạn. Nước mắt của người nằm mê và người còn đang thức cùng rớt xuống trên cùng một mặt gối.

- Chú Hiền không có ai là người thân ở ngoài kia, à?
- Có. Mà cũng như không có.
- Thế chú có vợ con gì, không?
- Không... Mà gọi là có cũng được.
- Cháu không hiểu?
- Ở đời có ngàn điều không thể hiểu hết được.
- Chú sông luôn ở trong rừng à?
- Ừ. Những nơi nguy hiểm nhất. Với tao, lại là nơi an toàn nhất.
- Cháu thấy trong rừng ghê lắm. Toán thú dữ.
- Thú vật tuy có dữ thật đấy, nhưng chúng không dữ bằng con người. Thế tại sao trong rừng sâu lại an toàn hơn ở bên ngoài?
- Vì rừng sẽ che chở cho tao và cho một người khác nữa... rừng sẽ tốt bụng để bảo vệ một mối tình...
- Cháu vẫn chưa hiểu...
- Mà không cần hiểu đâu. Chuyện của tao rất dài.
- Chú phạm tội rồi trốn vào đây, à?
- Không phạm tội... Mà cũng bị coi như là có tội!
- Thế chú bị người ta đổ oan cho chú.
- Không bị oan... Nhưng lại bị đối xử rất oan.
- Tại sao lại như thế. Không bị oan mà bị xử oan. Chú kể cho cháu nghe đi.
- Vì tao tự nguyện sống như thế. Sống khác với mọi người. Sống với bản năng tình cảm của chính mình.
- Sống trong rừng ấy à?
- Không. Tao muốn sống với tình yêu của tao.
- Thế chú chỉ yêu được trong rừng thôi hay sao? Nguy hiểm lắm.
- Nơi tưởng là nguy hiểm nhất, lại là nơi an toàn nhất!
- Thế chú có bị điên hay không?
- Mà gan thật đấy. Dám hỏi tao một câu như vậy.
- Cháu muốn nghe về cuộc đời của chú.
- “Ừ thì tao sẽ kể. Tao độ là mà cũng muốn biết. Giữa khu rừng thế này mà tao vào đây sống một mình. Thật khó hiểu đấy. Nhưng ở đời còn có nhiều cái khó hiểu hơn như thế cả ngàn lần. Mà chính tao cũng không hiểu nhiều lắm về cuộc đời của tao nữa. Mà biết đấy, là con người, ai cũng cần yêu thương một người nào đó.

Mà mày có biết không? Tao không thể yêu những người đàn bà con gái được. Tao muốn lấy vợ và có con lắm. Nhưng tao không thể. Tao đã cố gắng. Nhưng tao không làm được.

Tao từng có một đám cưới hân hoan đấy. Nhưng đêm tân hôn không diễn ra được trọn vẹn bình thường. Mặc dù tao đã cố gắng tận sức. Mày sẽ hỏi tại sao ư? Vì tao đã yêu thằng em họ của vợ tao.

Mẹ tao và mẹ người ấy đều biết chuyện của hai đứa, vì mẹ tao đã chứng kiến cảnh hai đứa tao yêu nhau... nhưng họ quyết định phải giấu nhem chuyện ấy và bắt tao phải lấy vợ. Họ hăm dọa nếu tao từ chối thì cả nhà của người tao yêu sẽ mất sạch tất cả, từ tiếng tăm đến danh dự.

Tao không hề yêu chị họ của người mình thương mà vẫn phải làm đám cưới. Chỉ vì cứu vãn cho tình thế của người tao yêu thương. Rồi thì tao cũng chẳng nói dối ai mãi được. Chẳng ai có thể giấu mãi một sự thật.

Ngay đêm trước ngày cưới, bà mẹ vợ của tao đã chứng kiến cảnh đứa cháu gọi bà ấy là cô ruột lại đang ân ái với thằng con rể. Cuối cùng thì... Đám cưới vẫn diễn ra. Nhưng tao phải chết. Vì để cứu cho danh dự của nhà người đàn bà. Họ bắt tao phải chết. Để sau ba năm, cô ấy có thể tái giá, lấy chồng. Như thế sẽ vẹn cả đôi đường.”

- Và tại sao chú không chết!

- Người ta chỉ muốn tao đừng bao giờ về làng nữa. Một cái chết chỉ để che mắt người đời.

- Và chú đã chọn rừng.

- Thú vật không hung dữ như con người.

- Và nơi nguy hiểm nhất lại là nơi an toàn nhất?

- Mày đã lĩnh ngộ được nhiều lắm.

- Cháu có đi học mà, cháu còn biết chữ nữa. - Ốc đang định nói như thế nhưng cu cậu chỉ im lặng.

- Để tao kể cho mày nghe một chuyện này nữa. Tao rất thích trồng mướp, vì loài cây này là hiện thân mối tình của tao. Tao có trồng một giàn mướp. Mày cũng biết đấy, cái giống mướp nó hay lắm. Có cả hoa đực mà cả hoa cái nữa. Người ta chỉ quý hoa cái thôi vì nó có quả. Còn hoa đực thì dù có cố gắng nở thành chùm mà người ta vẫn không thích nó.

- Làm sao mà thích được. Nó đâu bao giờ đậu quả.

- Nhưng mày có biết là hoa mướp đực nó cũng là hoa mướp. Nó cũng lớn lên từ một gốc mướp. Nó có đáng bị khinh rẻ như thế hay không? Mà nào nó có muốn nó là hoa đực. Trời đã sinh ra nó là như vậy.

- Nhưng nó chẳng có ích gì cho việc ra quả.
- Mày cũng kết tội oan cho nó rồi. Thực ra hoa mướp đực cũng có những đóng góp. Mà là đóng góp nhiều lắm là đằng khác. Mày biết không, hoa mướp đực nở có màu vàng nhiều hơn, cánh hoa cũng tươi hơn. Nó cố gắng thu hút đám ong đến lấy phấn. Rồi những con ong này bay sang mấy cái hoa mướp cái để thụ phấn. Nếu không, hoa mướp đực đã không phải hy sinh nhiều như vậy. An bài của tạo hóa sinh ra hoa mướp đực để làm công việc đó trong hy sinh thầm lặng.
- Nhưng giữa hoa mướp đực và câu chuyện tình của chú thì có dính dáng gì đâu?
- Có đấy. Tao đã chưa kể cho mày nghe. Người yêu của tao sau này lấy vợ. Tao rất đau khổ. Nhưng tao có thể làm gì hơn được. Người con trai ấy là con trai một. Cậu ta phải lấy vợ. Nhưng cậu ta không thể quên tao được. Vì thế tao chọn cánh rừng này. Để lâu lâu chúng tao vẫn còn tìm được với nhau. Tao chấp nhận hy sinh sống bên ngoài lề hạnh phúc của người bạn tình. Tao muốn được làm một chùm hoa mướp đực để người bạn tình của tao có thể trở thành một hoa mướp cái.
Hóa ra thằng Ốc với con Hợi vào rừng tìm con Nghêu mà nó lại được biết về một người đàn ông đồng tính và câu chuyện về một giàn mướp. Ở đời, chuyện nhân duyên đôi khi không phải cứ bảo mình nghĩ nó ra làm sao thì nó sẽ ra như thế.
Và câu chuyện về người đàn ông và giàn hoa mướp đực thằng Ốc ôm mãi trong lòng nó. Dù sao thì đấy cũng là một câu chuyện tình đẹp. Nhưng rất buồn.

Hoa Giấy

Chương 17 Vụ hiếp dâm

*Hai bàn tay em mười ngón dài tục lụy,
Kiếp luân hồi còn cay đắng tang thương.
Chữ trinh rách toạc một đường.
Khăn tang xin được thấp hương tiễn người.*

Nghêu mấy hôm sau đã tỉnh nên được cống về.
Mớ gỗ vàng tâm Nghêu dẫn được vì mãi cứu người không thể đem về ngay được, phải gởi lại chỗ nhà của người đàn ông tên Hiền.
Về nhà, vì người còn yếu nên mẹ không cho Nghêu đi ra ngoài.
Thành ra cô gái cứ phải ngồi bó gối trong nhà, rất buồn chán. Còn thằng Ốc thì kể từ cái hôm đi tìm chị gái trong rừng về, trông vẻ mặt của nó rất khác. Hình như bao giờ nó cũng hay nhìn lên cái Họi. Một cái nhìn rất da diết, băng khuâng. Có lẽ cảnh hoạn nạn trong rừng đã đem hai đứa nó xích lại gần nhau hơn.
Riêng con Họi rất cảm động về tình cảm mà Nghêu đã dành cho nó. Hơn nữa, sau hai đêm ngủ với Nghêu trong rừng, hơi ấm đã truyền cho nhau, thành ra con người đầu phải là gỗ đá mà bảo là không sinh tình, không thương không nhớ.
Có lúc con Họi đã cố gắng xua đi cảm giác nó thích người con gái cạnh nhà, như thể nó đang thích một thằng con trai. Rồi sao mà chuyện ấy khó khăn với nó quá. Nó cảm nhận được rất rõ hơi ấm của người con gái. Nó nhìn thấy quả tim của người con gái ấy là vì nó. Nhất là những tiếng kêu trong mơ Nghêu đã gọi tên nó. Điều này đã khiến cho con Họi cảm thấy giữa hai đứa không phải là một mối tình thân quen chòm xóm. Hình như đó là một mối thâm tình có nhiều cảm xúc băng khuâng rạo rực.
Thế là thỉnh thoảng con Họi lại đem mấy thứ hoa quả mà nó tìm được trong vườn sang cho Nghêu. Một hôm nhìn thấy mặt Họi bị thâm tím, Nghêu hỏi, Họi thật thà trả lời:
- Cái hôm em vào rừng tìm chị, vắng nhà ban đêm có hai buổi. Thầy em suốt ngày chửi rủa đay nghiến mẹ em. Bực quá em cãi lại. Thế là ông ấy ném cái điều cày vào mặt em.
Nghêu nghe xong tự nhiên gồng bàn tay lại thành một nắm đấm.

Rồi những câu chuyện của hai người họ chỉ chuyển tải một cách vu vơ, xa xôi. Nhưng những câu đối thoại ấy luôn có một sự liên hệ ẩn ý rất rõ rệt. Không chỉ có Nghêu là nhớ nhưng khi không thấy Họi chạy sang nhà chơi. Mà Họi thì vui lộ ra mặt mỗi khi nhìn thấy Nghêu cười. Thím Biện nhìn thấy cảnh ấy trong lòng cũng không khỏi cảm động: *Sao mà hai đứa con gái này chúng nó thân nhau còn hơn cả chị em ruột như thế.*

Bỗng nhiên băng đi hai ngày liền Hối không sang. Hai ngày ấy đối với Nghêu sao mà nó dài đằng dặc. Dài như thế đấy là một nỗi nhớ mênh mông. Dài như thế hai tuần vậy.

Chiều hôm ấy Nghêu vô tình nghe được câu chuyện của mẹ với thím Thoan. Tuy chỉ nghe câu được câu mất, nhưng Nghêu hiểu được đấy là một câu chuyện hết sức bàng hoàng.

- Em đau khổ quá bác ạ. Bây giờ con Hối cứ nằm riết trong nhà mà khóc. Mà nếu em có gả nó đi, người ta thế nào mà chả lột vải trắng xem nó có còn trinh hay không? Cái số mẹ con em nó khổ. Em thì bị hãm. Nó thì bị hiếp. Sao mà cái oan nghiệt nó hành hạ hai mẹ con em nhiều đến như thế.

Nghêu chết lặng người. Làm sao mà câu chuyện có thể diễn ra như thế được nhỉ. Tại sao chỉ cách đây có hai hôm Hối vẫn bình thường, thế mà câu chuyện cuộc đời đã chuyển qua một khúc quanh định mệnh, tàn khốc và nghiệt ngã. Nghêu cảm thấy mình phải ở bên cạnh Hối ngay trong lúc này.

Cô gái vội đi ngay qua bên nhà của Hối. Sang đến nơi, Nghêu nhìn thấy Hối đang ngồi trên cái chạc gỗ, kê ngay dưới gốc lựu. Khuôn mặt cô gái sừng tấy vì khóc quá nhiều. Toàn thân cô gái ngồi bất động như đã chết.

Nghêu tiến lại gần Hối. Khi nhìn thấy người con gái đã dám vào rừng đốn gỗ vàng tâm cho mình, Hối bỗng òa lên khóc. Khóc tức tưởi như thế cô gái chưa bao giờ khóc nhiều, khóc tả tơi như thế.

Nghêu ngồi xuống rồi nắm nhẹ lên vai Hối: Có Nghêu ở đây, không ai sẽ ăn hiếp được em nữa đâu. Đừng khóc nữa, em nhé.

Hoa Giấy

Chương 18

Cơn lũ

*Dâu xanh lá mướt cũng xanh,
Sao dâu phải chịu lửa càn tuổi xuân.
Ba sinh duyên nợ cõi trần,
Trả tằm cho trọn duyên phả kiếp dâu.*

Không phải vì con người có bản tính mau quên, nhưng có nhiều lúc người ta không thể cứ mãi mãi gặm nhấm vào nỗi đau ray rứt của mình. Có những lúc cơ thể sẽ tìm đủ mọi cách để hàn lại một vết cắt, một vết phỏng, một vết chém. Rồi thì sẹo sẽ liền da khép thịt. Đùn lên thành một đụn thịt trông rất xấu xí. Nhưng đây vẫn là cách để con người tiếp tục sống. Nếu không có những vết sẹo ấy, vết cắt, vết phỏng, vết chém sẽ cứ loét mãi ra, rồi thì phá sang những căn bệnh nhiễm trùng nặng hơn. Kết quả là cái chết, nhất là khi những vết thương quá sâu, quá hiểm.

Vết thương trong lòng con người ta cũng vậy. Nó cũng trở thành vết sẹo. Cũng xấu xí như vết thẹo ở bên ngoài da thịt.

Một điều ít người nhận ra đó là chỉ có những người can đảm (mà cũng có thể gọi là họ không may mắn), mới có thể sống với những vết sẹo. Người không liền vết thương đã chết ngay từ đầu, vì vết sẹo đã không có cơ hội để chữa lành. Nhiều người buông xuôi không chạy chữa. Họ không có can đảm. Một số may mắn hơn, vì họ sẽ không bao giờ cảm nhận nỗi đau và cái xấu xa của vết sẹo. Có người cố tình vượt lên, cố gắng chữa lành vết thương, nhưng giá phải trả là vết sẹo. Đây là những con người can đảm.

Và thực ra những chuyện tang thương ở đời xem ra cũng thật khó nói xem ai là người may mắn, ai là người can đảm. Trong trường hợp của Hợi, cô không thể chọn mình là người bỏ cuộc để từ chối một vết sẹo. Nhất là khi người mẹ khóc lóc:

- Thôi con ạ. Con thương mẹ, con cố nhịn. Rồi thì sẽ có đứa nó biết thương mày. Lo cho mày. Nghe lời mẹ nhé.

Kể ra đây là một cơn lũ tàn khốc nhất của cuộc đời. Một cơn lũ đã kéo qua, tàn phá cả cuộc đời đam mê tình cảm với đàn ông của Hợi. Nhưng còn có một cơn lũ khác. Nó là cơn lũ của con sông Lạch. Cơn lũ ấy đã sinh ra một mối tình. Có điều mối tình ấy là một cái phúc hay

là một cái họa thì chỉ có thời gian mới trả lời trọn vẹn được.

Sau lần bị hiếp dâm ấy, Hới không còn như xưa nữa. Chuyện cũng không ai biết nhiều, ngoài chính nạn nhân, bọn khốn nạn, hai người mẹ, và người tình của Hới.

Tối hôm ấy sáng trăng, Hới lên nhà bưng bát chè đỗ đen sang cho Nghêu ăn, chưa kịp đi đến ruộng trúc thì đã bị một cánh tay to và chắc túm chặt lại, rồi thì một nùi giẻ ấn chặt vào mồm không thể nào kêu cứu được. Khi định thần lại, cô gái biết được là mình bị một đám thanh niên xúm vào lôi tuột cô vào ruộng trúc.

Thế là tám thân của cô gái bị hơn năm thằng mất dạy thay phiên nhau thỏa cơn hành lạc thú vật nhất. Bát chè đỗ đen văng ra đất, chè cả cái lẫn nước thấm xuống cát, cái bát lẫn lúc vô phương tự vệ.

Sở dĩ người làng Cối không ai biết đến chuyện của Hới bị hiếp dâm là vì có sự ra tay của Nghêu. Nghêu phải nói mãi nên Hới đã kể ra đầu đuôi câu chuyện. Trong đó Hới biết rõ là năm thằng kia là con cái nhà ai vì cô đã nghe được giọng nói của bọn chúng. Thế là Nghêu đã đi đến tận nhà gặp riêng từng thằng một. Nghêu nói rất rõ:

- Chúng mày đã làm ra một việc hết sức thất đức. Tao chỉ nghĩ đến chuyện ấy là có thể đốt nhà của chúng mày lên. Nhưng chỉ vì người con gái chúng mày đã làm nhục nên tao nhịn. Nếu tao mà biết đứa nào trong bọn mày đi bêu xấu chuyện nhục nhã ấy. Chỉ khi nào con sông Lạch này cạn nước tao mới quên mối hận ấy. Nghe rõ cả chưa. Chúng mày đi mà bảo nhau. Tao mà nghe được làng Cối này điều ra tiếng vào. Mả bố chúng mày tao còn đào lên được, nói gì đến ngữ chúng mày.

Nói xong Nghêu chìa ra cho bọn này xem thấy một con dao rất dài mà cô đã giấu trong người. Dưới ánh trăng, ánh thép sáng và lạnh. Y như đôi mắt đang tóe lửa của Nghêu.

Sau lần bị làm nhục ấy, Hới im lặng giống như những người đã từng trải qua một cú sốc tàn nhẫn. Cô không còn hay cười theo thói cũ, khi mà người ta vẫn hay nghĩ cô là con người chân thuần, nông cạn. Họ vốn nghĩ rằng Hới là loại: *Vô duyên chưa nói đã cười*. Bây giờ thì trên khuôn mặt của Hới bao giờ cũng là một nét buồn ưu tư, một nét nhìn đầy uẩn khúc, co cụm, sợ hãi. Một khuôn mặt của người con gái đã già đi trước tuổi.

Đêm đến, Hới không bao giờ dám đi ra ngoài đường nữa. Còn như ban ngày, cô chỉ dám đi ra đường với mẹ, hay là đi chung với chị Nghêu.

Cơn mưa đầu mùa cuối cùng cũng đã đến. Không chỉ có trúc là tham lam cố hữu, măng mọc lên như lông vịt gặp nước sôi, túa lên, nhỏ

không kịp. Ngay cả rau lang, bí bầu, mướp và khoai sọ cũng tranh nhau mọc. Ngay cả nấm hương, tuy không rễ, không lá, không thân không cành, chúng vẫn thi nhau mọc lên rầm rộ để người làng Cối có được những bữa canh ngọt lim. Nói như thế, con sông Lạch có không tham lam đua đòi theo cũng không được.

Vào cái hôm định mệnh ấy, cơn mưa kéo đến rất thất thường. Hơi và Nghêu hôm ấy rủ nhau đi cuốc đất để cấy khoai. Khi cơn mây kéo đến kín kịt, người ta ai làm ngoài đồng cũng nghĩ đến chuyện về nhà. Cơn mây đen như thế nếu không về sớm thì nước lũ mà đến trước thì nguy to. Hết đường về.

Bình thường con sông Lạch không sâu. Người ta chỉ giăng qua sông một sợi dây thừng và một cái cầu gỗ nổi được bắc qua. Người đi tay không thì chẳng cần vịn dây chèo. Chỉ khi nào vác nặng hay gồng gánh thì người ta mới phải vịn để đi cho khỏi ngã.

Cơn mây đen càng lúc càng nặng hơn. Hơi gió thổi lạnh tóc gáy.

Người ngoài đồng í ới gọi nhau về nhà kéo không kịp với cơn mưa.

Khi Hơi và Nghêu đi ra đến chân cầu nổi thì đã có một đám người lớ nhố đứng ngoài đấy. Chả hiểu mưa từ đâu đến mà nước trên núi có bao nhiêu đổ dồn hết xuống đây. Phù sa đỏ đục, hung hãn. Có người đàn bà tặc lưỡi:

- Giời với đất. Sao mà khổ cái thân chúng tôi thế này!

Ngay cả đàn ông cũng phải lắc đầu;

- Lũ thế này, mạng người chứ có phải lá trúc đâu mà bảo muốn trôi kiểu nào thì trôi cũng được.

Một chị khác tỏ vẻ ái ngại:

- Chỉ khổ cho ai có con thơ với mẹ già ở nhà.

Câu nói ấy đánh đúng vào tâm trạng của Hơi. Chả là đã hai hôm nay mẹ cô bị thổ tả, trong người rất mệt mỏi, nằm riết trong nhà, không thể gượng đi lại được. Tối đến cô vẫn phải đun thuốc cho mẹ uống và nấu cháo cho mẹ. Giờ cơn lũ như thế nào, cô không về thì có khi trong nhà ấy người ta sẽ bỏ cho mẹ cô chết rũ. Hơi biết đã từ lâu thầy cô và các anh chị chẳng bao giờ quan tâm ngó ngàng đến mẹ.

- Chị Nghêu ơi, em phải về.

Nói xong Hơi lần xuống mép nước. Nghêu cản tay người con gái hàng xóm lại:

- Nước lũ thế kia, em không sợ chết hay sao?

Hơi chỉ nghĩ đến mẹ, giọng khản khản:

- Mẹ em đang ốm nặng ở nhà. Chị bảo em ở lại đây làm sao em ở lại được?

Nghêu nghĩ thật nhanh trong đầu rồi nói:

- Để tôi về thay cho em. Hợi à... em yếu lắm. Tôi khỏe hơn em. Có lẽ vì Hợi quá lo cho mẹ nên cô không còn nhìn thấy những điều nguy hiểm nữa. Cô nhìn Nghêu rồi nói: Em không sao đâu. Em cũng biết bơi mà. Nói xong Hợi lao bừa xuống dòng nước, tay bám vào sợi dây chảo, liều mình bơi qua dòng nước đang chảy xiết cuộn cuộn.

Giá như người khỏe, cộng với một chút liều lĩnh thì họ có thể bơi qua sông được. Đằng này Hợi sau lần bị hiếp dâm, chán hẳn chuyện ăn uống, sức vóc kém hẳn đi so với thời tuổi dậy thì con gái. Vì thế chuyện bám vào sợi chảo, gồng với sức cuốn của nước sẽ trở thành một điều vô cùng nguy hiểm.

Nghêu định nhao theo nhưng một người đàn ông khác cản lại:

- Ngu vừa vừa chứ. Nước lũ thế kia, hai đứa bám vào cho đứt dây chảo ra, chứ còn à?

- Nói đúng đấy! – Có ai đó nói phụ họa thêm vào.

Dưới nước, Hợi cố gắng hết sức nhưng không di chuyển được bao xa. Nước cuốn hung hãn quá. Mọi người đứng trên bờ nín thở. Tâm trí của mọi người dồn vào tấm thân mỏng mảnh của Hợi, nước cuốn xiết, trôi tuột cả chiếc quần của người con gái đi nhưng không ai dám cười. Có lẽ tâm trí của họ đang căng lên như sợi dây chảo. Ruột gan của Nghêu bắn lên như thể cô đang là người giã giụa với dòng nước chảy cực kì xiết.

Ngay lúc ấy có một cái rễ cây to dùng lừ đừ trôi trên dòng nước. Mọi người nín thở nhìn theo khúc cây ấy đang trôi. Nước càng lúc càng dâng lên cao hơn. Như thế cái rễ cây ấy sẽ vướng vào sợi chảo. Không ai dám nói mạnh chuyện gì sẽ xảy ra. Tình cảnh của Hợi vô cùng nguy hiểm, ngàn cân treo sợi tóc.

Cuối cùng phút giây định mệnh ấy sẽ đến. Rễ cây to dùng kia vướng vào sợi chảo. Dòng nước hung hăng kia bỗng trở nên cáu gắt. Tim mọi người đứng lại. Có người bắt đầu nhắm chặt mắt. Có người kêu Trời hãy vì chút đức hiếu sanh mà giúp cho Hợi thoát hiểm. Có người gào lên kêu Hợi mau mau trở vào bờ.

Sợi dây chảo căng lên như một cánh nỏ bị kéo căng quá mức.

Phụt...

Sợi chảo cuối cùng đứt ngay quãng giữa.

Hợi hoảng hốt trôi tuột theo dòng nước. Nhưng không ai đứng trên bờ cử động. Dòng nước tàn nhẫn kia đã khiến cho bấp chân họ nhũn ra. Chỉ có Nghêu là quên đi tất cả, cô lao người xuống nước thật nhanh, bám vào sợi chảo rồi cùng trôi xuôi theo dòng nước với Hợi.

- Thế nào cũng chết cả hai.

Có ai đó vượt mồm kêu lên như thế.
Người đứng trên bờ không thể nào tìm rằng Nghêu lại làm như thế.
Họ nghĩ, cô gái kia không hiểu vì điên hay sao mà dám hi sinh mạng sống của mình chỉ vì một đứa con gái hàng xóm. Đúng là chẳng ai có thể hiểu được những suy nghĩ của con người.
Chỉ có một mình Nghêu hiểu được vì sao cô lại làm như thế.

Hoa Giấy

Chương 19 Yêu Làn Đầu

*Sao mưa hạt nên bầu trời loã thể
Mây trần truồng xô cỗi mảnh trắng sương
Giọt tình thánh thoát mưa tuôn
Tương tư gặm nhấm nỗi buồn nửa khuya.*

Từ độ đi vào rừng về, thằng Ốc không còn bình thường nữa. Nó càng ngày càng nghĩ đến con Hợi nhiều hơn. Nó bị cảm con bé. Người lúc nào cũng bần thần, nửa sống, nửa chết, vật vờ như người ốm nặng.

Tất nhiên nó không hề hay biết rằng con Hợi đã bị bọn trai làng làm nhục. Nó chỉ biết con Hợi bây giờ trông càng xinh hơn. Chẳng hiểu vì sao nét buồn trên khuôn mặt người con gái bây giờ lại khiến cho trái tim nó chao đảo nhiều đến thế.

Thím Biện xem ý con trai liền biết ngay là hình như đã có chuyện gì đó nên thằng con trai của thím mới có những nét tư lự buồn thiu buồn thiu như thế. Nhưng thằng con trai thương ai thì thím cũng không biết rõ. Khi thím hỏi:

- Mày đã thương con bé nào rồi phải không?

Thằng Ốc chẳng bảo sao cả. Nó ngại nói chuyện với mẹ nó. Dù sao thì nó cũng đã biết chuyện hai người đàn bà đã đi xem tuổi cho hai đứa, chuyện ấy cuối cùng cũng chẳng ai giấu được nó. Thím Biện nhìn thấy con trai mình bây giờ làm đâu bỏ đó, thần thần thờ thờ, hay quên, con ruồi đậu trên mép nó cũng không buồn đuổi. Trong đôi mắt nó lúc nào cũng lộ ra một ánh mắt lạc thần, đờ đẫn.

Tất nhiên khoảng cách giữa hai chị em nó cũng không còn gần như trước đây nữa. Một dạo thằng em cái gì cũng hỏi chị nó, giờ thì nó thờ thần lang thang một mình. Có hôm nó bứt chiếc lá, làm khèn, thổi một mình, nghe buồn nẫu cả ruột ra.

Thím Biện thấy thương con trai quá, nên thím nấu đủ cả những món ăn nó vẫn thích nhưng thằng bé xem ra không hề thiết tha gì đến.

Trông cái cảnh như nó, lợn ốm chề cám, mèo bệnh chề cá rán, thím Biện muốn giúp con mà chẳng làm sao giúp được.

Con kiếm mà leo cành đào,

Leo phải cành cụt, leo vào leo ra.

Con kiến mà leo cành đa

Leo phải cành cụt, leo ra leo vào.

Tình cảnh của thằng Ốc bây giờ là y như thế.

Có hôm thím bảo nó:

- Hay là con bé Nhị, nhà ở thôn Nha, mẹ biết nó là đứa ngoan. Tuổi nó hợp với tuổi của mày. Nếu mày không chê, mẹ sẽ nhờ người ta nói hộ cho.

Thằng con trai cãi lại:

- Con chỉ lấy người con thương thôi!

Thím Biện vẫn nhẹ nhàng:

- Thế mày thương đứa nào cũng phải bảo mẹ một tiếng chứ!

Thằng Ốc bồng nồm quạu một cách vô cớ:

- Mẹ cứ để cho con yên được không!

Không ai biết được thằng Ốc nó buồn bực vì từ dạo gần đây nó nhận thấy con Hợi bao giờ cũng khôn lanh hơn nó. Nhiều lúc con Hợi coi nó chỉ là một thằng nhóc, mặc dù nó hơn con bé đúng một tuổi.

Những câu nói của nó một dạo khiến con bé cười đã không còn khiến cho con bé vui nữa. Chính vì thái độ của con Hợi như thế đã khiến nó càng ngày càng say con bé hơn. Nhưng làm sao nó có thể nói với mẹ nó là:

- Con thích cái Hợi đấy, nhưng nó lại chê con.

Giá nó nói với mẹ nó như thế thì câu chuyện đã dễ xử hơn rất nhiều.

Đằng này cái thằng ấy chả khác nào người chồng của thím Biện.

Ông ta rất ít khi nói chuyện mỗi khi có điều gì bực bội trong lòng. Vì thế câu chuyện tình đơn phương của thằng Ốc càng ngày càng đi vào ngõ cụt. Khuôn mặt nó càng ngày càng u ám, tăm tối.

Thím Biện thì càng ngày càng không dám dây vào, mặc dù thím rất mong mình có thể giúp cho con trai một điều gì đó. Trái tim người mẹ bao giờ cũng sâu lắng cao cả. Tình mẫu tử của người mẹ bao giờ

cũng mệnh mông. Không biết thằng Ốc có hiểu cho mẹ nó như thế hay không?

Có thể là nó hiểu. Nhưng trong cơn đau khổ của mối tình đầu này, hình như nó không thể làm gì khác hơn được.

Cứ thế, thằng Ốc ôm trong nó một mối tình đơn phương, vì không thể thổ lộ được, nên cảm giác như thể là nó đang uống quá nhiều thuốc độc.

Hoa Giấy

Chương 20

Mệt mỏi

*Đất không chân nên ngàn đời cam chịu,
Mưa gió giập vùi đầy đọa vô tâm.
Thương ai có lỗi mà căm,
Có tay mà chẳng được cầm lấy tay.*

Không ai biết được trong người thím Biện gái bây giờ rất hay mệt mỏi. Vì thím không phải là người hay kể khổ. Những điều không vui, nhất là những chuyện buồn, thím thường hay giữ kín trong lòng. Nghĩ lại trong cuộc đời mình, thím thấy mình may mắn vì thím không phải vất vả lắm. Người nhà họ Huỳnh không đông, nên cái đàn làm dâu của thím xem ra không lam lũ cực nhọc gì nhiều. Tuy có một lần thím phải chôn con, một lần chôn chồng, thím vẫn cảm thấy mình vẫn may mắn hơn những người đàn bà khác cùng tuổi với thím.

Thời gian lặng lẽ trôi đi. Bây giờ trên mái tóc thím Biện đã bắt đầu có những sợi bạc. Nghêu có lúc nhổ tóc sâu cho mẹ, chợt nói:

- Ngày xưa bà nội thích con nhổ tóc sâu cho lắm...

Ngày ấy Nghêu đã nhổ tóc trắng cho bà. Nghêu nhổ mãi cho đến khi tóc bà có nhiều sợi trắng hơn sợi đen, thế là thay vì nhổ tóc trắng cho bà, Nghêu quay sang nhổ những sợi tóc đen.

Miệng đời thường không chịu kéo da non nên chuyện Nghêu là con nuôi thím Biện đã được con bé biết ngay từ khi nó có trí khôn. Hôm

nay thím Biện ngồi cho con gái nhặt tóc sâu, thím bỗng hỏi một câu rất xa xôi:

- Mẹ có bao giờ làm cho mày buồn bực chuyện gì không, Nghêu? Nghêu không trả lời ngay. Cô gái đang nghĩ tại sao mẹ lại hỏi mình câu ấy. Một lát sau cô lên tiếng:

- Không có mẹ đưa con về nuôi, thân con làm gì có cái phúc may mắn như ngày hôm nay.

Sau đó cả hai mẹ con cùng ngồi im lặng.

Nghêu vẫn cầm cúi nhổ tóc sâu cho mẹ. Thím Biện thì tay đang vạch bụng con chó mực để bắt bọ chét cho nó. Con chó nằm im, ra vẻ rất khoan khoái, đôi mắt nó lim dim nhắm, nửa ngủ, nửa thức, mơ mơ, màng màng.

Thím Biện đang miên man suy nghĩ về những nhân duyên của đời người. Giá như ngày ấy thím không nhặt con bé về nuôi, hôm nay thím đã chẳng có ai nhổ tóc sâu cho mình. Nghêu tuy là con nuôi, nhưng hiếu thảo hiền ngoan còn hơn cả con ruột. Trong lòng thím Biện chợt trỗi lên một niềm biết ơn sâu lắng:

- Mẹ đưa mày về cũng là cái phúc của nhà họ Huỳnh này. Không có con, mẹ lắm khi cũng chẳng biết xoay xở ra làm sao, nữa.

Nghêu đáp lời mẹ:

- Có khi đấy là cái phúc của con. Phải tay người khác, có khi họ bán con cho thổ trên núi từ lâu rồi.

Thím Biện bật cười:

- Cha tiên sư nhà chị. Con người chứ có phải lòng dạ rắn rết đâu mà bảo mua với bán.

Nghêu không biết là mẹ mình nói những chuyện này vì bà đã cảm thấy mệt mỏi. Cơ thể con người luôn có những tín hiệu thông báo cho biết về tình hình sức khỏe của họ. Nhiều lúc thím Biện cố tình giấu con gái vì hai bàn tay của thím lâu lâu vẫn bị run run. Rồi có lúc thím đang đi tự nhiên lại thấy chóng mặt, phải dựa vào tường mãi một lúc sau mới gượng lại bình thường được. Thím lại thấy mình hay lẫn, hay quên. Hôm nó thím bảo con gái dẹp chuyện nuôi lợn sề cũng là vì thím cảm thấy mệt mỏi, không kham được chuyện bằm bèo, đun cá.

Nhưng vì thím không chịu nói ra nên hai đứa con không ai biết là thím cảm thấy mệt mỏi. Mà có người mẹ nào muốn để cho con mình băn khoăn lo lắng. Thím Biện thà câm lặng một mình chịu đựng những điều ấy. Thím thương hai đứa con nên chỉ im lặng, sợ hai đứa con của mình lo thì tội nghiệp cho chúng nó. Vả lại có nói ra thì cũng chưa hẳn là sẽ giải quyết được việc gì. Đã thế, thím cứ để trong

bụng là tốt nhất.

Kỳ thực thì thím đã nghĩ đến chuyện tìm cho Nghêu một đám. Nhà này tuy có mất đi một cánh tay quán xuyến phụ giúp cho thím khi gả con gái đi. Nhưng đấy cũng là chuyện phải tính đến. Không thể chần chừ lưỡng lự mãi được. Rồi khi gả Nghêu đi thím sẽ cưới về cho thằng Ốc một đứa con dâu. Rồi thì tuổi già của thím sẽ được thanh thản bình yên.

Đáng lẽ cuộc đời thím Biện phải an nhàn mới đúng. Nhưng không hiểu sao sau bao nhiêu năm bình yên, không sóng gió, thím vẫn cứ bị ám ảnh bởi lời nói của bà thầy bói. Vì thế thím càng cảm thấy lo lắng nhiều hơn. Con người khác con vật là ở chỗ họ hay lo xa. Thím Biện tuy bên ngoài ít nói nhưng bên trong là người sống về nội tâm. Thành ra thím cứ lo lắng hoài cho hai đứa con. Nhất là từ khi thím cảm thấy mình mệt mỏi nhiều hơn so với trước đây.

Thì ra trong mắt thím Biện, hai đứa con của thím bao giờ cũng còn trẻ lòng non dạ. Vì thế thím cứ lo mãi. Tình mẹ là như thế, bao giờ cũng nồng nàn sâu đậm, nhiều như sao trên trời, đếm không bao giờ hết.

Nhìn Nghêu tuổi xuân hao gầy, thím Biện cứ cảm thấy áy náy, lo lắng mãi.

Hoa Giấy

Chương 21 Mai Mối

*Cau xanh vú mẩy nhẹ răng cười khúc khích,
Trầu chẳng mặc quần, phơi phới ra
Gốc cau dựng đứng thật thà,
Phải duyên xin được một nhà có nhau.*

Trai lớn lấy vợ, gái lớn lấy chồng. Đấy âu cũng là chuyện thường, chẳng phải là chuyện gì ầm ỹ lôi thôi. Càng không phải là những chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Chuyện tình cảm của thằng Ốc thích con Hợi có lẽ cả hai nhà không ai biết đến cho tới khi một lá thư được nó viết ra gửi cho con Hợi. Dù gì thì hai đứa này cũng đều là đứa biết chữ.

Nội dung trong lá thư ghi lại rằng:

Gửi Hợi,

Sau bao nhiêu đêm trần trọc, đêm dài như con sông Lạch, đêm đen như bầu trời làng Cối tối ba mươi, đêm sâu như rừng hôm xưa hai chúng ta đi vào trong ấy. Trong lòng tôi bây giờ cũng nghĩ đến Hợi. Tôi biết có khi Hợi không thích tôi. Trong lòng Hợi đã có một người khác rồi nên đôi mắt của Hợi nhìn buồn lắm. Hợi có biết là tôi rất thích Hợi hay không? Giá như Hợi biết được trong tâm trí tôi lúc nào cũng nghĩ đến Hợi nhiều lắm, Hợi sẽ biết được tâm trạng của tôi có lúc cuộn cuộn như con sông Lạch mùa nước lũ. Nếu như Hợi không chê tôi, tôi sẽ nguyện sống một đời mình chỉ vì Hợi. Tôi sẽ lo cho Hợi suốt đời. Tôi sẽ không bao giờ để cho Hợi phải khổ đâu.

Giấy vắn tình dài. Mong Hợi hãy hiểu cho khối tình u uất của tôi.

Ký tên.

Huỳnh Văn Phúc

Lá thư ấy một hôm rơi vào tay của thím Thoan. Thế là thím bảo Hợi đọc cho mình nghe. Hợi vừa đọc mà khuôn mặt trông buồn rười rượi. Có lẽ vì lời lẽ trong lá thư quá nồng nàn, quá thống thiết. Mà có thể trong bụng của Hợi, chuyện chồng con hình như đã không còn hấp dẫn cô như xưa nữa. Thành ra nỗi niềm ngán ngẩm lộ rõ trong ánh mắt.

Thím Thoan đem câu chuyện Ốc say Hợi như điều đố kể cho thím Biện. Người mẹ của anh con trai nhìn người mẹ của cô gái:

- Thế mà tôi hỏi cháu, nó lại chẳng bảo gì cả. Đến chán với thằng Ốc này quá.

Thím hoa tiếp lời:

- Thì chị bảo, con gái đâu có bao giờ dám nói những chuyện ấy với mẹ nó. Mà ngay cả con gái cũng thế. Thờì chúng nó bây giờ chẳng giống chị em mình ngày xưa.

Thím Biện muốn dò thám quan hệ tình cảm của Hợi. Thím hỏi thím Thoan:

- Thế ý của cháu Hợi ra làm sao hả chị?

Thím Thoan lắc đầu:

- Nó bảo nó không muốn lấy chồng? Tôi nghe nó bảo thế, trong bụng lo sốt hết cả ruột gan lên.

Thím Biện vẽ mặt tư lự một cách khó hiểu:

- Hay là nó không thích thằng Ốc. Ngày xưa chúng nó còn bé chơi

thân với nhau lắm. Rồi chị có nhớ năm ngoái không? Chúng nó vẫn còn quý nhau lắm cơ mà.

Thím Thoan gật đầu:

- Thì cái đận ấy tôi với chị đi coi tuổi cho hai đứa tụi nó đấy.

Rồi hai người mẹ cùng rơi vào sự im lặng. Tình thực ra thím Biện chỉ muốn thằng Ốc lấy vợ là đứa con gái khác. Nhưng nay nhìn thấy con trai mình đau khổ, ốm tương tự vật nài, đổ đốn ra như thế, nên thím biết mình không thể cứ đứng nhìn con trai đau khổ mà không giúp.

Chiều hôm ấy thím Biện hỏi Nghêu:

- Con chơi thân với cái Hợi. Con có biết là nó đã thương thằng nào hay chưa?

Nghêu hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra nên cô hỏi lại mẹ:

- Sao mẹ lại hỏi con chuyện ấy?

Thím Biện trả lời quanh quẩn

- Thì mẹ cũng hỏi xem nó có đám nào hay chưa. Thấy nó cũng lớn rồi. Mà mày cũng có quen ai chưa, nói để mẹ biết mẹ liệu cho.

Nghêu nhăn mặt nhìn mẹ:

- Con ở nhà với mẹ cho đến khi con nào thật già mới thôi.

Thím Biện mắng con gái:

- Chị là chị ương lắm đấy! Con gái như cái hoa. Hoa tàn thì làm gì có ai thích chơi nữa chứ.

Nghĩ sao thím lại nói:

- Hồi nãy mẹ hỏi mày xem cái Hợi có đám nào hay chưa là vì mẹ muốn mày nói hộ nó một tiếng cho thằng Ốc nhà mình. Nó thích cái Hợi nhà thím Thoan lắm! Tương tự lẫn như mõ thế kia. Nom tội !!

Khuôn mặt của Nghêu thất sắc:

- Sao mẹ biết chuyện ấy!

Thím Biện kể lại chuyện đọc lá thư của thằng Ốc gửi cho con Hợi. Và cả chuyện con Hợi không thích lấy chồng, nghe như có vẻ là nó chê thằng Ốc, hay là nó đã có thằng nào trong bụng rồi.

Nghêu nghe mẹ nói chuyện mà hai lỗ tai lủng bụng. Cô cảm thấy ngạt thở. Tại sao thằng em trai của cô lại yêu thương người con gái mà Nghêu đã thật sự thương yêu.

Cuộc đời gấn ra thật là buồn. Duyên và phận hoá ra cuối cùng cũng

chỉ là những chuyện tai bay vạ gió.

Nghêu bàng hoàn thực sự. Chả lẽ Nghêu lại đi tranh giành một người con gái với đứa em trai mà cô hết mực yêu thương. Tại sao cuộc đời lại có những điều oái ăm cay nghiệt như thế này. Bên ngoài thì Nghêu vẫn tỏ ra bình thường, bình chân như vại, nhưng bên trong, tâm trí của cô oằn oại như con sâu đang bò trên đồng lửa.

Hoa Giấy

Chương 22 Một Bí Mật

*Con dơi ăn trộm nhãn lồng
Con gái tông nông chẳng chịu thương ai
Con chuột khoét trộm củ khoai,
Thì ra không thích con trai trong làng.*

Chuyện mẹ nhờ Nghêu làm mai Hối cho Ốc là một chuyện cô đã biết mình không thể nào làm được. Giống như chuyện người ta bảo Nghêu: Xin chặt cánh tay của bạn cho tôi vì tôi đang cần nó lắm. Làm sao Nghêu có thể thực hiện được lời mẹ nhờ khi cô biết trái tim cô đã dành cho người con gái có làn da trắng, có một khuôn mặt buồn. Một người con gái mà ban đêm ngủ thì cô nằm mơ nhìn thấy, ban ngày thì tâm trí cô không lúc nào không nghĩ đến người ta. Chưa bao giờ Nghêu cảm thấy cay đắng như trong lúc này. Cô bỗng chưa xót nhận ra mình là người ích kỷ. Ít nhất cảm giác ấy có pha chút mặc cảm bất hiếu nữa. Vì từ trước đến nay, chưa bao giờ Nghêu nghĩ đến chuyện sẽ khước từ bất cứ điều gì mẹ cô yêu cầu. Nhưng hôm nay niềm tin và lòng kính trọng tuyệt đối mà cô luôn dành cho mẹ đã đang gặp phải những thử thách gay gắt.

- Mẹ ơi...Giá như mẹ hiểu được tình cảm của con đối với người ta. Ở đời có rất nhiều cái *giá như* ... Nhiều điều éo le thật khó nói. Rồi

chẳng phải cứ tìm trong những vở chèo người ta mới nhìn thấy thân phận của nỗi đau. Cuộc đời vốn luôn có những vở chèo rất thực, không phẩn sát, không trống phách, và lời thoại đôi khi không thể nói ra bằng lời được. Trường hợp của Nghêu là như thế. Có những nỗi oan khiến cay nghiệt như chuyện của Quan Âm Thị Kính. Nỗi đau là rất thực, nhưng không thể diễn nôm na ra bằng ngôn từ cho được. Nghêu vẫn không thể nào quên được cái đêm định mệnh nghiệt ngã ấy. Cơn lũ đã cuốn hai người họ cùng bám trên sợi chèo. Không hiểu lúc ấy sức đâu ra mà Nghêu có nhiều đến như thế. Cô gái đã lao theo dòng nước, gần như quên đi chính sinh mệnh của mình. Cho đến khi cô đuối theo kịp Họi - người con gái đã bị nước lũ cuốn trôi mất quần - hai người chỉ biết mở to đôi mắt nhìn nhau. Lúc này cả hai đều không thể nói chuyện được. Họ biết họ không thể nào nói được. Họ chỉ biết học không thể nào nói được vì họ cần phải thờ. Hơn nữa dòng nước sôi réo ùng ục lẫn át mọi âm thanh. Chỉ có đôi mắt nói thay họ. Trong đôi mắt của Họi, Nghêu đọc được:

Em xin lỗi đã khiến chị phải vất vả vì em. Em xin lỗi chị. Giờ thì chỉ phải khổ sở và gì em không biết nghe lời. Em xin chị đừng giận em nữa. Em biết lỗi của em rồi. Mà tại sao chị đại dốt thế. Một lần chị suýt chết trong rừng vì em, như thế chưa đủ hay sao?

Đôi mắt của Nghêu đáp lại:

Bây giờ không phải lúc nói câu xin lỗi. Em phải hết sức cẩn thận. Dòng nước này đang cuốn chảy xiết lắm. Nếu em mà không cố gắng, rất có thể nó sẽ cuốn em đi. Cố tôi ở đây, em và tôi sẽ cùng nhau vượt qua những thử thách khó khăn này.

Họi thốt thức trong ánh mắt:

Chị biết mà, em còn có mẹ già. Nếu em không về thị mẹ em có bề gì làm sao em gánh cho được. Em cũng đâu có ngờ dòng nước lại chảy xiết như thế. Phải chi em nghe lời chị ngay từ lúc đầu

Nhìn thấy vẻ khẩn thiết trong ánh mắt của người con gái, Nghêu vội trấn an bằng một cái nhìn động viên:

Khờ quá đi. Người ta có bao giờ trách cứ gì em câu nào đâu. Người ta thương em không hết thì thôi chứ sao lại đi trách móc em cho được. Vả lại em đang lo cho mẹ. Mà giờ thì điều quan trọng là phải ráng bám cho chắc. Rồi thì mọi chuyện mình tính sau.

Họi vẫn chan chứa nhìn Nghêu:

Mà sao không ai đại dốt như chị. Tại sao bao giờ chị cũng nghĩ đến em nhiều như thế. Tại sao chị tốt với em quá vậy?

Nghêu nhìn người con gái mà cô biết trái tim mình rung động kể từ khi cô bước vào lứa tuổi dậy thì:

Tại sao em nghĩ là tôi đại dột. Tôi thương em thật bụng. Lòng dạ tôi dành cho riêng em là rất có thực. Tôi hoàn toàn vui sướng vì tự nguyện. Còn tại sao tôi nghĩ đến em nhiều như vậy. Thực ra chính tôi cũng không biết nữa. Tôi chỉ biết, vì em, tôi sẽ sẵn sàng hy sinh tất cả...

Cứ thế, đôi mắt hai người họ trao đổi rất nhiều. Cuối cùng là những trao đổi về chuyện phải bám thật chắc để cả hai cùng được sống sót. Nếu như gốc cây si già kia là nguyên cớ khiến cho sợi dây chảo bị đứt, thì cũng chính nó trở thành một vị cứu tinh cho hai người. Chả là cái thân cay si già ấy kẹt vào một khe đá cứng như chân răng người ăn trầu nhiều năm, cuối cùng hai cô gái ấy đã bám vào đó mà trụ được.

Đêm rét buốt. Rét run cầm cập. Người con gái còn quần cũng như người con gái bị trôi mất quần đều rét run đến độ họ gần như sợ mình sẽ chết vì lạnh, rằng hai người đánh bò cạp trông rất thương tâm.

Một lúc rất lâu sau, Hơi tin là mình sẽ chết, cô gái vừa đói, vừa mệt lả. Cô thều thào:

- Chắc em sẽ không chịu đựng được nữa đâu. Em mệt lắm.

Nghêu cứng rắn giọng nói, cố tình truyền cho hơi chút can đảm:

- Em không được chết! Tôi sẽ không để cho em chết.

Hơi thở mệt nhọc:

- Cái thân em cũng chẳng đáng giữ lại làm gì. Em mệt lắm. Em chẳng còn trinh trắng gì nữa. Em chỉ thương mẹ em thôi.

Nghêu gào lên, cố tình tỉnh thức Hơi:

- Em có biết là tôi đã yêu em hay không?

Hơi cố gắng gượng nói:

- Bao giờ chị cũng yêu thương em. Em biết chứ. Em chết sẽ đem theo tình cảm...

Nghêu gất lên, hình như cô phải làm như thế mới khiến cho Hơi có động lực:

- Tôi yêu em như người con trai yêu người con gái. Tôi muốn... Tôi sẽ chăm sóc cho em... Chả lẽ em không thấy tôi yêu em hay sao?

Hơi bật khóc:

- Chị Nghêu ơi. Em thấy chị thương yêu em...nhưng...

Nghêu không nói gì nữa, cô gái cố gắng hết sức để lần sang gần hơn người con gái đang nhạt nhoà nước mắt kia. Khi đến nơi, Nghêu vòng tay qua ôm chặt người bạn tình, giọng Nghêu thỏn thức:

- Em đại dột lắm. Em không phải chết. Tôi sẽ chăm sóc và lo cho em.

Hơi cảm thấy hơi ấm của Nghêu truyền qua cho mình. Cô gái mở

mắt ra nhìn lên khuôn mặt trông hết sức đáng thương của Nghêu.
Trong ánh mắt ấy, Hối nhìn thấy một lời tỏ tình chân thành, thật thấm
thiết. Cô run run nói:

- Chưa ai yêu thương em như chị đã...

Nghêu hôn lên mái tóc ướt rượt của Hối:

- Chưa ai đã đến với tôi trong giấc mơ nhiều như em. Hãy thương tôi
đi HỐI. Không có em tôi sẽ không sống được đâu. Cái mạng của tôi
đã nằm trong tay em từ lâu rồi. Có dòng sông Lạch này làm chứng,
nếu em chết, tôi sẽ chết theo em. Chúng ta không sinh cùng ngày,
nhưng tôi nguyện được chết cùng một ngày với em...

Hối không thể nói gì được nữa. Nghêu gào lên để xác quyết lời nói
của mình:

- Em có nghe thấy tôi đang nói cái gì hay không?

Trong đêm, Hối gật đầu, nước mắt cô tràn ra nhiều hơn. Có lẽ đứng
trước cái giây phút sinh ly kì diệu thiêng liêng ấy, lời thề vàng đá keo
sơn của Nghêu đã đánh động tận trong sâu thẳm nhất của trái tim
của Hối. Cô gái nói:

- Em sẽ nghe lời chị. Em sẽ không bao giờ quên chị...

Đấy cũng chính là một lời thề mà hai người con gái đã trao hiến cho
nhau.

Đấy là một điều bí mật chỉ có dòng sông Lạch vào trận lũ năm Thìn
ấy đã chứng kiến cho lời thề nguyện của hai người họ.

Hoa Giấy

Chương 23

Trăng thơ

*Nước chảy tràn trề khe róc rách,
Lún phún lạch mềm mép đá xanh rêu.
Hớ hênh cho chúng nó khêu,
Nó khêu rồi nó lại khêu tan tành.*

Tình yêu đến, nó ngọt như hương cau, bình bồng như những cánh

bèo vô tư cùng sóng nước. Nó trong sáng và hiền dịu, và người đang yêu bao giờ cũng thầm cầu mong câu chuyện tình của mình sẽ mãi mãi bền vững. Vì thế những ân cần của buổi đầu trao thân bao giờ cũng thanh như khế, dịu ngọt và dịu dàng như hương cốm mới. Hơi cả đêm hôm ấy kiệt sức và gần như lả đi. Trước khi cô gái lịm đi, cô nói với Nghêu: *Em đói quá*. Nghêu lúc ấy đã gạn tất cả những nước bọt trong miệng mình rồi ghé vào miệng mớm cho Hơi. Nghêu cố gắng hết sức mình. Cố hết sức. Nhưng cuối cùng nước bọt cũng không giúp gì cho họ được. Nghêu chỉ còn biết khóc. Phải chi Hơi cắn được thịt Nghêu mà ăn, Nghêu nhất định sẽ sẵn lòng. Cuối cùng Hơi đã ngất xỉu đi. Ngất lịm đi thật sự. Nghêu rất mệt mỏi, nhưng không hiểu sao cô lại có nhiều sức lực đến như thế. Những đám mây đen ban chiều hần học trở thành một cơn mưa dữ dội. Nhưng vì không giết được hai cô gái, cuối cùng cơn mây đã biến thành nước lũ của dòng sông Lạch, tỏ vẻ rất hậm hực. Trăng bây giờ nhô ra. Trông trăng sáng và đẹp. Hình như chính ánh trăng hôm nay đã tỏ ra rất cảm phục về một mối tình, không ồn ào, không hoa lá. Một mối tình thể hiện bằng hành động cụ thể nhiều hơn chứ không phải được nói ra bằng lời nói suông. Chưa bao giờ Nghêu cảm thấy bình yên và thanh thản như trong lúc này. Cô gái nghĩ, phải chi như cô và Hơi sẽ hóa thân vào ánh trăng, được hóa thân vào dòng sông Lạch, được trở thành một câu chuyện tình mà người ta sẽ không bao giờ quên. Trong câu chuyện tình ấy, người ta sẽ mãi mãi nhắc nhở về sự hy sinh cao cả của một cô gái dành cho một người con gái khác. Một sự hy sinh không biết tiếc mạng sống của chính mình. Đêm giàn trải. Đêm mênh mông. Hơi thở của Hơi rất nhẹ, đó là hơi thở của một người mệt lả vì không còn nhiều sức nữa. Nghêu cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm xúc rất lạ, rất phức tạp, vừa buồn man mác, vừa ngập tràn yêu thương lai láng. Trong vòng tay cô là một người tình nhỏ bé. Cảm giác thật mênh mông. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ che chở và bao bọc cho Hơi trong hoàn cảnh rất đặc biệt này. Ánh trăng vãi bạc loang loáng trên mặt sông, vì nước chảy xiết nên con sông trở thành một thảm bạc cám. Có thể là nước lũ đã dịu dần. Mà có thể Nghêu đã quen với nó. Thì ra hạnh phúc đôi khi chỉ cần đơn giản đến như thế, Nghêu được ôm người yêu trong vòng tay của mình, được hôn nhẹ lên mái tóc ướt đẫm nước của người yêu, ngay cả lúc họ đang ở trong một hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm. Bất chợt Nghêu cảm thấy mệt mỏi rã rời. Cái lạnh bắt đầu thấm vào

từng góc ngách của cơ thể. Một cảm giác rã rời mà Nghêu không hề muốn có. Cô muốn mình được khỏe mãi để bảo vệ cho Hợi. Nhưng biết làm sao hơn được. Dù sao thì cô cũng chỉ là một con người bình thường.

Trắng mãi chơi thể mà cuối cùng cũng đã hạ thấp xuống rặng tre trông chả khác nào một con sâu róm khổng lồ. Một con sâu róm đã chết. Cái lưng của nó bất động. Hình như về đêm mọi vật đều xuất hiện như đã chết. Chỉ có con sông Lạch là vẫn đang ầm ầm chảy. Ánh trăng bàng bạc như một liều thuốc ngủ cực mạnh. Hai con mắt của Nghêu trĩu nặng. Nghêu không phải buồn ngủ, mà nguồn năng lượng trong cơ thể cô gái đang bắt đầu buông tay, không còn muốn giúp Nghêu chống lại cái sự mệt mỏi rã rời của thân xác yêu đuối.

-Nếu mình buông xuôi thì cả hai sẽ chết!

Nghêu biết cô không thể có can đảm làm điều đó. Cô biết mạng sống của mình thật ra không quan trọng đến như thế. Cô chỉ nghĩ đến Hợi. Vì thế cô biết mình không được quyền mệt mỏi. Tình yêu cao cả nó là như thế đấy. Nó khiến cho con người ta không còn nghĩ đến những nhu cầu tư lợi của bản thân. Kể cả mạng sống của mình. Tình yêu cao cả sẽ khiến người ta quên đi sự hiện diện của chính bản thân. Tình yêu thật sự sẽ biến con người ta trở thành phương tiện để đem hạnh phúc của mình đến cho người mình thương yêu trọn vẹn. Nhưng cơ thể của Nghêu càng lúc càng mệt mỏi rã rời hơn. Cô gái cảm thấy bức bối với chính sự bất lực của mình. Đêm có quá nhiều thời gian trong tay, còn Nghêu, với sức lực có hạn, cô càng lúc càng nhận ra là mình không phải đối thủ ngang hàng của những thế lực đen tối hung hãn đang bủa vây chung quanh. Hình như cả thế giới này đang toan rập vào để hãm hại Nghêu và Hợi. Hình như cả thế giới này đang ra sức tìm cách cản trở phá đám cuộc tình duyên của họ. Số phận cũng thế, nó không ủng hộ tình yêu của họ. Nghêu bỗng cảm thấy một luồng ghen dâng lên tận cuống họng.

-Mình phải sống. Phải bảo vệ cho người mình yêu. Chúng mình còn quá trẻ. Nhất định không thể chết như thế này. Trong một hoàn cảnh éo le cay đắng như thế này. Nhất định không thể chết như thế này được.

Nghêu hoàn toàn không biết là chính thái độ ham sống đã khiến cô trở nên gan lì một cách rất khác thường. Nguồn động lực chủ yếu giúp Nghêu trụ lại được chính là tình yêu mà cô dành cho Hợi. Nghêu không hiểu rõ về tình yêu lắm. Điều đó Nghêu không có nhiều chữ nghĩa trong đầu để lý giải. Nghêu chỉ biết là trong trái tim mình, cảm giác mà cô dành cho Hợi là một thứ tình cảm rất đẹp. Nó luôn

khiến Nghêu thấy dạt dào một niềm hạnh phúc vô biên. Nghêu muốn ngàn lần được làm tất cả mọi điều cho Hợi. Có lúc chỉ nghĩ đến Hợi thôi cũng đã khiến cho Nghêu sung sướng đến ran người.

Nhưng thân xác con người ta không bao giờ là vật sở hữu để tình thần ham sống, dù là nhân danh tình yêu, giúp họ vượt qua những yếu đuối của thử thách nghiệt ngã.

Đôi cánh tay của Nghêu mỗi lúc một yếu dần. Đôi mắt cô nặng hơn. Hai lá phổi cũng bắt đầu dở quẽ.

Cô cảm thấy mình yếu đuối quá. Nếu như cô buông tay ra, Hợi sẽ bị cuốn theo dòng nước lũ. Làm sao bây giờ. Nghêu nghĩ đến bà nội của mình. Phải chỉ nội có thể giúp cô cố gắng nhiều hơn nữa. Nếu như nội chịu giúp Nghêu, khi mặt trời mọc lên, sẽ có người bủa ra đi tìm. Nhưng ánh trăng kia xem ra không muốn giúp Nghêu. Cả tiếng gà gáy cũng không nghe thấy nữa. Hình như nội muốn giúp nhưng chẳng thể làm gì hơn được. Nghêu cảm thấy hình như cô đang chống lại với tất cả. Mà một mình cô thì có thể làm gì được kia cơ chứ.

- Bà nội ơi. Nếu bà có linh thiêng, xin bà hãy giúp cho hai đứa chúng con thoát cơn nạn nguy kịch này.

Cuối cùng Nghêu bật khóc. Nước mắt tuôn ra mặn cả môi. Nhưng hai cánh tay của Nghêu cứ yếu dần. Nghêu nghĩ. Thôi thì đã đến thế, điều hạnh phúc an ủi cuối cùng là Nghêu sẽ được chết cùng với Hợi.

- Hai đứa mình sinh không cùng ngày, cùng tháng, nhưng sẽ được chết chung một ngày. Hãy tha lỗi cho anh... Nghêu nghĩ như thế, từ trong sâu thẳm của mình, Nghêu biết cô yêu Hợi bằng tình yêu của người con trai dành cho một người con gái.

Hoa Giấy

Chương 24 Lời nguyện

*Sỏi không cánh sao em ôm hoài giấc mộng,
Ân ái với trăng già xộng xiệu chẳng còn trinh.
Lời nguyện đại đột u minh,
Làm sao giữ được khối tình mỏng tang.*

Nghêu kiệt sức. Cái chết bây giờ không còn đáng sợ nữa. Nhất là khi cái chết mình được ôm người con gái mà Nghêu thương yêu thật sự trong tay.

- Chúng ta sẽ được tự do yêu nhau ở kiếp sau, Hỡi nhé.

Nghêu không còn khóc nữa. Cô cảm thấy bình an thật sự. Thì ra cái chết hoa ra cũng không đáng sợ lắm. Cuối cùng Nghêu nhận thấy cô đã may mắn khi được chết, trong vòng tay của mình là thân xác bé bỏng của người yêu.

Chết để được ở gần người tình của mình, nhất là động cơ nguyên nhân của cái chết là do mình tự nguyện, muốn cứu người mình yêu, Nghêu cảm thấy không ân hận, không tiếc nuối. Làm kiếp con người, sống không thẹn, chết không luyến tiếc, đó là cái chết của những tâm hồn quả cảm, dám sống đích thực cho tình yêu của mình.

Hỡi không động đậy. Hình như tâm trí của cô gái đã đang phiêu bồng ở một nơi nào đó. Cái vía của cô gái có lẽ đang đợi Nghêu.

- Ráng chờ anh, em nhé!

Nghêu nói, giọng cô thật bình yên. Cuối cùng thì lời nguyện yêu thương đã được xác quyết bằng cái chết. Đáng lẽ ra họ sẽ được sống bên nhau cho đến tuổi bạc đầu. Tuổi xuân của họ còn rất trẻ. Tuy không phải là một mái ấm gia đình, nhưng họ sẽ sống và chăm sóc cho nhau, tuy không phải trên danh nghĩa vợ chồng, song những cử chỉ họ dành cho nhau sẽ là những ân cần tận tụy của ân nghĩa nợ ba sinh.

Nhưng số phận đôi khi không đơn giản như con người ta vẫn nghĩ. Có lúc số phận sẽ tàn nhẫn như một con quái vật không có trái tim. Nó sẽ ăn cướp và hủy hoại những khát khao đam mê hiền lành đơn giản nhất của con người. Nó không cho phép bất cứ ai dám đi ngược lại dòng chảy của sự bình thường tự nhiên. Nó sẽ rình rập, tìm đủ mọi cách để tước đoạt những vun vén đơn sơ của thân phận con người.

- Anh yêu em. Và chúng ta sẽ chết để được gần nhau.

Nghêu không biết rằng khi cô nghĩ như thế cũng là lúc cô thật sự đầu hàng số phận.

Nhưng...

Số phận không phải lúc nào cũng có thể quật ngã được một đối thủ khác của nó là nhân duyên. Hình như nhân duyên chính là sức mạnh, có thể bất chấp tất cả mọi quy luật, trong đó có cả quy luật tàn

bạo của số phận.

Ngay lúc Nghêu buông xuôi thì Hợi bỗng thức giấc.

Cô gọi tên người bạn hàng xóm (giờ đã là người tình của mình) thì chẳng nghe thấy gì cả. Chỉ có đôi tay rắn chắc của Nghêu đã tê cứng vẫn đang vòng qua vai để bảo bọc cho Hợi.

Nhưng cô gái đã chết từ lúc nào không ai biết, toàn thân lạnh ngắt.

Hợi bật khóc: Nghêu ơi! Sao Nghêu nỡ bỏ lại em một mình. Tại sao Nghêu đã hứa là sẽ bảo vệ cho em. Vậy mà bây giờ Nghêu nỡ bỏ em mà đi như thế hay sao?

Hoa Giấy

Chương 25 Năm Nỉ

*Ân vay nghĩa mượn, lải ròng không trả được,
Nên suốt một đời nặng nợ cưu mang.
Thẹn phận làm con chữ hiếu mạ vàng,
Duyên tình hai chữ Tào Khang nát như.*

Cuối cùng thì Nghêu hiểu rằng cô không thể làm khác hơn là phải nghe lời mẹ. Hơn nữa, kể từ khi cô nhận ra tình thương của bà nội, của bố, của mẹ, Nghêu biết là cô đã mắc nợ quá nhiều ân nghĩa đối với nhà họ Huỳnh.

Thím Biện khóc với con gái:

- Con biết đấy, thằng Ốc nhà mình nó đã say con Hợi lắm rồi. Nếu nó mà không được toại nguyện như lòng nó khao khát. Nó mà điên lên, rồi thì không nghĩ cho kịp điều hơn lẽ thiệt, làm ra điều dại dột, mẹ sẽ

không biết ăn nói làm sao với vong linh của các cụ tổ nhà họ Huỳnh. Nghêu không hề bao giờ có một ý nghĩ nào tiếc rẻ với mẹ. Niềm vui của mẹ bao giờ cũng là lẽ sống của đời cô. Nhưng phải nói với Hợi rằng:

- Em hãy hy sinh vì tôi. Em hãy nhận lời lấy thằng Ốc. Tôi xin em đấy.

Xem ra điều ấy Nghêu không thể làm được. Giả dụ như Nghêu có thể làm được điều ấy. Nhưng nếu làm được, Nghêu sẽ chọn cái chết. Vì Nghêu không tin là mình có thể sống được khi mất Hợi.

Nghêu sẽ nhai một nắm hạt mã tiền. Hay là Nghêu sẽ mua rượu uống cho thật say rồi nhảy xuống dòng sông Lạch, kết liễu cuộc đời của mình để khỏi sống trong nỗi đau giằng xé. Có thể chỉ cần một sợi dây treo lên một cành sung già, hay là một lần đập đầu vào bức tường đá. Cái chết sẽ đến. Rồi thì Nghêu sẽ được giải thoát.

Nhưng Nghêu biết cô không thể nói như thế với Hợi được. Cô còn nhớ rất rõ cái đêm hai người họ đã trao duyên trên dòng sông Lạch. Nghêu chưa xót nghĩ: *Phải chi đêm hôm ấy hai người họ cùng chết, tình hình có lẽ sẽ không phức tạp như ngày hôm nay.* Thực ra, suy nghĩ của Nghêu xem ra cũng chẳng phải là thái quá. Khi đứng trước thử thách cay nghiệt của cuộc sống, cái chết đôi khi sẽ trở thành một lối giải thoát rất mờ mịt. Chính Hợi hôm ấy đã nhận lời tỏ tình của Nghêu. Họ đã quý mến nhau, và rồi chính cái đêm định mệnh ấy chỉ là một cột mốc để hai người chính thức công nhận tình yêu của mình. Thế mà bây giờ họ phải xa nhau, làm sao Nghêu có thể sống bình an cho được.

Nghêu nhớ mẹ đã khấn khoản như thế nào khi mẹ đã nói với cô:

- Con biết đấy, rồi thì lần lượt chỉ vài năm sau thì con cũng sẽ về nhà chồng. Mẹ đã suy nghĩ kỹ lắm rồi. Cả cái làng Cối này, mẹ chỉ thấy có mỗi cái Hợi là nhu mì ngoan ngoãn. Nếu như nó chịu lấy thằng Ốc, mẹ có nhắm mắt cũng yên lòng.

Ôi! Sao mà mẹ đặt một điều kiện quá khó khăn đối với riêng bản thân Nghêu như thế. Làm sao Nghêu có thể nhìn vào mắt của người yêu để nói rằng chọn lựa của họ là cách hy sinh duy nhất chỉ vì người thân, vì gia đình.

Trong cuộc sống, người ta có thể hy sinh nhiều thứ, làm nhiều điều tốt đẹp cho người thân và người mình thương yêu. Nhưng điều đó không có nghĩa là họ có thể làm được tất cả những gì họ không bao giờ muốn. Có những thứ người ta không thể cho đi một cách dễ dàng được.

Có những thứ khi tước giạt ra khỏi cõi lòng, chúng ta sẽ chết. Bây

giờ nếu Nghêu nghe lời mẹ, bảo cô phải thực hiện một yêu cầu như thế, Nghêu biết mình không có can đảm làm điều đó.

Không một con rùa nào muốn nó sẽ bị lật đi cái mai của nó. Nghêu cũng thế, cho dù tình yêu của nó và Họi có thể là không bình thường; có thể xấu xí như cái mai rùa, nhưng đấy là mạng sống của Nghêu và của Họi. Lật cái mai đi, con rùa sẽ chết. Cũng như tình yêu là cái mai bảo vệ cho Nghêu sống được.

Nghe mẹ nói, Nghêu đã nhớ lại cái lần Họi thức dậy thì Nghêu đã ngất xỉu. Sau này Nghêu nghe Họi kể là cô gái đã thẳng thốt khóc giữa đêm khi Họi nghĩ là Nghêu đã chết:

- Chị Nghêu ơi! Chị tỉnh lại đi. Chị mà chết, em cũng sẽ chết theo chị. Họi đã oà lên khóc khi biết Nghêu đã tắt thở. Họi nhận ra là Nghêu đã chết mà không nói một câu nào. Ra đi vĩnh viễn mà không chờ Họi đi cùng. Giữa đêm lạnh giá, trơ trọi một mình, Họi tủi thân khóc oà lên nức nở. Họi tuy vẫn còn thở đấy nhưng không còn thiết sống nữa. Tại sao Nghêu lại ích kỷ như thế. Nghêu đã hứa là sẽ bảo vệ cho Họi mãi mãi. Thế mà trong lúc Họi thiếp đi, Nghêu đã lặng lẽ một mình bỏ đi trước.

- Sao Nghêu lại nỡ bỏ em mà đi. Hả Nghêu ơi...

Có nỗi đau thốn thức trong câu nói của người con gái. Họi càng chua xót hơn khi nghĩ rằng Nghêu chết oan cũng chỉ vì cô. Nếu không vì họi nóng nảy sốt ruột về nhà lo cho mẹ, Nghêu đã không lao theo để cứu, để rồi cuối cùng rơi vào cảnh vong thân, thiệt mạng như thế này.

- Nghêu ơi, Nghêu chết cũng là vì em. Vì em tất cả...

Họi lần tay tìm đến với khuôn mặt của Nghêu, cô gái không hiểu vì đâu mà hai cánh tay của Nghêu đã khoá chặt vào rễ của gốc si già. Con sông Lạch có lẽ cảm động nên dòng nước lũ đã dịu hẳn lại. Đêm vẫn rét, nhưng da thịt của Họi đã tê cóng, cảm giác lạnh thấu buốt hình như cũng đã biến mất khi nỗi đau tủi hờn vì nhận ra Nghêu đã tắt thở.

Họi cay đắng nhận ra cái chết của Nghêu là một lần chít khăn tang khi cau trầu chưa được trao nhau để câu duyên chồng vợ trở thành lạt buột của nghĩa trăm năm. Họi tin là ở bên kia thế giới, sẽ không có những khắc khe định kiến. Mặc dù Họi chẳng biết định kiến là cái gì cả, cô chỉ biết là cô đã thương Nghêu từ lâu, chính xác tình cảm ấy bắt đầu từ khi nào thì Họi cũng không biết rõ lắm. Họi chỉ biết ban đầu là một cảm giác nhớ nhớ thương thương, rồi thì ra ngơ và giận, cuối cùng cái da cái diết nó trở thành một nỗi niềm tương tư ray rứt. Chỉ khi nào được nhìn thấy Nghêu thì Họi mới cảm thấy hết buồn.

*Tương tư không khổ cũng sầu,
Con ruồi đậu mép không đau cũng buồn.*

Cô đã thương người con gái hơn mình năm tuổi. Tình yêu của họ thật đơn sơ trong cách nghĩ của hai người, nhất là mỗi khi họ cùng nhổ cỏ, cùng cấy hái, cùng cuốc luống khoai, hái củi, hái nấm, hoặc được tắm chung. Nhưng đây là một cuộc tình không thể dễ dàng nói ra bằng lời được. Nhất là Hời biết cô không thể nào nói với mẹ là cô chỉ thương có mỗi một mình chị Nghêu con thím Biện. Cô biết mình chỉ có thể nói dối, chối quanh là nó không thích lấy chồng.

Cứ thế, đêm hôm ấy biết bao nhiêu tình cảm ray rứt ứa về, chẳng có mảnh tình nào vuông vức thành tấm, thành miếng, tất cả cứ mủn vữa ra, vụn như cám, bổi như trấu, nhão nhoét, nát như, dây dính, không thể nào gắp lên bằng đôi đũa tỉnh táo của ngôn từ.

Hời càng khóc, tấm thân của Nghêu càng lạnh giá, tê cóng lại, biểu hiện của một xác người đã chết. Đêm tàn nhẵn. Trăng bắt lặc. Lũy tre xanh mọi hôm vẫn hay đu đờn với gió, giờ quay ra giả điếc giả câm. Tiếng chuông chùa cũng bật. Có lẽ còn sớm quá. Không một tiếng chó cắn, không một ánh đèn bập bùng thổi cơm, đun cám. Chỉ còn lại Hời cô quạnh, đơn độc, đau khổ một mình.

Hời muốn chết theo Nghêu. Nhưng hình như cô vẫn còn hy vọng là Nghêu chỉ bất tỉnh.

Giữa lúc khi con người không còn một tia hy vọng nào nữa, số phận gần như cầm chắc phần thắng trong tay, thì ngay lúc ấy duyên phận bỗng nhiên không chịu khoan tay đứng nhìn. Duyên phận có một nhiệm vụ phải làm, nó giúp hai con người đang yêu nhau có cơ hội được trả những món nợ ân tình tiền kiếp.

HỌI nghe được một tiếng nói cất lên trong đầu mình:

- Hãy cố lên. Trời sẽ sáng. Nghê chỉ đang bất tỉnh mà thôi

Quả thật đúng là như thế. Sáng ra, người làng Côi rủ nhau mang dây, mang võng, họ đem theo cả cọc nữa. Thì ra trong lúc ban đêm, sau khi nhìn thấy hai đứa con gái đã bám vào một rễ cây, người ta bảo nhau Trời có lúc ăn ở bạc nhưng vẫn còn chút đức hiếu sanh. Thế là những người kẹt lại ở bờ sông Lạch hôm ấy bảo nhau là chỉ cần trời hưng hửng sáng là họ sẽ đi cứu hai người con gái.

Nghêu hồi tưởng lại và nhận thấy mối tình của hai người họ đã nồng nàn như thế, giờ bảo Hời đi lấy thằng Ốc làm chồng, có khác nào người ta bảo Nghêu:

- Tự mày hãy lấy tay rồi moi quả tim ra để đặt lên chiếc đĩa sành có vẽ hình chữ Hiếu đi!

Nhưng Nghêu chẳng còn làm sao khác hơn được. Cô không thể tìm

đến một lựa chọn để rồi lấy con dao ích kỷ đâm chết một lựa chọn khác. Cô không thể từ chối mẹ được. Nhưng cố biết mình cũng không có can đảm hy sinh mỗi tình trắc trở của mình. Nhưng rồi thì đã sao nào. Chẳng lẽ cô và Hợi có thể thành vợ thành chồng hay sao chứ. Giá như cả hai cùng chết dưới đông hôm nào có phải là sẽ đơn giản và dễ xử biết bao nhiêu. Giá như thằng Ốc thích một con Cua hay con Tép nào đó trong làng Cối có phải dễ xử cho Nghêu và Hợi hay không? Tại sao cứ phải là con Hợi? Hả Ốc ời...

Thì ra đây là sự trả thù bỉ ổi nhất của số phận. Bao giờ nó cũng chỉ muốn tàn phá hạnh phúc của con người. Nó chỉ thích gây sự, thích chia rẽ, thích chia cắt tình yêu đôi lứa. Nếu như duyên phận vì cảm động mà can thiệp vào, và nếu như số phận vì kém sức so với duyên phận, nó sẽ đành tạm thời ngậm đắng nuốt cay, nhưng nó thề độc là sẽ có một ngày báo thù, đòi bằng được cả lời lẫn gốc.

Thế mới biết số phận là đũa tiểu nhân. Khát khao cả con người trong hành trình mưu cầu hạnh phúc bao giờ cũng là một thách thức gai mắt nhất đối với nó. Thành ra số phận sẽ tìm đủ mọi cách để trả thù. Cuối cùng khát khao ham sống của hai con người yêu nhau lại trở thành một nguyên cớ để họ hối hận vì mình đã dám chống lại với sự ương gàn của số phận. Dám đòi quyền sống để được yêu nhau.

Và...

Cuối cùng...

Nghêu đã phải cay đắng nhận ra là cô đã có một sự chuẩn bị. Cô sẽ đi tìm gặp riêng Hợi. Trong vạt áo của cô đã có một nắm hạt mã tiền. Cô sẽ chấp nhận hy sinh. Cô sẽ mượn cái chết để giải phóng mình khỏi những ràng buộc khốn nạn nhất của thân phận con người.

Hoa Giấy

Chương 26 Đám Cưới

*Rượu tiếc thân mình trắng trong trinh bạch
Khả ố thằng gù vầy vọc chén ngà vênh
Cô dâu một dáng nhẹ tênh,
Con thuyền lạc bến, lênh đênh câu thề.*

Người ta bảo, khi yêu nhau, cả hai người đều mù quáng. Có lẽ đúng như vậy. Ít nhất là trong trường hợp của Nghêu thì đúng là cô không hề sáng suốt. Khi đi gặp Hoi, Nghêu đã nghĩ đến chuyện nói về cái chết. Đấy xem ra chẳng phải là một cách lựa chọn ấu trĩ nhất hay sao?

Hoi khóc. Không phải vì cô gái không bao giờ nghĩ đến cái chết. Mà đơn giản là cô không thể chết được vì mẹ cô đã nói:

- Hoi này. Con đừng bao giờ dại dột nghĩ đến cái chết nhé. Con mà có mệnh hệ nào thì mẹ không sống nổi đâu.

Đời thật rắc rối. Nghêu vì mẹ nên chọn cái chết. Hoi cũng vì mẹ, nhưng không thể cọn cái chết, dù cho nó là một lối thoát ngọt ngào. Sở dĩ mẹ Hoi nói thế vì thím không hiểu sao cô con gái của thím dạo gần đây luôn trầm lặng và thương ngồi nhìn ra ngoài sân, đôi mắt dỗi về một cõi mông lung, xa vắng. Người đàn bà chỉ sợ con gái của mình cứ lo là mẹ sẽ ép cô lấy thằng Ốc. Thím Thoan còn nói thêm:

- Con không ưng thằng Ốc thì mẹ cũng không ép đâu. Đừng có làm chuyện dại dột, tội nghiệp mẹ.- Thím Thoan nói xong, Hoi nhìn thấy nhưng giọt nước mắt đầm đìa trên khuôn mặt mẹ.

Nay Nghêu đi gặp Hoi, khuôn mặt trông rất buồn. Buồn như thể Nghêu đang đưa đám tang của chính mình. Cô gái nói nhưng đều lấp lửng. Hoi nhìn ngườì con gái mà cô đã yêu thương sau cái đêm thê thốt, bụng rối như tơ vò. Nghêu nói rằng cô nghĩ đến cái chết. Và chỉ có cái chết mới giải thoát được cho cô khỏi những điều đau khổ khó nói. Hoi nghe xong, bảo:

- Thực ra em đã biết chuyện anh Ốc thương em. Nhưng trong bụng em thương ai thì Nghêu cũng đã biết rồi.- Từ dạo lời yêu thương chân thành trao nhau, Hoi chỉ gọi Nghêu bằng tên.

Nghêu đau khổ không biết nói thế nào. Nhất là khi cô ý thức tình yêu của cô là tình yêu đã được xác nhận. Nhưng chỉ vì mẹ đã khấn khoản nhờ cô nói hộ với Hoi giúp em trai một tiếng. Nếu cô không giúp mẹ, cô sẽ còn mặt mũi nào nhìn mẹ. Nghêu biết cô có thể nói dối, nhưng ngay cả chuyện nói dối mẹ, trong tâm tưởng của mình, Nghêu cũng không bao giờ dám nghĩ đến.

- Em biết thế nào thím Biện cũng sẽ nhờ Nghêu nói với em là nên lấy anh Ốc! Em còn biết là Nghêu rất khó xử nữa.

Nghe Hoi nói vậy, Nghêu bật khóc lên một cách hết sức tằm tức:

- Em biết đấy, tôi yêu em. Nhưng tôi không biết phải nói cái gì với

em. Chả lẽ tôi bảo người tôi yêu đi lấy chồng. Chả lẽ tôi bảo em đi lấy thằng Ốc.

Cả hai cùng đều rơi vào một sự im lặng đau thương.

- Nào tôi có tiếc gì với nó. Tôi thương nó như tôi thương cái thân tôi. Nhưng tôi không thể nhường em cho nó được.

Hội nắm tay người bạn tình:

- Hay là em với Nghêu bỏ trốn. Chúng ta sẽ đi khỏi cái làng Côi này. Đi thật xa.

Nghêu đã có lúc nghĩ đến điều đó. Cô nghĩ chuyện cùng Hội bỏ trốn trước khi mẹ cô nhờ cô làm mai cho Hội với Ốc. Lần ấy, cô nghĩ bỏ trốn cũng giống như chuyện hai người họ chết vào cái đận nước lũ cách đây mấy tháng. Rồi thì vết thương lòng của hai người mẹ sẽ nguôi ngoai dần đi. Nhưng sau đó hai người họ sẽ lang bạc về một nơi nào đó thật xa, lấy cớ là chị em, nương nhau mà sống, như thế họ sẽ có cơ hội thương yêu chăm sóc cho nhau.

Nhưng hai người họ đã trở một nước cờ. Chả lẽ bây giờ nghe mẹ nói hãy tạo duyên cho em trai, rồi thì hai đứa con gái rủ nhau bỏ trốn, như thế có khác nào như đập vào mặt người mẹ, y như một kẻ vong ân bội nghĩa. Làm thế, Nghêu có khác nào một kẻ thuộc phường buôn vôi bội bạc. Con người chứ có phải là gỗ đá cây cỏ hay là loài cầm thú mà bảo có thể ăn thay ở đổi như không hề biết đến chuyện ân tình, chuyện ân nghĩa.

- Làm sao mà trốn được, hả em. Chúng ta không thể...

Hội hình như hiểu được tâm trạng của Nghêu. Cô bối rối vì chưa tìm ra cách nghĩ:

- Thế thì mình phải làm gì bây giờ, hả Nghêu?

Nghêu chưa xốt nói:

- Chỉ có một nắm hạt mả tiền...

Hội bật khóc. Cô không phải không muốn nghe lời Nghêu. Nhưng đây là một lối thoát để lại nỗi đau cho mẹ. Vì chữ Hiếu, Hội không thể chết. Cô gái run run giọng nói:

- Nghêu ơi. Hay là em sẽ lấy anh Ốc. Chúng ta sẽ được sống chung một nhà.

Đây là một ý nghĩ bất ngờ vừa chợt đến. Nghêu và Hội chưa bao giờ nghĩ qua về chuyện này. Có lẽ có như thế họa may cô và Hội mới không phải xa nhau. Nhưng ý nghĩ người mình yêu có chồng khiến Nghêu đau đớn. Dù cho đây là Hội dám cưới với người em trai của mình. Cô gái bối rối hỏi:

- Em nghĩ như thế sẽ được hay sao?

Hội trả lời, mắt vẫn còn đọng đầy nước:

- Ít nhất là Nghêu cũng không đau khổ. Chung ta sẽ tính tiếp. Chứ bây giờ, Nghêu không vui, lại nghĩ đến cái chết, làm sao em sống thanh thản cho được, hả Nghêu. Nghêu biết rồi mà, em thương Nghêu. Cái lòng em nó như thế nào Nghêu đã rõ. Chả lẽ Nghêu không biết như vậy hay sao?

Thế là Nghêu gật đầu. Không phải đấy là vì cô đã thuận. Mà đơn giản khi Nghêu yêu thương Hợi, người con gái ấy nói gì Nghêu cũng nghe theo.

Đấy cũng là lý do tại sao Hợi đã có người yêu rồi mà vẫn chịu lấy Huỳnh Văn Phúc.

Hoa Giấy

Chương 27 Đêm tân hôn

*Bánh dày thịt trắng đêm hoa chúc,
Rỉ máu hận chày nện chẳng chút xót thương,
Đau thau thân phận chiếu giường,
Bình tan, ngọc nát, lược gương tiếc gì?*

Hôm sang bên nhà thím Thoan đón cô dâu, thằng Ốc trong lòng vui mừng như mở hội. Chả là cuối cùng nó cũng đã lấy được người con gái mà bấy lâu nay nó đã từng nhớ thương mong đợi.

Nghêu vẫn còn nhớ cái lần trước khi Hợi chính thức nhận lời cầu hôn của thằng Ốc, đưa em trai của cô tính khí rất bất thường. Có khi nó cáu gắt, đá cả con chó mực già mặc dù con chó chẳng làm gì nên tình nên tội.

Nay nhìn thằng em trai vui vẻ hớn hờ, lòng Nghêu vừa đau vừa vui. Cảm xúc pha trộn rất phức tạp. Nhưng có lẽ đấy là một nỗi đau đậm màu hơn niềm vui, vì nỗi đau là rất thực mà niềm vui chỉ là một cảm giác rất gượng ép. Đấy là một cảm giác rất khó diễn tả. Có lẽ chỉ có những người nằm trong cảnh ngộ của Nghêu mới hiểu được thế nào là nỗi đau trộn lẫn với niềm vui gượng ép, nó tạo thành một nỗi niềm cay đắng mà Nghêu không hề muốn mình lại rơi vào cảnh ngộ bề bàng đau thương ấy.

Thím Biện trong bụng rất vui. Hình như khi Ốc được toại nguyện, trong tâm can thím cũng được cởi ra cái nút u hoài bấy lâu luôn đè nặng. Trái tim người mẹ bao giờ cũng nối với trái tim những đứa con của mình bằng một sợi dây mẫu tử thiêng liêng. Để rồi niềm vui của đứa con, qua sợi dây ấy, sẽ khuếch đại lớn hơn. Và nỗi buồn của con thím sẽ khiến thím buồn hơn cả chính cảm giác đau buồn của nó. Thành ra đám cưới của Ốc không thể không khiến thím rất vui sướng.

Tiệc cưới không to, chả là họ Huỳnh không lớn. Vả lại nhà thím Biện không qua lại giao du với nhiều người. Ốc lại ít bạn, thành ra gọi là cỗ cưới nhưng tình thực ra chỉ có hơn bốn mâm cơm. Toàn là những người thân của nhà họ Huỳnh.

Ốc lảng xăng như một đứa trẻ ngày tết được mặc áo mới. Nghêu giấu riết mặt trong nhà, vẻ mặt thiếu náo nhả khác nào đứa trẻ đánh rơi bao lì xì ngày tết, lâu lâu chỉ đảo ra vì người ta cứ hỏi mãi. Một bà cô họ xa của Ốc nhắc:

- Thế bao giờ bà Biện mới cho ăn cỗ cái Nghêu đây?

Câu hỏi nghe sao mà tê tái. Nghêu biết cô không bao giờ có cái ngày ấy. Trời đã sinh ra Nghêu là con trai, nhưng lại rơi vào thân phận của một người con gái. Lấy chồng làm sao mà lấy được. Nghêu giấu niềm đau tê tái vào nụ cười, chỉ mong sao mọi người sẽ đừng bao giờ hỏi mình câu hỏi nghiệt ngã ấy.

Cỗ vẫn, người ta bận rộn ngày mùa nên kéo nhau ra về. Ngôi nhà của thím Biện Hợi không xa lạ gì lắm nhưng hôm nay cô cảm thấy rất khác. Vì hôm nay Hợi bước vào ngôi nhà này với một tư cách hoàn toàn khác hẳn. Cô bây giờ đã là vợ của Ốc. Người ta rồi đây sẽ kỳ vọng cô sinh con nhà họ Huỳnh. Không thể nào làm sao có thể khác đi được.

Bữa cơm chiều không ai đói cả, nhưng người ta vẫn phải dọn ra. Ốc và người mẹ rõ rệt là rất vui sướng nên không ăn được. Còn Nghêu và Hợi thì lòng dạ như dưa xát muối. Bữa cơm vì thế không ai buồn ăn. Chả ai muốn gắp thức ăn vào bát của mình.

Đôi mắt của Hợi cứ tránh né tia nhìn của chồng. Thỉnh thoảng cô chỉ dám nhìn lén Nghêu. Song những điều ấy cả thím Biện và Ốc không nhận ra. Hai người họ chỉ nghĩ là Hợi mới về làm dâu nên còn e thẹn. Dù gì thì hai đứa đã quen nhau từ hồi còn bé, nhưng hôm nay đã thành thân, không thể gọi là cứ vô tư như trước được.

Đêm chẳng màn. Muối xô ra như vãi trấu.

Ốc đã dọn giường sẵn. Cu cậu xem ra rất háo hức cho giây phút động phòng này. Dù sao thì cậu ta cũng là người con trai mới lớn,

cảm giác ham muốn vì thế đã bộc lộ ra khá rõ. Một điều mà Ốc không hề hay biết là Hợi, cô dâu của đêm động phòng hôm nay, chưa hề một lần yêu thương Ốc thực sự.

Hợi tần ngần không muốn đi ngủ. Dù sao thì mặt trời vừa mới lặn. Cô không có thói quen ngủ sớm. Hôm nay lại là ngày đầu tiên Hợi lấy chồng. Cảm giác trong lòng cô thật xốn xang bứt rứt. Bất chợt Hợi nhận ra là quyết định lấy Ốc là một bước tính đi rất sai. Cô hoàn toàn không thể nào ngờ được là kể từ giờ phút này trở đi, cô sẽ phải ứng xử và giữ phép của một người vợ. Mà đã là một người vợ, cô có trách nhiệm phải vâng phục và nghe lời chồng.

Ốc thấy vợ vẫn còn nấn ná, nên giục:

- Đẳng ấy chưa muốn đi ngủ sao?

Hợi tâm tình ngổn ngang như con tằm trên cái nong, đôi mắt u uất, nào cô có nghĩ đến cái cảnh sẽ lên giường cùng với Ốc. Cô đại dột thật, chỉ nghĩ một cách đơn sơ là khi làm dâu nhà họ Huỳnh, cô sẽ có cơ hội được ở bên cạnh Nghêu mãi mãi. Nào ngờ, tình cảnh lại không phải như thế. Chẳng giống như phiên bản của một vở chèo vui nhộn mà cô đã nghĩ ra trước đó.

Gía như Nghêu nghe lời cô rồi cả hai cùng bỏ trốn. Giờ thì câu chuyện đã chuyển qua một bước ngoặt. Chẳng thà trốn trước đám cưới, mẹ cô sẽ không tủi hổ và chua xót. Đẳng này hai nhà là chỗ thân tình, nếu cô mà bỏ trốn với Nghêu, thiên hạ sẽ tha hồ bới móc và đàm tiếu. Ông bố vũ phu sẽ hành hạ mẹ cô không biết dạy con. Thế là tâm tư của Hợi cứ dâng lên thật chua xót trong một nỗi niềm nát tan cay đắng.

Phải chi Ốc có thể hiểu được một phần câu chuyện, rất có thể anh sẽ không thúc vợ. Đẳng này tâm tư con người bao giờ cũng đào sâu chôn chặt, Hợi không nói ra, làm sao ai mà biết được. Ốc vì thế càng tỏ ra sốt ruột hơn:

- Đẳng ấy mệt cả ngày rồi, vào nghỉ đi cho khỏe.

Không hiểu nghĩ sao, sau đó Ốc nói tiếp:

- Vào giường rồi tôi tắm giặt cho.

Hợi là cô dâu ngày đầu tiên, cô không thể để cho chồng cứ giục mãi. Hơn nữa ở nhà ngoài bà mẹ chồng thỉnh thoảng lại nhìn Hợi. Thành ra cô đứng lên đi vào căn buồng đêm tân hôn mà cô biết không bao giờ cô muốn vào trong đó. Cô chỉ ước ao được vào phòng của Nghêu. Nhưng trong tình cảnh này, cô làm sao có thể vào trong căn phòng ấy được.

Vào trong giường, Hợi không dám nằm xuống. Cô chỉ ngồi thu lu vào một góc trong. Cô ngửi thấy mùi hoa bông. Thì ra ban chiều Ốc đã

hái một nắm hoa bông thả vào trong giường để cho mùi thơm đón cô dâu mới.

- Tôi hái hoa bông đón nhà đấy!

Đáng lẽ ra cô dâu trong ngày cưới sẽ vô cùng xúc động khi thấy nghĩa cử của người chồng chân tình là như thế. Nhưng đêm nay, Hới càng vô vô nổi đau nhiều hơn. Cô không nghĩ gì đến chung quanh mà chỉ nghĩ đến hoàn cảnh éo le chồng chênh trước mặt của mình. Nỗi niềm riêng tay nào ai có thấu. Nhìn bên ngoài nào ai biết được những ngổn ngang của một người con gái đã đem theo một mối tình trong tim mình trước khi xuất giá.

Bất chợt Ốc vỡ ra cười. Một nụ cười của kẻ chiến thắng. Một niềm vui của tất cả cánh đàn ông lần đầu có vợ. Tội nghiệp Hới, tiếng cười của chồng càng khiến cô tủi thân đau xót hơn. Nổi đau này của Hới sao mà đoạn trường ai oán. Cô nắc lên vì chua xót, nhưng Ốc không hề hay biết, anh ta chỉ đơn giản nghĩ rằng vợ mình cũng đang cảm động, đang vui sướng như anh.

Bất chợt Ốc vòng tay qua rồi lôi mạnh Hới nằm xuống.

Đêm vỡ òa tiếng khóc.

Đêm giã giụa không lối thoát.

Đêm ngổ cụt...

Ốc hăm hở...

Anh ta đã phạm phải một sai lầm rất lớn. Anh đã yêu vợ bằng bản năng của một người đàn ông tham lam cố hữu.

Cuối cùng thì những hành vi của Ốc đã khiến Hới ghê sợ. Thì ra chồng Hới cũng chẳng khác nào cái bọn khốn nạn hôm xưa đã hăm hiếp cô. Vì thế niềm vui hoan lạc của Ốc cuối cùng đã trở thành nước mắt của người vợ, đầm đìa mặt áo gối thêu của đêm động phòng hoa chúc.

Hoa Giấy

Chương 28

Than thở

*Tưởng rằng hồng ngọt nên mua,
Ai dè hồng chát cuối mùa dở dang.*

*Tiếc thương một mảnh trăng vàng,
Rơi nhảm đáy giếng tan hoang nỗi niềm.*

Họa có là kẻ đại thì người chồng mới không nhận ra là vợ của mình đã không yêu mình như anh ta vẫn từng nghĩ. Ốc nhận ra ngay là Hối lạnh nhạt chuyện chiếu giường, như thể người ta ngại phải làm một điều gì đó khiến họ hoàn toàn ghê sợ.

Ốc nói với mẹ:

- Vợ con nó không yêu con.

Người mẹ nghe thế liền bảo:

- Đàn bà ai cũng thích được vuốt ve chiều chuộng. Cái sự vợ chồng, không khéo liệu, làm cho người ta đau, người ta sợ. Đây chẳng phải là chuyện hay ho gì cả.

Ốc chưa bao giờ nghĩ qua về chuyện này. Với anh, ân ái sinh hoạt vợ chồng là lẽ tự nhiên. Khi anh nổi hứng, muốn yêu vợ, anh cứ nghĩ rằng Hối cũng sẽ có cùng cái sự ham thích giống như anh. Nào ngờ, Ốc bản tánh đã không sâu sắc tế nhị, thành ra đã làm hỏng việc mà không hề hay biết. Anh ta nói với mẹ:

- Lại còn như thế nữa cơ à?

Thím Biện mắng yêu con trai:

- Sao lại không? Con người chứ có phải con trâu con bò đâu mà bảo. Cái gì cũng phải từ tốn nâng niu. Không thế, sự ăn ở có khác nào lấy cành khô mà chọc vào bụng người ta. Đau chết đi được đấy chứ!

Mà quả thật Ốc đối xử với vợ y như thế. Người đàn bà bình thường vốn đã cần đến một khoảng thời gian để có thể làm vui lòng chồng. Còn người đàn bà lửa tình đã tắt lại càng thêm muôn phần khó khăn nan giải hơn. Tội nghiệp Ốc, những kinh nghiệm ấy bây giờ mẹ mới nói thì đã quá muộn rồi.

Thím Biện lại nhờ Nghêu tìm hiểu xem tâm tư của vợ Ốc như thế nào:

- Con coi xem vợ thằng Ốc có chuyện gì mà nó lạnh nhạt với chồng nó như thế?

Người mẹ hỏi cô con gái như thế. Lòng Nghêu tan nát khi biết rằng tình cảnh của Hối đang phải cắn răng chịu đựng. Cô chẳng thể nào trả lời mẹ mình được. Bình thường thì Nghêu có thể làm tất cả để có thể bảo vệ cho người mình yêu. Nhưng vào tình cảnh trái ngang trở trêu trêu này, cô còn có thể làm gì khác hơn được. Đôi mắt của người con gái chỉ biết nhìn mẹ mình không thể giấu được nỗi niềm

uẩn khúc:

- Làm con người, ai cũng có cảnh khổ không thể nói ra được.

Thím Biện không hiểu rõ lắm xem Nghêu đang muốn nói điều gì. Nên thím bảo Nghêu:

- Có khi cái thằng Ốc nhà mình ngu như chó. Lại mạnh chân nặng tay, nên con Hới mới sợ. Mà là con gái, tìm cách lựa lời mà khuyên vợ Ốc lấy một tiếng!

Nghêu biết cô chẳng thể nói chuyện với Hới bình thường như trước đây được nữa. Không phải là cô ghen gì, nhưng từ dạo Hới về làm dâu nhà họ Huỳnh, Nghêu đã trở thành xa lạ. Cô không dám nói chuyện nhiều với Hới. Dù sao thì cô biết mình cũng phải đè nén cảm xúc của mình lại. Hới hôm nay không còn là một cô gái tự do, cô ấy đã có chồng. Nhất mực chuyện gì cũng phải nghe theo chồng mới đúng. Không hiểu sao Nghêu cứ có cảm giác là mình thương yêu em dâu sẽ là một điều gì đó rất loạn luân.

Cho đến một hôm kia, Ốc thở dài với chị gái:

- Biết lấy vợ mà như thế, thà đã không lấy ngay từ đầu.

Đây là một câu nói hàm chứa biết bao nhiêu điều cay đắng. Nghêu chưa xót nhận ra là mình đã là nguyên do của nỗi niềm đau khổ ấy.

Gía như Hới không yêu Nghêu, Ốc sẽ có hạnh phúc. Đàng này duyên trời se định trái ngang. Tình chị duyên em. Cái nghĩa của Thúy Kiều dù có hy sinh cao đẹp đến mấy thì Thúy Vân làm sao có được hạnh phúc trọn vẹn. Dẫu sao thì ngay từ thuở ban đầu, Kim Trọng chỉ yêu có mỗi một Thúy Kiều mà thôi.

Chính vì thế mà Nghêu đã quyết định phải nói chuyện riêng với Hới.

Hoa Giấy

Chương 29

Khóc

Mồ hôi mặn muối nhưng không phòong bội bạc

Nước mắt đôn hên hên chỉ dám rưng rưng.

Một nhà đâu phải người dưng,

Mà cay như thể miếng gừng cắn đôi.

Hôm ấy chị dâu và em chồng cùng nhau đi nhỏ cỏ lạc. Tâm hồn hai người họ bỗng nhiên chùng chình. Hối không còn là Hối của hôm qua mà Nghêu cũng chẳng còn là Nghêu của ngày xưa nữa.

Hai người họ ra đồng từ sáng sớm. Có lòng cả cơm theo. Nhưng cả hai chỉ cầm củi nhỏ cỏ, tuyệt nhiên họ không thể dễ dàng mở lời nói chuyện với nhau một cách bình thường được. Cái nắng gay gắt khiến cho lưng hai người họ ướt đầm mồ hôi. Mùi da thịt vẫn như xưa, vẫn không thay đổi. Hai người họ cách nhau chỉ một tầm tay với, vậy mà họ xa nhau, xa vời vợi. Xa như thể chiếc cầu tình yêu bằng gỗ đã bị dòng sông cuộc đời cuốn xô đi mất, vĩnh viễn cách chia đôi bờ.

Hai luồng tư tưởng đan xen, cả hai đều không biết họ đang nghĩ gì nữa. Có lẽ một người đau cho thân phận trở trêu, một người bế bồng tủi hổ cho cảnh đời lận đận. Cuối cùng Nghêu lên tiếng trước, dù sao thì mục đích của cô cũng đã được dọn sẵn từ trước:

- Em không thể yêu được thằng Ốc hay sao?

Hối chợt vỡ thành tiếng thút thít:

- Trái tim của người ta chỉ có thể cho đi một người mình yêu mà thôi. Đâu phải cái bánh mà bảo bẻ cho mỗi người một nửa. Quên làm sao được một người để đem lòng yêu thương một người khác!

Nghêu chưa xót nhận ra đây là một thực tế rất phũ phàng. Cô không biết nói gì hơn nữa. Cảm giác này cô đã trải nghiệm qua. Cô biết được nếu không vì chữ hiếu với nhà họ Huỳnh, không vì lời hứa với bà nội mà ngay từ độ bà sắp lúc qui tiên, Nghêu đã hứa sẽ cho thằng Ốc tất cả những gì mà cô có được; cô sẽ không bao giờ nhường Hối cho bất cứ ai. Cô cay đắng nhận ra là mình đã đang như con cá nằm trong cái lờ của *chữ tín*, của lời hứa đau khổ ấy. Một cái lờ của bốn phận phải trung thành với những điều mà cô không có nhiều lựa chọn làm khác đi được.

- Rồi thì em cũng sẽ phải quên đi...

Hối ngẩng đầu lên nhìn Nghêu:

- Nghêu bảo em phải quên... Nhưng quên bằng cách nào đây?

Nghêu có biết là em đã càng ngày càng yêu thương Nghêu... càng đau khổ, em càng không thể quên Nghêu được...

Đáng lẽ câu nói sẽ được kết thúc trọn vẹn rằng *Em đã càng ngày càng yêu thương Nghêu nhiều lắm, Nghêu có biết hay không?*

Nhưng Hợi đã bị nước mắt làm cho câu nói bị nghẹn, rồi cuối cùng câu nói chết đứng trong cuống họng.

- Nhưng rồi thì... Chả lẽ chúng ta có thể thay đổi được tình thế hay sao... – Giọng nói của Nghêu cất lên đầy vẻ đau đớn.

Hợi lấy tay gạt nước mắt:

- Nghêu đã không hiểu em... Nghêu đừng ép em yêu người khác có được không. Tình yêu không phải là cái áo, ai mặc cũng được...

Nghêu mặt cũng đầy nước mắt:

- Em tưởng là tôi sung sướng khi nhìn thấy em đau khổ trong cái cảnh đọa đầy như thế hay sao?

Hợi buông thõng hai tay xuống:

- Cái thân em nó khổ. Cái số em nó đen tối bạc bẽo... Nghêu không biết đêm nào em cũng thao thức hay sao. Đêm nào em cũng khóc. Sáng ra không dám nhìn ai. Nghêu có biết là chả thà em đi khỏi nhà mình để em không phải nhìn thấy Nghêu ngày nào cũng đau đớn... Thì ra khi Hợi nhìn thấy Nghêu đau khổ, điều đó càng khiến cho cô lãnh cảm với chồng. Rõ ràng là hai người họ yêu nhau sâu nặng. Tình cảnh oái oăm nên họ mới phải rơi vào cảnh ngộ rất gần về khoảng cách mà xa xôi trong nỗi niềm. Gần nhau trong cảm xúc mà xa xôi trong tầm tay với. Gần trong nỗi đau mà xa cách diệu vợi trong nỗi niềm sẻ san. Họ gần nhau trong tia mắt nhìn, nhưng lại thăm thẳm xa xôi trong những câu nói mà họ khát khao ngàn lần được nói. Bồn phận và vai trò vị trí, cũng với những ràng buộc vô hình, họ không thể nào ân cần dành cho nhau những cử chỉ thân mật được. Hợi không thể vì đã có tình với Nghêu mà quay ra nhạt lòng với Ốc. Dù gì thì cũng đã cùng nhau lạy trước bàn thờ gia tiên. Tình cảnh của cả hai người ai cũng tan tành, một người dạ nát, một người tim đau. Cả hai cùng héo hon trong nỗi niềm thương nhớ.

- Có phải vì em đau khổ khi nhìn thấy tôi...

Hợi chột sáng giọng:

- Nghêu đừng hỏi em những câu mà tự trong lòng Nghêu đã biết hết! Nghêu gần như khuyu xuống vì câu nói nghe rất thật kia. Đúng là Hợi đã biết tất cả tình cảm sâu lắng mà cô đã dành cho Hợi. *Chẳng phải cần anh phải nói ra đâu, em biết rõ tình cảm mà anh đã dành cho em. Nhưng anh làm sao khác hơn được...* Nghêu cả đời mình khát khao muốn nói với Hợi như thế nhưng cô không thể. Giữa hai người họ bây giờ là cả một khoảng cách vô hình rất lớn, dường như không thể nào dễ dàng gì vượt qua được.

Cuối cùng trên ruộng lạc chỉ còn lại tiếng nấc tức tưởi nghẹn ngào của hai kẻ đã từng yêu nhau. Rồi bay giờ cả hai cùng đều cay đắng trong những nỗi niềm cô đơn chồng chất.

Hai giỏ cơm không ai động đến. Chỉ có một đàn kiến kéo lại mở hộp. Hai người họ vừa khóc vừa nhổ cỏ, bàn tay vô thức, cõi lòng rách bươm, vết thương tình cảm trong lòng họ đang ào ào đổ máu.

*Vị gì một mảnh tình riêng,
Cho gừng thêm nát, cho riêng thêm cay.
Vị gì một mảnh tình say,
Ngàn năm nỗi khổ đọa đày cả hai.*

Đám lạc không có lỗi tai nên chúng không nghe được hai người kia đang khóc. Duy chỉ có một người đàn bà thứ ba là nghe thấy. Trên khuôn mặt thím ta cũng bắt đầu tuôn rơi những hàng nước mắt lã chã.

Hoa Giấy

Chương 30 Sao Con Bướng Thế?

*Rét thân chẳng dài mà vẫn tham chân rét
Giun thân không ngắn nhưng dại khờ chẳng biết bon chen
Làm thân con gái câu tam tông tứ đức.
Trong đục cũng xong, con đừng kén chọn sang hèn...*

Nghêu và Hợi cứ ngỡ là cái lần họ than khóc với nhau không hề ai biết đến, nhưng tình thực ra không phải như thế. Còn có một người đàn bà thứ ba biết đến. Người đó là thím Biện.

Chẳng phải bản tính thím Biện là người hay thích lén nghe chuyện người khác. Nhưng vì hạnh phúc của thằng con trai nên thím muốn biết xem hai chị em Nghêu và Hợi sẽ nói chuyện với nhau như thế nào. Nghêu và Hợi sẽ nói chuyện với nhau như thế nào. Thành ra thím mới nhân cơ hội hai người nhỏ cở bạc để nghe ngóng xem sao. Ai dè hai người kia vì mãi khóc, tuyệt nhiên không hề biết là thím Biện đã nghe được tất cả đầu đuôi câu chuyện.

Ở đời cái câu bức vách có tai chả bao giờ là sai cả.

Đến bây giờ thì thím Biện mới nhận ra nguyên do của sự lạnh nhạt của người con dâu vì hai đứa chúng nó đã thương nhau. Mà thím không thể hiểu được làm sao mà hai đứa con gái có thể thương yêu nhau như trai với gái cho được.

Thế là thím nhớ đến lúc Nghêu mười tám tuổi hay kể là nó nằm mơ nhìn thấy con Hợi. Rồi cả chuyện con Nghêu đã liều mình lao xuống dòng nước lũ để cứu con Hợi. Rồi thì cả chuyện con Hợi khi đọc thư thằng Ốc mà không hề muốn lấy chồng.

Xâu chuỗi các sự kiện lại, thím nhận ra là muốn cứu vãn hạnh phúc của Ốc phải để cho Nghêu lấy chồng. Dù sao thì thím cũng không muốn thằng Ốc phải đau khổ. Tuy không thiên vị, nhưng thằng Ốc vẫn là con ruột của thím. Còn tuy nuôi con Nghêu từ bé, mền chân mền tay, nhưng thím vẫn thấy mình nghiêng hẳn về thằng Ốc. Thành ra làm gì thì làm, thím sẽ cố tìm cách để cho hai đứa con của mình đều hạnh phúc, vẹn cả đôi bề.

Hôm sau thím Biện bảo con gái:

- Nghêu à. Mẹ muốn con lấy chồng.

Nghêu biết rồi thì câu nói này sớm muộn gì mẹ cũng nói. Nhưng cô vẫn có cảm giác như từ trên trời rơi xuống. Nghêu lắc đầu:

- Lấy chồng có sướng gì đâu!

Thím Biện vẫn ngọt nhạt:

- Nhưng mà là lẽ tự nhiên. Chả lẽ con cứ ở vậy hoài. Làm sao mẹ an tâm cho được

Nghêu bỗng thấy thương mẹ quá :

- Con không muốn xa mẹ.

Thím Biện mắng yêu con gái:

- Tiên sư nhà chị. Gạo đâu mà sẵn để nuôi báo cô nhà chị mãi.

Rồi câu chuyện của hai mẹ con họ rơi vào im lặng.

Cuối cùng thím Biện nói với Nghêu:

-Sao mà con bướng thế, hả Nghêu!

Nghêu không trả lời câu nói của mẹ được. Cô thốn thức nghĩ trong lòng:

Mẹ ơi. Có lẽ mẹ sẽ không bao giờ hiểu được tâm sự của con đâu. Con là đứa con gái có hình hài bên ngoài là như thế, nhưng trong thâm tâm của mình, con biết con là ai? Con cần gì? Và con biết rõ trái tim con thuộc về một người duy nhất.

Con có nói như thế nào đi chăng nữa thì mẹ cũng sẽ không bao giờ hiểu con đâu. Nếu như mẹ biết con đã yêu vợ thằng Ốc từ tận sâu của tâm hồn con, mẹ sẽ không nỡ ép con phải lấy chồng.

Rồi thì từ từ sẽ có ngày con nói cho mẹ hiểu tất cả. Mẹ ơi. Trước khi mẹ về thế giới bên kia, con sẽ kể cho mẹ nghe tất cả mọi chuyện tình cảm cuộc đời của con. Giờ thì mẹ hãy tha lỗi cho con. Con không thể lấy chồng được. Con không thể quên được người con thương. Không phải là con ương bướng với mẹ đâu.

Thực ra Nghêu không cần nói ra thì mẹ cô cũng đã hiểu chuyện. Người mẹ kia chỉ đơn giản nghĩ rằng khi lấy chồng rồi thì Nghêu sẽ quên chuyện con gái đi yêu con gái hết sức ngớ ngẩn kia.

Tội nghiệp thím Biện quá. Làm sao thím có thể bắt một con nhái có thể bay trên trời như con chim sẻ được. Phải chi thím là người trong cuộc, thím sẽ không nỡ ép Nghêu đi lấy chồng.

Đến khổ cho Nghêu, mà cũng đến buồn cho thím Biện.

Hoa Giấy

Chương 31

Ra Đi

*Thương thay thân ốc suốt đời mang vỏ nặng
Khi chết đi rồi vỏ ốc vẫn còn nguyên.
Trăm năm tội nghiệp chữ duyên
Chỉ vì không nợ con thuyền vỡ tan.*

Có những lúc người ta sẽ cảm thấy mình phải làm một điều gì đó. Không chỉ cho riêng mình mà còn vì người khác nữa. Khi người ta biết rằng họ phải có một quyết định dứt khoát, người ta sẽ bắt tay vào thực hiện.

Nghêu quyết định bỏ nhà ra đi, không phải vì đã không còn thương yêu Hợi nữa. Ngược lại, cái siêu thuốc độc tình yêu trong Nghêu càng ngày càng đậm đặc. Lửa tình càng lúc càng già, nó thiêu đốt tâm can Nghêu không hề thương tiếc.

Nghêu nhìn ra hai cây bông trước sân, hoa trái vụ nở trông rất buồn, bâng khuâng man mác, ngay cả hương thơm cũng kém. Mấy khóm dong vào mùa mưa mọc lên um tùm, xanh tốt. Có khóm nở ra một vài phiến hoa màu trắng, trông chúng tẻ nhạt, vô vị, bất chợt. Nghêu nghĩ đến cái tình cảnh long đong của mình. Cuộc đời cô sao mà nó buồn đến như vậy, chả khác nào mấy nhánh hoa dong màu trắng nhạt nhẽo kia.

Không khí trong nhà họ Huỳnh càng lúc càng tù túng hơi. Hợi bây giờ quay ra khoẻ ồm ồm, người lúc nào cũng rũ xuống, nom như một tàu lá chuối héo. Đáng lẽ ra Nghêu có thể đun cho Hợi một nồi nước xông, nấu cho Hợi một bát cháo, hay đánh cảm cho người con gái nhưng cô không thể làm được. Vì thím Biện bao giờ cũng nhanh tay hơn. Đơn giản là vì Hợi là con dâu của thím. Thương con trai thì phải chiều con dâu, cái lẽ đời nó là như thế, nhưng trong hoàn cảnh này, Nghêu thật ra mới là người cần làm những việc ấy.

-Con cố mà ăn lấy bát cháo, mẹ thấy con dạo này xuống sức quá! Có chuyện gì buồn con cứ kể cho mẹ nghe.

Lời nói của bà mẹ chồng càng khiến cho Hợi tuổi thân thêm. Trong hoàn cảnh tối tăm của mình, Hợi rất dễ bị tổn thương. Nỗi đau đã trở

thành một thứ giẫm xóc, làm sao mà cô không đau khổ cho được. Hình như Hoi bắt đầu tin rằng số mệnh cô chịu nhiều cay đắng hôm nay vì kiếp trước cô đã vướng vào những vòng tục tụy và làm nhiều điều ác, nên kiếp này cô phải trả. Thế là Hoi tự ru mình trong nỗi niềm nhẩn nhục. Nếu kiếp này trả không xong, vòng luân hồi lại tái diễn. Kiếp sau cô lại phải khổ. Lắm lúc Hoi cho rằng cái số mình nó khổ, có vùng vẫy cũng chẳng làm gì được.

-Con biết đấy, nhà ta tuy nghèo, nhưng về cái đàn ông ở không cạn tài ráo máng. Con có uẩn khúc gì, cứ kể ra cho mẹ nghe. Đừng giữ lại trong bụng mà khổ một mình.

Thím Biện nói thì nói vậy, nhưng thím đã biết rõ câu chuyện vì sao con dâu thím lại ruột héo gan bao như thế. Thím nhận ra là cả Nghêu và Hoi đều yêu thương nhau rất chân tình. Nhưng cả hai bao giờ cũng giữ cho mình và cho người mình yêu. Chúng nó không hề làm ra những điều sàm sỡ.

Thím đã nghe nói ở bên Đình Trung, có nhà kia cũng rơi vào cái cảnh ấy. Thằng em thương con chị dâu, nhưng người lớn lại hỏi con bé cho thằng anh. Rồi thì cưới xong, thằng em lại quay ra ngủ với chị dâu. Loạn luân như thế không thể nào chấp nhận được. Cuối cùng vì nhục nhã nên đưa con dâu đã gieo mình xuống dòng sông Lạch. Người ta cứu lên được, nhưng mà nhục nhã cho cả hai bên. Cuối cùng rơi vào tình cảnh bi đát như thế, họ cho phép hai đứa được toại. Thằng em dắt con chị dâu nó bỏ làng đi. Thằng anh ở nhà hận tình, thần hồn nát thần tính, sau hoá ra lẫn thần, điên không ra điên, dại không ra dại, trông vào cảnh nhà ấy hết sức eo sèo, cơ cực. Nhìn Hoi, tâm can thím Biện rối bời. Thím nhớ đến cái hôm ngoài ruộng lạc, mặt hai đứa dầm dìa nước mắt, mọng sưng như bị ong châm. Lúc ấy, thím đã toan bảo hai đứa:

-Thôi thì chị em chúng mày muốn đưa nhau đi đâu thì đưa.

Nhưng thím nghĩ ngay đến thằng con trai của mình. Thím chưa xót nhận ra thằng Ốc sẽ đảo điên và vô cùng uất hận khi nó mất vợ. Cái thằng ấy to xác nhưng không có nhiều cứng rắn. Rồi thì nó sẽ nằm vạ, sẽ vật vã, đổ đốn ra chả khác nào một con nghiện. Để con ra, tâm tính của đứa nào thím biết rõ lắm chứ. Thành ra thím trong giây phút cảm động nhất thời chỉ muốn cho Hoi và Nghêu được toại lòng, nhưng xét kỹ ra, phân định rõ rệt, thím biết mình phải đè nén lại cảm tình yếu đuối. Thường thì nỡn xót vốn luôn khiến là người dễ dàng xao động lòng trắc ẩn. Thím biết mình cần cứng rắn vì hạnh phúc của đứa con trai.

Hôm nay ngồi vén tóc cho Hoi, thím Biện biết rọ vì tình thương đối

với con trai mà thím đã vô tình hại đời con gái và con dâu. Cơ khổ. Giá như chúng nó nói cho thím biết ngay từ đầu, tình hình rất có thể sẽ khác hơn, sẽ khác đi. Thím có thể sẽ ngăn cản đám cưới này lại. Nếu biết hai đứa con gái đã say nhau như thế, thím nhất định sẽ tìm cách bảo thẳng Ốc :

-Ngoan đi Ốc. Con gái làng Cối này đầy cả ra. Đâu cứ chỉ có một mình con Hợi.

Rồi thím sẽ tìm cách an ủi con trai. Thím sẽ kể cho con trai nghe chuyện tình cảm của chồng thím ngày xưa. Chuyện trai gái yêu nhau rồi không lấy được nhau sẽ chẳng phải là cái gì ghê gớm lắm. Hồi ấy chú Biện và ả Chiên đã từng trai trên gái dưới, ăn ở với nhau gần như nát nước nát cái, thế mà khi gặp thím, người con trai ấy đã quên ả Chiên như người ta quên một quả hồng giòn trong vườn nhà mình khi nhìn thấy một quả cam Bó Hạ. Chẳng phải là con người ta cạn tình cạn nghĩa, ăn ở bạc như vôi, nhưng đôi lúc tâm tính con người ta nó cũng dễ thay đổi như thế.

Rồi thím sẽ nói cho thẳng Ốc nghe về những gì thím đã nhìn thấy. Thím sẽ kể rằng con Nghêu đã yêu con Hợi thực sự như thế nào. Chúng nó nặng tình với nhau, say nhau như say giàu, thành ra nó có cổ chen vào cũng bị bằng vật nhấn non rồi đem rấm trong khạp gạo, chín thế nào được mà chín. Thím biết là con trai thím rồi sẽ hiểu thấu ra:

-Thì ra trái tim của cô ấy đã thuộc về người khác!

Giờ thì tình cảnh đã vỡ lở ra như thế ấy, thím nhìn đứa con dâu mặt mũi vêu vao, đôi mắt của Hợi lạc thần, hai đồng tử nhìn như đôi mắt của người đã chán sống – đôi mắt của một người vì bị mất chồng - vừa mới chôn con 0 đôi mắt của một người đàn bà trong cơn tóc tang, tai biến, mất sạch tất cả.

Ở đời sao mà số phận con người nó khổ như thế. Chua hơn cả xoài non và đắng hơn cả trái khồ qua đèo. Hai đứa con gái kia đều khổ. Một đứa thì ngay lúc vừa mới sinh ra đã bị người mẹ ruột của nó khước từ, vứt ngay bên đờ đầu làng Cối. Một đứa thì hoàn cảnh cản thai tương hình của nó mới nhọc nhãi làm sao, chẳng có đứa con nào sinh ra trong cảnh mẹ nó bị hãm hiếp mà có một tương lại tốt đẹp. Thím Biện cứ như thế ngồi miên man suy nghĩ. Con trau tuy phải cày ruộng, có vất vả đấy nhưng nó không ưu tư khổ sở. Con gà bơi giun nhặt thóc chả nghĩ ngợi gì nhiều. Con chó trông nhà, con mèo bắt chuột, cây hồng ra quả, cây chuối trổ hoa, rau răm cay mùi, hẹ thơm sống lá... cuộc sống của vạn vật chung quanh xem ra chẳng có nhiều ngang trái chia ly, chỉ có thân phận con người là đầy cảnh tình

trở trêu oan uổng.

Nghêu đau khổ không kém mẹ. Tâm sự của thím Biện là tâm sự thương con của một người mẹ. Chẳng có bà mẹ nào vui sướng khi phải ăn cắp một cái bánh của một đứa con rồi đem cho một đứa khác. Ngặt là một đứa khóc quá, nên người mẹ phải giằng lấy cái bánh trong tay đứa kia rồi đưa cho đứa con đang khóc:

-Nín ngay đi! Bánh này.

Nhưng người mẹ vừa giằng cái bánh ra khỏi tay một đứa con thì thím đã rơi ngay vào tâm trạng bất công. Làm mẹ, con đứa nào ai chả thương đồng đều như nhau. Thím sẽ rơi vào mặc cảm mình đã đối xử không công bằng. Đứa trẻ được bánh vẫn còn đang thúc thích khóc, đứa trẻ mất bánh giãy lên trong nước mắt. Tại sao ở đời cứ phải có một chiếc bánh định mệnh như thế. Tại sao không có hai chiếc bánh cho hai đứa. Tại sao ông xanh lại cắc cớ bày trò oái oăm phiền nhiễu, để rồi hai đứa con của thím phải đau khổ, cả đứa con dâu cũng khổ.

Cuối cùng thì Nghêu nói:

-Mẹ ơi...Con xin mẹ tha thứ cho con.

Thím Biện toan chuyện chẳng lành, lo lắng hỏi:

-Có chuyện gì thế, hả Nghêu?

Người con gái không dám nhìn vào đôi mắt của mẹ mình:

-Con sẽ ra đi...Con không muốn ở lại cái làng Cối này nữa.

Người mẹ bần rùn chân tay, đây là một quyết định của con gái mà thím biết chính thím đã gián tiếp xô đẩy con gái mình đi. Thím nói, giọng gần như lạc đi:

-Con đi đâu! Việc gì con phải đi...

Nghêu bật khóc:

-Chẳng có việc gì cả. Mà con sẽ không sao đâu. Con đi vài năm con sẽ quay trở lại. Mẹ thương con, mẹ đừng giữ con lại ở nhà. Con xin mẹ...

Thím Biện tâm tư nát như cái bành giở bột vắt không đặc, lược gì lửa, vữa ra, ải mỗi nơi một miếng. Thím ngơ ngác vì quá đổi bất ngờ, cả xót xa cay đắng nữa:

-Con đi rồi...mẹ biết cậy vào ai...

Nghêu không trả lời mẹ. Cô không thể nào nói được bất cứ câu nào. Trái tim cô tan vỡ, nghẹn ngào. Cô biết việc mình ra đi sẽ khiến cho mẹ cô vô cùng đau khổ. Nhưng cô biết mình không thể nào ở nhà mãi được. Cô không thể lấy chồng để mẹ mình vui hưởng tuổi già. Số mệnh cuộc đời đã đẩy cô vào nghịch cảnh như thế, người bỏ làng ra đi cũng đau mà người ở lại quê nhà cũng đau. Nghêu chỉ biết cô

phải quyết định. Phải cố để nước mắt chảy ngược vào trái tim chứ không nên để lộ ra ngoài.
Thế là hôm sau Nghêu bỏ làng Cối ra đi. Đi từ khi trời còn mờ sương buổi sớm.

Hoa Giấy

Chương 32 Sinh Con

*Tiếng trẻ khóc xé cõi lòng mẫu tử,
Nợ duyên cuộc đời từ tiền kiếp mang theo.
Mai rùa rùa phải cống theo,
Vì chưng nghiệp chướng quá nhiều đa đoan.*

Nghêu đi, Họi bỗng trở thành người hoá dại. Thím Biện sáng hôm ấy phát giác ra là đôi dép của Nghêu không thấy nằm ở ngoài bậu cửa, chạy đôn chạy đáo quánh nhà, rồi chạy cả ra đồng, hỏi thăm người này, hỏi thăm người kia, nhưng chẳng ai bảo là đã nhìn thấy Nghêu ở đâu.

-Sao mà con tôi nông nổi, sao mà con tôi cặn nghĩ thế không biết. Khổ ơì là khổ cho cái thân tôi.

Đúng là sống ở đời khổ thật. Chẳng có cái khổ nào giống cái khổ nào. Có những cái khổ dính thành chùm, lôi kéo rất nhiều người vào một mớ bòng bong, càng gỡ càng rối, càng sốt ruột, càng mất hết kiên nhẫn.

-Mẹ tưởng mày nói thế rồi nghĩ lại. Có ai ngờ mày chẳng hề suy nghĩ cho cặn kẽ ngọn nguồn. Ở đâu cũng chẳng bằng ở nhà, sao con tôi dại dột đến thế, hử con ơì. Nghêu ơì là Nghêu!

Người ta nhìn thấy thím Biện mặt mũi lem luốc, nước mắt chảy ròng ròng, cứ như thể trong nhà đang có người sắp chết hay là đã có người chết rồi. Thím Thoan biết tin, liền an ủi:

-Con Nghêu là đứa cứng rắn. Rồi nó không làm sao đâu. Chỉ có con Họi nhà em, vụng tay vụng chân, ra đường mới đáng ngại. Chị đừng hành hạ mình như thế nữa.

Thím Biện nhìn người đàn bà hàng xóm. Thím mún kể cho thím

Thoan biết về những gì thím đã nghe thấy và nhìn thấy. Thím muốn nói cho mẹ của con dâu biết rằng chị chồng của nó ra đi cũng chỉ vì hai đứa nó đã trót yêu thương nhau từ lâu. Thật là đau đớn, vì thím biết mình không thể nói ra được. Vào cái tuổi của thím, thím biết rõ là có nhiều chuyện người ta rất muốn nói nhưng không nên nói ra, không thể nói ra, và nhất định cứ phải đào sâu chôn chặt trong lòng. Theo linh tính của một người đang yêu, Hoi có cảm giác bất an là Nghêu đã bỏ đi. Khi Hoi gượng bước xuống giường thì nghe chồng bảo:

-Chị Nghêu bỏ nhà đi rồi.

Hoi té ngựa. Chồng phải vội đỡ lấy vợ. Hoi bàng hoàng tê tái. Cô nhớ ngay đến cái đêm giữa dòng sông Lạch khi cô thức giấc và nghĩ là Nghêu đã chết trước, bỏ cô đi mà không hề đợi cô theo cùng.

Hoi bật thành tiếng khóc nhưng không có nước mắt. Miệng Hoi há hốc ra, ngớ ngàng tột độ, cô không ngờ là Nghêu có thể tàn nhẫn như thế. Cô không thể tin được Nghêu có thể giữ bỏ mọi chuyện, bước ra đi gần như là tuyệt tình. Làm sao mà con người ta có thể vô tâm vô tình đến như thế. Bỏ đi mà không hề nói một câu từ tạ. Hoi vụn vỡ vì đau đớn. Cô chưa bao giờ nghĩ là sẽ có ngày cô phải đối diện với tình cảnh chua xót thảm thương như thế này.

-Đi lâu chưa? - Hoi thẳng thốt hỏi chồng.

Ốc cũng bực. Có lẽ anh chàng thương chị gái. Tệ thật cái chị Nghêu, giữa lúc nhà đang bán việc như thế, vợ anh thì bị ốm. Mẹ anh thì bán, nhà lại có con lợn sẽ sắp cần ỏ. Bao nhiêu là việc phải làm. Ốc thực ra không thao vát gì lắm. Anh chỉ biết đan lưới đánh chim và buộc lồng bẫy thỏ, bán được đồng nào hay đồng nấy. Còn việc trong nhà thì anh chẳng mấy khi động tay vào. Nay thất chị bỏ nhà ra đi, chỉ nói với mẹ vài câu, không cho anh biết, Ốc quay ra bực bội gay gắt:

-Đi mà không há mồm nói với ai một câu. Người ác như thế mà không biết thế nào là làm khổ cho người khác.

Hoi xây xẩm mặt mày. Cô cảm thấy nhờn nhợn muốn ói. Một cảm giác thiếu sinh khí, mệt mỏi rã rời, toàn thân mủn ải. Cô vịn tay vào vai chồng, đôi mắt tê dại:

-Thế đã tìm khắp cả chưa?

Chồng Hoi nghiêng răng nói:

-Tôi và mẹ, cả mẹ của nhà cũng đổ đi tìm, nhưng chẳng thấy chị ấy ở đâu cả. Người gì mà ác. Chỉ làm khổ người khác!

Thì ra hôm ấy Hoi xây xẩm mặt mày một phần là vì cái tin Nghêu bỏ đi quá bất ngờ, khiến cho cô bàng hoàng chết điếng. Nhưng còn một nguyên nhân khác khiến cô chóng mặt, Hoi đã có chữa.

-Nhà có làm sao không? Sao mặt mũi nhà tái đi như thế này?
Ốc vội diu vợ vào nhà trong. Hợi đôi chân không còn cảm giác. Cô biết rằng Nghêu ra đi đã lấy đi cả tâm hồn của cô. Hợi cực thân cho hoàn cảnh rã rượi của mình. Ngoài kia ở đời biết bao nhiêu là cạm bẫy chông gai. Thân gái cô cút một mình, làm sao mà Nghêu có thể xoay sở được. Mái ấm gia đình là nơi con người ta quây quần đoàn tụ. Chỉ có những con người bạc mệnh mới phải sống một cuộc đời trôi sông lạc chợ.

Hợi nghĩ:

Chững chỉ vì tôi mà người ta phải đau khổ bể bàng như thế. Tại sao Nghêu ra đi mà không nói với em một tiếng. Tại sao Nghêu có thể ăn ở độc đoán ích kỷ với em như thế. Tại sao Nghêu không nghĩ là nếu Nghêu nói, em sẽ cùng Nghêu bỏ trốn chung. Chỉ có như thế em mới an tâm, em mới có thể lo lắng chăm sóc cho Nghêu được. Trời cao đất dày ời, sao mà Nghêu lại tàn nhẫn với em như thế. Tại sao Nghêu bao giờ cũng bỏ rơi em một mình tan tác như thế này. Tại sao Nghêu không bao giờ nghĩ đến thân phận của em. Nghêu ời là Nghêu ời!

Nghêu ra đi, Hợi xuống dốc rất nhanh, xuống dốc không phanh, nỗi đau gần như tan tác cả cõi lòng, đánh quy tâm tư vốn đã có quá nhiều lỗ thủng của Hợi. Cô bỏ cả ăn uống, mặc cho bà mẹ chồng và Ốc gần như ngày nào cũng phải năn nỉ, phải vật nài, nhưng Hợi làm gì còn tâm trí để ăn uống. Thở còn khó huống gì nói đến chuyện ăn với uống.

Thấy cond ầu xuống dốc nhanh quá, thím Biện cho người đi tìm thầy thuốc. Đến lúc ấy người ta mới biết là vợ Ốc đã có chửa. Người thấy thuốc quả là có con mắt tinh đời, chỉ thăm mạch, nghe qua vài câu chuyện, cuối cùng ông đã hiểu được tám phần câu chuyện của người đàn bà đang có chửa. Cuối cùng ông ta nói:

-Đôi khi làm con người, chúng ta phải cố gắng sống vì niềm hy vọng của người khác. Tôi biết, xác cô ở đây nhưng hồn cô ở một nơi rất xa xôi. Nhưng cô phải nghĩ đến đứa trẻ. Là người làng Cối, tôi biết mẹ cô ngày xưa cũng từng rất đau khổ vì mang thai cô. Ở đời, nhân duyên là điều chúng ta khó tránh.

Nếu cô yêu một người, hãy cố sống vì người ấy. Và lại đứa trẻ trong bụng cô thật đáng thương lắm. Gẫm ra nó chẳng có tội tình gì...

Hợi tâm trạng khổ đau cực độ, song nghe lời khuyên của người thầy thuốc nên đã có chút vỡ vạc, thành ra có đôi phần sở ngộ. Cuối cùng cô đã cố gắng nuốt xuống những bát cháo đồ xanh mà mẹ chồng cô đã nấu. Ốc cũng tận tình chăm sóc cho vợ. Anh cẩn thận bón từng

thìa cháo cho Hợi. Nhờ thế mà tình hình sức khỏe của Hợi đã có phần hồi phục.

Thế mới biết một vị thầy lang giỏi, có cái tâm nhìn thấu cuộc đời, đầy quả thật là cái phúc cho con bệnh. Người làng Cối vì thế ai ai người ta cũng kháo nhau là ông lang ấy có tài chữa bệnh như Hoa Đà tái thể, bệnh nặng đến mấy ông ta mà bắt mạch bốc thuốc cho sẽ đều bình phục. Một điều người ta không hề hay biết là ông ta lấy tâm mà trị bệnh, lấy nghĩa làm nghề, lấy nhân làm gốc, nhìn thấu được nỗi đau của con bệnh, từ đó cõi lòng của họ được ông xoa dịu, họ cảm thấy mình được cảm thông, được quan tâm đến.

Có lẽ Hoa Đà ngày xưa cũng từng chữa bệnh bằng cách như thế. Và cũng nhờ ông lang từ tâm hôm nọ mà bào thai trong bụng Hợi cứ lớn dần lên. Mùa xuân năm sau thì một thằng bé chào đời, người nhà họ Huỳnh đặt tên cho nó là Huỳnh Văn Sinh.

Hoa Giấy

Chương 33

Cô đơn

*Đêm khốc thương đêm sao đời đen tối quá,
Trắng tử thân mình phận hẩm duyên ôi.
Giữa dòng nước bạc cút côi,
Sao người nở để hoa trôi, hỡi người.*

Sanh con xong, Hợi không còn là Hợi của những ngày tháng cũ. Cô giống như một con gà mái trải qua một trận cúm rù. Vẫn bới giun bới bọ, nhưng chỉ là một cuộc sống lặng thầm, chán nản, vô vọng. Người ta bảo thời gian có thể chữa đi những vết thương lòng. Rằng thời gian có thể giúp con người nguôi ngoai đi những câu chuyện cũ. Rằng thời gian sẽ giúp con người chôn sâu những kí ức đau buồn vào đáy cốc của tâm hồn. Giống như chuyện giặt áo, màu phẩm nhuộm dầu cho có thắm cách mấy cũng phai nhạt dần dần theo thời gian.

Thím Biện cứ nghĩ là sau khi sinh con xong, rất có thể vợ Ốc sẽ thay đổi. Theo kinh nghiệm của mình, thím biết trái tim của người mẹ bao

giờ cũng thuộc về đứa con của chị đã sinh ra. Người đàn bà có thể không thương chồng, có thể không thiết sống, nhưng vì đứa con, vì đứa trẻ mà chị ta đã cưu mang nó hơn chín tháng trời trong bụng, chị ta sẽ có can đảm sống. Ít nhất là chị ta sẽ sống cho đến khi đứa trẻ ấy cứng cáp trưởng thành.

Nói thì nói như vậy, nhưng trong trường hợp của vợ Ốc, định luật ấy hình như không đứng vững. Hơi không ghét bỏ con, chỉ là tâm hồn của cô quá đau khổ. Cô gần như không còn bất cứ một chút tình tảo bình thường nào nữa. Đứa trẻ sinh ra không phải trong cảnh thương yêu. Nhưng không vì thế mà cô ghét nó. Cô chỉ không đủ tình tảo để dành cho nó những tình cảm thân thương gần gũi mà bất cứ đứa trẻ nào cũng đều đáng được hưởng như thế.

Hơi không ăn uống nên sữa gần như không có. Nhìn con dâu một ngày một sa sút, thím Biện không dám ép uống mà cũng không dám nói năng gì đến. Thím chỉ biết lẳng lặng xay bột rồi quấy hồ đun cho thằng bé. Thím chột chạnh lòng nhớ đến cái cảnh hôm xưa thím cũng đã từng đun hồ, đồ cháo cho Nghêu.

Ốc cũng đau khổ không kém. Nhìn vợ bạc nhược xanh xao như thế, trong lòng anh chồng không thể không chất chứa những lo âu khác khoải. Anh ngồi ngoài sân bông con. Thằng bé oặt ẹo dật dựa trông rất tội nghiệp. Bản chất nó vốn đã hoài thai trong bụng một người đàn bà đau khổ vì tình, giờ lại không được bú sữa mẹ. Khuôn mặt nó nhăn nhúm, già cỗi, không bụ bẫm như một đứa trẻ may mắn bình thường khác.

Có lúc Ốc rất giận vợ. Tại sao cô ấy không cố gắng tình tảo để lo cho con. Nhưng khi thấy khuôn mặt bơ phờ của vợ, Ốc lại chạnh thương. Anh không thể hiểu nguyên nhân vì đâu mà vợ anh sa đà như thế.

Anh chỉ nghĩ là vợ không ưng mình ngay từ đầu. Rồi thì anh vụng xử, nên vợ đã sợ và tránh né anh. Rồi thì lại có chữa, bào thai thằng con trai của anh nó đã hành mẹ nó như thế. Cuối cùng Ốc không giận vợ mà anh càng thương vợ mình nhiều hơn.

Có hôm thím Biện nghe thấy con trai mắng yêu thằng cháu nội:

-Cái ông Sinh này, này. Ông là ông hư lắm đấy! Vì ông mà mẹ ông phải ốm thế kia. Sau này lớn lên ông sẽ làm gì để báo hiếu, nuôi mẹ ông đấy!

Thím Biện nghe thấy con trai nói như thế, trong lòng thím dâng lên một nỗi nhớ về Nghêu da diết. Thím muốn nói với Ốc:

-Chẳng phải vì thằng cò nên mẹ nó mới đau khổ. Mẹ nó đau buồn là bởi vì mẹ nó đã thương yêu một người. Người đó là bác Nghêu của thằng cò đấy.

Có những sự thật con người ta không thể nói ra với người khác được.

Chẳng phải ở đời con người ta bao giờ cũng xấu cả. Cuộc đời vốn chẳng bao giờ có những sự bằng phẳng. Chân thì mềm, đá thì cứng. Làm sao tránh khỏi những câu chuyện vạ gió tai bay. Rồi thì cây muốn đứng im nhưng gió lại không chịu ngừng thổi. Thành ra những chuyện nhân duyên ở đời lắm lúc chỉ khiến con người ta nghe xong rồi càng thêm bực bội. Đấy cũng chính là những sự thật không thể dễ dàng nói ra bằng được. Và con người tuy không xấu nhưng đôi khi vì hoàn cảnh mà họ không thể trở thành người tốt.

Có lúc Ốc ngồi lặng lẽ một mình, hút thuốc ào hết điều này sang điều khác. Mà trước đây Ốc đâu có hút thuốc ào. Chẳng là mấy hôm liên trời bão, đi bắt chim không được, mà vá lưới mãi cuối cùng cũng chẳng còn chỗ nào rách để vá. Thế là Ốc đi qua nhà thằng bạn nghèo bị què chân tên Ký. Gọi là bạn nhưng Ký hơn tuổi Ốc. Xét kỹ, Ký còn lớn hơn cả Nghêu. Nhưng vì bị tàn tật bẩm sinh nên chỉ quanh quẩn ở nhà. Ốc chơi thân với Ký là vì Ký tội nghiệp, đáng thương.

Hai người bày cờ ra đánh. Từ xưa đến giờ, Ốc vụng nghĩ nhưng rất giỏi cái khoản cờ quạt. Nhưng bây giờ Ốc không thể nào đánh cờ giỏi như trước nữa. Đã có lúc Ký đánh cờ thắng mãi, đâm nổi cáu: -Ông chơi đều lắm. Toàn là thả cờ... Như thế ông không coi tôi ra cái quái gì cả.

Ốc lơ đãng nói:

-Tâm này gia đạo có nhiều chuyện buồn hơn vui, tập trung không được.

Nói xong Ốc lại đánh một hơi thuốc ào nữa. Rồi thì lại một làn khói trắng bay lên. Thấy bạn có hôm hút nhiều thuốc quá, Ký lên tiếng:

-Thuốc ào chứ có phải lông chim đâu mà ông hút khỏe thế. Nhà này có một thằng què không làm ra tiền, chứ không phải đây là nơi chùa miếu, để ông muốn hút bao nhiêu thì hút.

Tuy là câu nói đùa, nhưng người tỉnh táo đáng lẽ phải xấu hổ. Như Ký nói, thuốc là nhà hẩn không phải thuốc chùa. Nhưng Ốc không mán. Anh cứ châm đóm hút hết điều này sang điều khác. Bánh thuốc ào to như thế mà chỉ một buổi chiều đã vơi hẩn đi một góc. Có hôm chỉ một ván cờ mà Ốc hút hơn chục điều thuốc ào. Ký lại phải giục:

-Đánh tập trung vào đi chứ. Rậm rờ mãi.

Hôm sau Ốc đem sang nhà Ký hẩn mấy bánh thuốc ào. Miệng nói:

-Từ nay không ăn thuốc chùa nữa. Ông khỏi lo.

Ký vội reo lên:

-Đang lúc u già bảo trong vườn chẳng còn cái gì để bán thì chú mày lại đem thuốc Lào sang. Đừng là đang buồn ngủ gặp chiếu manh. Mà làm sao dạo này bỗng dưng lại đối xử khách khí thế!

Ốc lững thững trả lời:

-Buồn. Chán. Không thiết sống nữa.

Ký hỏi:

-Chắc lại là chuyện con vợ chứ gì. Đàn ông mà buồn thì chỉ có chuyện ấy thôi. Tôi hỏi thật nhé. Vợ ông có thằng nào nó...

Câu hỏi của Ký khiến Ốc giật nảy người. Thì ra cái lần ân ái đêm đầu tiên, Ốc biết là trên mảnh vải trắng mà bà mẹ cố tình đặt ra không có vết máu nào của cô con dâu. Ngày ấy vì tình còn rất mặn, Ốc không hề nghĩ gì. Đang yêu say đắm, Ốc đâu còn thời gian để tâm vào những chuyện khác nữa. Nay thì câu hỏi của Ký khiến Ốc phải nhớ.

-Ông im đi. Việc ấy không liên quan gì đến ông cả.

Thì ra vại nước bùn đục, khi đánh phèn, sẽ trong, tưởng là yên chuyện. Ai ngờ, chỉ cần người ta thò tay xuống khuấy lên, thế là vại nước đục ngầu như cũ, vẫn những rắng râu cua, chẳng làm gì khác hơn được.

Sau cuộc nói chuyện hôm ấy. Ốc không còn đi qua bên nhà Ký nữa. Ốc không thiết đến cả cờ quạt. Ốc tránh Ký như người ta tránh một vết thương lòng. Ốc chặt trúc làm cái diều cày cho mình. Rồi Ốc mua cả rượu về nữa. Thím Biện nhìn thấy con trai ngồi hút thuốc uống rượu một mình, thím chợt nhớ đến lời của bà thấy bói hôm xưa. Nếu quả như thế, cuộc đời của hai đứa con thím ứng vào những lời bói ấy. Chúng sẽ đau khổ, sẽ long đong lận đận suốt đời.

Cô đơn...lặng lẽ...Cô đơn...

Vì tình gió phụ, trăng hờn tủi trăng.

Không chỉ có Ốc là cô đơn. Thím Biện cũng tái tê. Mà Hợi thì là người đau đớn ê chề nhiều nhất. Cả ba người họ sống trong một ngôi nhà. Nhìn xa thì thấy rất yên bình. Nhưng nếu nhìn kỹ vào bên trong, người ta sẽ phải bảo nhau:

-Sống như thế, chết có khi lại sướng hơn.

Hoa Giấy

Chương 34 Bị Cua Kẹp

*Phận đen đui phết vôi mà vẫn bạc,
Kiếp con người đi lạc trầm luân.
Còn gì đâu nữa hương xuân,
Từ đây xin được một lần mất nhau.*

Bất hạnh thường đi có luồng. Chúng thích kéo bầy kéo lũ. Không thể mà người xưa bảo con cháu rằng:

*Hoạ vô đơn chí,
Phúc bất trùng lai.*

Sự ra đời của thằng Sinh bây giờ chẳng đem lại niềm vui như bà nội nó hằng mong đợi. Thằng bé oặt ẹo, khóc ré cả đêm. Càng dỗ càng khóc. Có hôm bà nội nó cũng phải khóc theo:

-Giời ơi là giời, cháu mà cứ khóc mãi thế này, cháu cũng chết mà bà cũng chết!

Hội đón con từ tay mẹ chồng nhưng đứa trẻ cũng không nín. Hình như đứa trẻ biết rõ ai thương nó nhiều hay ít. Chẳng là khi Ốc bế con, thằng é ự ự vài tiếng rồi im bật. Có lẽ mỗi lần ẵm con, Ốc hay lắc nhẹ thằng bé. Anh đi dạo quanh nhà, miệng ru với nó:

-A. Ông Sinh này, ông khoẻ bắt nạt mẹ với bà nội lắm đấy nhá. Ông sinh xấu lắm cơ. Chẳng ai thích chơi với ông Sinh nếu như ông cứ quấy như vậy. Sức ông Sinh khóc để dành mà ăn cháo, rồi chống lớn, như thế có phải là hơn không? Hả...Ông Sinh...

Thằng bé nghe bố nói có lần bật cười khanh khách. Thím Biện nghe thấy con trai giỡn với cháu nội như thế trong lòng cảm thấy vừa thương vừa tủi hộ cho thằng bé. Đáng lẽ ra mẹ đứa trẻ cũng phải nghĩ đến thằng bé nhiều như thế. Đàng này chỉ có mỗi bố nó là hay nói chuyện với con. Tội nghiệp, trẻ con còn bé, đứa nào chả cần đến mẹ nhiều hơn bố.

Có hôm Ốc bảo con:

- Ông Sinh ngoan nào. Hay ăn chống lớn. Mai mốt bác Nghêu về

nhà, mua bao nhiêu là quà cho ông Sinh luôn.

Hội nghe chồng ru con như thế trong lòng nổi niềm tái tê cay đắng. Dù sao thì mối tính của hai người họ đâu phải cứ muốn nói dứt bỏ một sớm một chiều là được. Còn thím Biện, khi nghe con trai nhắc đến con gái, lòng thím lại man mác băng khuâng, rầu rầu, rĩ rĩ... Tình cảm gắn bó bao nhiêu năm đâu thể nói như là lá tre, gió thổi mạnh lại lật lên lật xuống.

Thím Biện nhớ lại cái lần thím đã chăm sóc khi Nghêu ốm nặng. Nào là lên sởi, bị hen, ho gà, cúm, sốt... Nhiều hôm thím và mẹ chồng phải thức cả đêm. Biết là không có máu mủ gì, nhưng khi đã nuôi mền chân mền tay, tình cảm sẽ khác nào nhau con đẻ, cháu ruột.

Thằng Sinh cuối cùng vẫn lớn lên. Không bụ bẫm, như bố nó thời con trẻ, lúc nào cũng mũm mĩm như một quả bí đao. Nhưng nó được hưởng tình yêu thương của ông bố rất nhiều, thím Biện nghĩ: *Cái thằng Ốc thế mà biết ru con. Chả giống như ông Biện ngày xưa.*

Thời gian trôi đi. Đứa trẻ lớn lên đồng nghĩa với tuổi của thím Biện ngày càng già thêm đi. Lâu lắm rồi không thấy một mẩu tin nào về Nghêu cả. Thím ngày ngày vẫn cứ mõi mõi mong tin con gái. Nhưng thím càng chờ, tin càng mất. Lãi nữa, cái tật đau đầu càng hành hạ thím nhiều hơn, có lúc đang đi phải ngồi xuống vì chóng mặt. Tay thím có lúc run lẩy bẩy không kiểm soát được, thím đã bắt đầu lo lắng là sẽ có lúc thím sẽ chết. Và như thế, nếu Nghêu không về kịp, thím sẽ không còn cơ hội thấy đứa con gái nuôi.

Cái xui xẻo nó đi có luồng. Đã bảo là như thế. Cảnh gia đạo nhà thím Biện vốn tầm tối sữn. Con dâu thì sau dạo sinh nở xong bị hậu sản mòn, người tiêu tụy xanh xao. Ăn không ăn, ngủ không ngủ, càng lúc càng trông ra như thể thân tàn ma dại.

Một hôm thím Biện ngồi xé rốc để nấu bữa canh riêu cơm chiều. Vì

tay thím run nên bị một con cua càng to cặp cho. Người khỏe thì có thể gỡ ra một cách dễ dàng. Đằng này tay thím bị run nên không thể gỡ con cua ra thật nhanh cho được. Loay hoay mãi, cuối cùng gỡ được con cua ra thì một vết kẹp rất sâu, chảy ra bao nhiêu là máu.

Ốc nhìn thấy thế, xót ruột quá, gần như là mắng mẹ:

-Con đã bảo rồi. Để chốc con làm cho thì mẹ cứ gàn không chịu nghe.

Thím Biện chẳng nói gì cả. Thím chỉ cười:

-Ngồi không nó buồn chân tay lắm.

Mà đúng là thím luôn cảm thấy bất an. Hình như bao giờ thím cũng buồn như thế. Thím nhớ đến con Nghêu lắm. Dù nó là đứa xốc vác, không hề gì bị ăn hiếp, nhưng lòng người mẹ cái lo có bao giờ can kiệt nỗi lo. Dù cho đứa con của thím khôn lanh cách mấy, thím vẫn lo là ngoài kia biển đời lắm cạm bẫy, biết đâu là người tốt mà gọi thân. Còn kẻ xấu thì nhan nhản. Thành ra thím trong tâm hồn bao giờ cũng lo cho con Nghêu gặp phải những điều trắc trở.

Con người sinh ra là chịu khổ. Thím Biện nghĩ như thế. Âu cũng là một kiếp người, phúc thì ít, họa thì nhiều. Rồi cũng chỉ vì yêu mà phải chịu bao nhiêu là truân chuyên cay đắng. Thím nghĩ rằng cái chữ nhân duyên nó chẳng bao giờ đem lại cho con người ta những điều may mắn.

Với thím, lần bị cua kẹp ấy cũng là một cái họa. Một cái họa chẳng ai muốn mà tự nhiên nó đến. Nhà họ Huỳnh xem ra như thế mà xui xẻo thật. Đúng là cái nghiệp nó nặng. Cố gắng hoá giải nhưng càng cố càng đi vào ngõ cụt.

Ngay chiều hôm sau thì chỗ bị cua kẹp sưng lên rất to. Người thím Biện run bần bật vì bị sốt.

Hoa Giấy

Chương 35

Trần trời

*Chó cắn trăng đêm dài nhưng trăng không vụng,
Cóc nghiến răng sái lợi chờ mưa nhưng mưa vẫn không về.
Đi đâu sao chẳng thấy về,
Hay là đã chết nơi quê xứ người.*

Không phải là tin dị đoan hay là một cái gì đó đại loại như thế, thím Biện bỗng nhiên biết ngay là ngày giờ chết của mình đến rất gần. Có thể là một nỗi sợ sệt vô hình. Mà có thể là do thím biết những vận hành trong cơ thể của mình đang suy kiệt. Con chim gần chết còn biết gáy gở, hồ huống chi là con người.

Vết cua kẹp thường không độc. Có người bị cua kẹp hoài mà đâu có sao. Có người bị cua kẹp, nặng lắm cũng chỉ là bị nhiễm độc rồi bị cụt mất một ngón tay. Nhưng có người thì ngay cả cái mạng to đùng như thế cũng không thể giữ lại được. Thế mới có chuyện để người làng Cối bảo nhau:

- Chớ có mà xem thường các việc. Nhà thím Biện sát ruộng trúc nhà ông phán Hựu ngày xưa chỉ bị cua kẹp mà thác oan đấy!

Có người gần, hay cãi chày cãi cối, bảo:

- Chẳng phải là bị cua kẹp đâu. Chắc là vì cái gì khác nữa cơ!

Với Ốc, nó biết mẹ nó chỉ vì bị cua kẹp mà thác oan.

Ban đầu chỉ là một vết kẹp không sau lắm. Nhưng đêm đến nó bỗng hành khiến người thím Biện gai gai cơn sốt. Thím chỉ ngỡ là mình bị cảm, thành ra cứ nghĩ là mình chỉ bị sốt nhẹ rồi thôi. Chuyện bị cảm thì đây không phải là lần đầu tiên thím mới bị.

Bữa cơm chiều hôm ấy vẫn là món riêu cua chấm với rau muống bào ra. Nhà chỉ có hai mẹ con ăn cơm với nhau. Hợi vẫn ốm liệt giường, hơn ba năm nay, Hợi nằm riết, có người biết chuyện bảo là:

- Nặng thà chết còn sướng hơn. Chứ cứ ốm riết như thế, khổ làm sao mà chịu được.

Bao nhiêu thuốc men cả nhà đều chạy chữa tận tình cho Hợi nhưng xem ra cái chất ham sống, ham mình được mau khỏi bệnh bên trong

của Hợi đã không còn nữa. Cô sống thoi thóp như một cành xương rồng héo rũ, không hẳn là chết, mà cũng không hẳn là còn sống.

Thím Thoan thương con gái nên lâu lâu lại lên chồng đem sang hai quả trứng gà hay một bát cơm nếp lạc cho con gái, nhưng xem ra những cử chỉ ân cần ấy vẫn không đánh thức được bệnh tình của cô con gái kém phước.

Chiều hôm nay tự nhiên thím Biện nhớ đến Nghêu một cách rất lung.

Thím gọi Ốc vào bảo:

- Mẹ biết sức vóc của mình cũng không còn là bao nhiêu nữa. Chắc rồi thì mẹ không bao giờ nhìn thấy con Nghêu nữa. Tội nghiệp cho nó quá...

Thím Biện rất muốn kể ra câu chuyện tình của Nghêu cho Ốc nghe. Nhưng thím không thể nào kể ra được. Dù gì thì vợ thằng Ốc vẫn còn đang sống sờ sờ ra đấy. Kể câu chuyện này ra thì chưa hẳn đã giải quyết được việc gì. Con Nghêu thì đã bỏ nhà đi được hơn ba năm nay. Nếu thím lấy ngày nó bỏ nhà biệt ra đi làm ngày giỗ thì cũng kể là mãn tang rồi đấy. Có những câu chuyện ở đời người ta chỉ biết sống để bụng, thác đem theo.

Ốc nghe mẹ nói, trong lòng cũng cảm thấy bùi ngùi xúc động:

- Số chị ấy lớn. Lại là người ăn ngay ở lành. Đi đâu mà chả có người khuất mặt khuất mày phù độ, mẹ lo làm gì, nghỉ cho đỡ mệt.

Thím Biện gượng ngồi dậy, thím lấy tay vắn lại mái tóc đã không còn dày như ngày xưa nữa:

- Con bảo, ở ngoài kia, làm gì có người tốt. Cảnh bên ba xứ người, chỉ có những người tán gia bại sản mới phải lưu đày như thế. Đêm hôm gió rét... ngoài đường ngoài chợ.

Ốc an ủi mẹ:

- Mẹ khéo lo. Mai kia biết đâu chị Nghêu lại dắt cả chồng cả con về.

Mẹ phải ráng khỏe để còn nhìn thấy cháu ngoại nữa chứ!

Trên khuôn mặt thím Biện là một nụ cười héo hắt. Thật ra trong bụng thím rất mong sẽ được nhìn thấy viễn cảnh tươi đẹp ấy. Mà chẳng phải đợi Ốc nói ra thím mới không nghĩ đến chuyện ấy. Nhiều đêm thím Biện đã có những giấc mơ rất đẹp. Chẳng hạn như thím nằm mơ nhìn thấy Nghêu lên xe hoa lấy chồng, Nghêu cho con bú, Nghêu giặt tã cho con, Nghêu ru con, tập cho con đi, chồng Nghêu rằng hô... Những đứa trẻ trong mơ nhìn đến hay.

Thím Biện nhìn con trai:

- Giá được như thế còn nói làm gì nữa.

Qua trưa hôm sau thì thím Biện run bần bật, thím bảo Ốc đun cho mình một nắm lá xông. Ốc vội vã làm theo lời mẹ dặn. Nhưng khi

bụng nổi nước xong lên thì mẹ đã mê man. Anh vội vớt con cho vợ rồi rảo chân đi tìm thầy thuốc.

Bắt mạch khám bệnh xong, ông lang nói với anh con trai:

- Thím Biện nhà mình bị nọc cua kẹt. Khó qua khỏi. Nhất là cái kiểu mạch chạy yếu thế kia. Da dẻ không còn nhiều sinh khí. Chỉ còn mỗi một liều thuốc có thể chữa được. Nhưng xem ra rất khó có thể tìm...

Ốc bống cảm thấy sốt ruột, gần như anh nổi cáu:

- Xin cụ cứ dạy cho. Đắt mấy nhà cháu cũng không tiếc.

Ông lang từ tốn bảo:

- Thuốc này không thể mua bằng tiền được.

Ốc mặt thộn ra:

- Thế thì phải làm gì bây giờ?

Ông lang cầm lấy tay anh, nhẹ nhàng phân trần:

- Thế tôi mới nói là khó tìm... Thím Biện nhà ta bây giờ đang mong chờ được nhìn thấy mặt chị Nghêu của cháu. Nhưng mà người ta như con chim... Đã bay đi là bay mất, có đi tìm cũng không kịp. Nhân duyên con người là như thế... Vô duyên thì lúc chết cũng không được nhìn thấy nhau.

Ốc mắt rần rần nước:

- Thế mẹ cháu còn sống được bao lâu. – Hình như anh đang muốn biết để tính toán xem anh có đủ thời gian để đi tìm chị gái về hay không.

Ông Lang bảo là thím Biện chỉ còn sống được bất quá là qua đêm rằm tháng bảy. Ốc nghe xong vỡ òa lên khóc. Nếu thế, mẹ anh chỉ còn hơn một ngày nữa để sống. Đau đớn thật. Cái đau lớn nhất là nhìn thấy người thân của mình sắp chết mà không cứu được. Ốc lấy tay chùi nước mắt. Ông lang cáo về mà không chịu lấy tiền. Hình như khi phải đầu hàng trước một con bệnh, ông ta luôn cảm thấy mình mắc nợ họ nhiều hơn là mình đáng được nhận bất cứ một khoản thù lao nào.

Lại nói về chuyện của thím Biện, con người ta trước khi chết thường có những hành động tỉnh táo mình hẳn rất lạ, đấy là một điềm gở rõ ràng nhất. Không tin thì cứ đi hỏi mấy người già sống nhiều, ai ai họ cũng bảo chuyện ấy là có thật.

Thím Biện trước hôm rằm bống nhiên tỉnh táo khác thường. Thím bảo con trai đun nước cho mình tắm, rồi thím còn dặn Ốc đi mua hương bài về để thím đốt trước bàn thờ tổ tiên nhà họ Huỳnh. Thím bảo Ốc mặc áo mới nhất cho thằng cháu nội tên Sinh. Rồi thím tự mình lê ra ngoài sân hóng nắng.

Ốc biết ông lang kia thần cơ diệu đoán. Lời ông ấy nói không sai.

Thành ra nhìn thấy mẹ mệt nhọc lê lết. Anh không dám cản. Nghĩ đến chuyện phải chạy đi mua hương bài khiến anh đã cay đắng. Hơn lúc nào hết, anh chỉ muốn được túc trực ở bên cạnh mẹ. Thế là Ốc chạy một mạch đi mua hương, trong bụng thầm cầu xin khi anh về đến nhà thì mẹ anh vẫn còn chưa bị việc gì.

Khẩn nguyện xong với nhà họ Huỳnh, thím Biện bảo con trai đun cho mình một bát chè đỗ đen. Thím bảo: *Cái món chè này ngày xưa bố con với cái Nghêu thích ăn nhất.* Ốc nhanh chóng làm theo lời mẹ, anh vừa nấu chè vừa khóc. Nước mắt tuôn chảy ròng ròng.

Khi mảnh trăng tròn nhô lên quá ngọn tre, Ốc chợt hoảng sợ. Phải chi có một phép lạ nào đó để anh có thể níu vàng trăng kia lại được. Phải chi anh có thể hy sinh tuổi thọ của mình để cứu cho mẹ vài hôm. Phải chi ông lang kia đã nói nhầm...

Khi đứng trước sự bất lực của chính mình, con người ta bao giờ cũng bầu vịu vào tất cả những gì họ có thể bầu vịu vào. Cho dù đó là những sự bầu vịu vô lý nhất.

Thím Biện cho gọi Ốc vào, thím thở nặng nhọc:

- Ốc này... mẹ xin con một vài điều trước khi mẹ đi về với các cụ tổ nhà họ Huỳnh.

Trong giây phút linh thiêng trang trọng ấy, Ốc quỳ xuống bên đầu gối mẹ, thành kính lắng nghe. Giọng thím Biện run run:

- Thứ nhất, làm gì thì làm, con phải coi chị Nghêu... như mẹ, sau này mẹ mất!

Ốc cúi đầu: *Vâng.* Người mẹ nói tiếp:

- Thứ hai, nếu chị con... mà nó có về, con phải tìm cho chị con một chỗ... Cố mà khuyên chị con... Đàn bà không chồng... nhọc cái thân lắm...

Ốc cúi đầu thấp hơn xuống nữa: *Con xin nghe lời mẹ dạy.*

Thím Biện phải nghỉ để thở, sau cũng thím mệt nhọc nói:

- Còn điều này nữa. Con phải yêu thương vợ con... Người đàn bà... Vợ con... rất cần đến sự chăm sóc của con...

Hình như thím Biện còn muốn nói thêm một điều gì đó nữa nhưng lại thôi. Thím nằm xuống rồi nhắm mắt lại.

Ốc bật lên khóc. Anh cầm lấy bàn tay thô gầy của mẹ áp lên má mình. Nước mắt lưng tròng, anh biết mẹ anh đã từ chối chính cuộc sống của mình. Ốc chợt nhận ra anh nhỏ bé biết bao nhiêu. Khi con người ta còn cha mẹ, họ sẽ không bao giờ cảm thấy mình yếu đuối. Nhưng khi cha mẹ không còn, người ta mới cảm nhận ra trên đầu mình không còn sự bao dung che chở.

Thím Biện cũng khóc. Nhưng thím mệt nên chỉ nằm nhắm mắt.

Vào giờ sừu thì thím Biện ra đi.

Ốc chính thức mồ côi cả cha lẫn mẹ vào cái đêm rằm tháng bảy năm đó.

Thằng Sinh năm ấy mới lên ba tuổi đầu. Ký ức của nó về bà nội không có nhiều. Thế giới của nó vẫn còn quá nhỏ bé để nhìn thấy ranh giới của tử biệt sinh ly. Nó cũng không nhớ rõ là hôm ấy nó mặc chiếc áo mới nhất của mình.

Hoa Giấy

Chương 36

Giỗ mẹ

*Hương nặng tình nên khói bay không thẳng,
Người nặng khối sầu nên nước mắt không rơi.
Làm con đạo hiếu ai ơi,
Công cha nghĩa mẹ biển trời sánh ngang.*

Thím Biện ra đi là một nỗi đau lớn nhất trong đời mà Ốc trải qua. Hình như với tất cả những đứa con có hiếu, cái chết của người mẹ là một tổn thất cùng cực nhất mà họ đã trải nghiệm qua.

Mùa bông năm ấy ra hoa nhưng tuyệt nhiên không hề đậu quả. Hình như cây cối cảnh vật cũng tiếc thương cho người đàn bà sớm hôm chăm bón cho nó. Cây bông năm nay để tang cho thím Biện. Thế mới biết là cây cỏ không phải là sống không có tình. Nó biết tri ân và cũng biết xót xa tiễn biệt người đã hàng ngày tưới nước vun phân cho nó.

Con Mực già cũng chết theo chủ. Người ta bảo nó đã quá già. Dù sao thì với một con chó mà sống đến mười bốn năm theo mỗi mùa mưa thì gấm ra nó đã sống rất thọ với tuổi của loài chó. Ốc chỉ biết sau ngày mẹ đi được ba hôm, anh nhìn thấy nó nằm cứng nhắc bên chân giường của thím Biện, cái đầu gối lên đôi guốc gỗ đã cũ

của thím.

Hôm ấy Ốc giao con cho vợ rồi vác mai ra đào một cái huyết nhỏ cho con Mực, sát ngay bên cạnh nhúm mồ vẫn con tươi màu đất của mẹ. Anh chôn theo con Mực đôi guốc gỗ của mẹ anh. Quay sang nhìn lên nắm mồ của mẹ, Ốc rưng rưng nói:

- Con Mực nó nhớ mẹ nên đã đòi đi theo mẹ đấy. Hôm nay con đem nó ra đây để nó cùng với mẹ đi về nơi chín suối.

Quay lại nhìn con Mực già lần cuối, Ốc bảo với con vật co đôi mắt vẫn mở ra nhìn:

- Sinh thời mày là con vật trung thành với nhà họ Huỳnh. Nay thì mày cuối cùng đã trả xong món nợ. Tao xin lỗi là ngày xưa đã nhiều lần đánh mày. Nhưng mày có biết là tao bực bội nên mới làm như thế. Loài chó chúng mày bực bội thì sủa. Con người như tao thì khi bực bội chẳng biết làm sao. Mày cũng đừng buồn gì tao nữa. Nếu mày không chê bai nhà họ Huỳnh ăn ở hẹp bụng, nhớ xuống đây mà ở với người nhà họ Huỳnh.

Xong việc anh quay về nhà, trong lòng trỗi lên một nỗi niềm băng khuâng, trống vắng trong tận đáy sâu thẳm của cõi lòng. Anh nhớ mẹ da diết. Nước mắt ba hôm nay hình như không bao giờ cạn. Không nghĩ đến mẹ thì thôi, khi nghĩ đến mẹ thì lòng anh lại như có ai xát muối. Ốc không con thiết tha gì đến chung quanh. Kể cả chuyện có người thấy anh đem con Mực ra ruộng mà chôn đã nói:

- Đừng chôn con chó mà phí của. Bán rẻ cho chúng tôi đi.

Bình thường Ốc sẽ quay lại mắng cho người ấy một câu. Nhưng hôm nay Ốc không thiết tha đến bất cứ chuyện gì. Anh không muốn nói chuyện với ai cả. Người ấy lại nhằng nhẵng nói:

- Nếu anh ngại, thôi xong, tôi sẽ biết cho anh nguyên hẵn một cái đui. Ốc vẫn lẳng lặng bước đi. Đã bảo là hôm nay anh không thiết tha gì đến chung quanh nữa. Mẹ mất, Ốc chết một phần trong trái tim anh.

...

Một năm trôi qua...

Mùa bông năm sau quả ra rất sai. Chẳng phải nó là giống cây mau

quên, không tế nhị, ít nghĩ ngợi nhiều, nhưng có lẽ nó đã suy ngẫm ra rằng tâm ý của người trồng nó bao giờ cũng mong nó ra nhiều quả. Hình như có điều gì giác ngộ, cây bông liền trổ rất nhiều hoa, mười quả đầu thì đủ mười quả chín, người tinh ý nhận ra cả đời cây bông chỉ mất có một năm nó không ra trái, đấy là cái năm nó để tang thím Biện.

Thấm thoát thoi đưa, nỗi đau có lúc chùng chình như thể nó không bao giờ chịu dứt. Nhưng cũng có lúc nó ngủ quên, có như thể con người ta mới không bị điên cái đầu vì phải đắm vùi trong nỗi đau. Thời gian, tuy có nhiều thâm ý nham hiểm, cuối cùng cũng chẳng làm gì khác hơn được. Đấy là theo cái nhìn của người có thói quen nghi kỵ. Còn với người hiền lành chất phác, giống như cái nhà anh Ký bị què, bạn của Ốc, họ sẽ bảo:

- Thời gian bao giờ cũng là một liều thuốc chữa lành mọi nỗi đau thương phiền phức của thân phận làm người. Không có thời gian, chẳng biết con người sẽ xoay xử làm sao với những nỗi đau gặm nhấm của lòng mình.

Chả mấy mà giỗ đầu tiên của thím Biện. Ốc không làm cơm kỵ đãi cả làng. Anh đợi đến giỗ mãn tang mẹ mới làm cơm đãi họ mạc và những người hàng xóm. Chả là nhà anh trong lúc này đang bán lăm.

Rồi thì vợ Ốc cũng dần hồi phục, có lẽ cô vợ nhận ra là anh chồng quá vất vả. Ngày thím Biện còn sống, tuy không làm được những công việc nặng, nhưng các việc cơm nước bếp núc trong nhà thím đều làm cả. Giờ thì Ốc phải cáng đáng cả những chuyện giặt giũ, con cái, thành ra Hợi cố gượng đây.

Rồi thì loanh quanh những công việc nhỏ nhặt dần dần, sau cùng Hợi đã bình phục, tuy chậm, nhưng là một sự bình phục có kết quả rất đáng khích lệ.

Có những vết thương lòng sâu hoắm cũng sẽ nguôi ngoai dần. Cơm bão nào rồi cũng đi qua. Chẳng phải là Hợi chóng quên, làm sao

người ta có thể quên đi mối tình đầu đã khiến họ phải mất hơn ba năm trời mới chữa lành được. Không phải cô là người dễ thay đổi như thế, nhưng đứng trước những khó khăn của chồng, Hoi không thể nào cứ nhớ mãi về người tình của mình được.

Hoi bắt đầu nhận ra nét tận tụy chân thành của chồng. Ốc chân thuần chịu khó, anh nghe theo lời dặn thứ ba của mẹ, nhất định thương yêu vợ hết mực. Không hề có bất cứ điều gì sơ suất. Cơm anh lo, chuyện giặt giũ anh cũng không cho Hoi động tay vào. Có lẽ vì thế mà Hoi cảm động dần dần. Con người ta bao giờ cũng thế, tình cảm luôn đến một cách âm thầm, ngoại trừ những lần họ bị choáng ngợp bởi những tiếng sét ái tình đầu tiên quá mạnh.

Vả lại Nghêu ra đi gần như tuyệt tình. Không một lời thăm hỏi, không một mẩu tin nhắn về, điều đó khiến Hoi cảm thấy Nghêu là người ích kỷ. Giá như Nghêu chỉ cần nhắn tin ai đó, như thế sẽ đủ đối với Hoi. Nhưng tịnh như không, sự chờ đợi vô vọng của Hoi cuối cùng hẫng tuột, nhẹ dần, cô cảm thấy Nghêu có lẽ đã không còn thương yêu cô nồng thắm như xưa nữa. Có lúc Hoi lại nghĩ khác đi: *Có khi mình nghĩ oan cho Nghêu. Có khi người ta đã chết rồi cũng nên. Hoặc giả có thể người ta đã nương vào cửa Phật, quyết lòng diệt dục, quên đi những niềm ân ái năm nào.*

Nghĩ thế nên Hoi quyết định không thể sống với mối tình cũ của mình mãi được. Tuy không yêu thương Ốc nồng nàn như Hoi đã từng mất ăn mất ngủ vì Nghêu, nhưng Hoi nghĩ rằng trước mắt cô còn có thằng con và một người chồng. Hóa ra nằm mơ mãi, cũng có lúc người ta sẽ tỉnh thức.

Hóa ra giỗ đầu của thím Biện cũng là lúc vợ Ốc bình phục khỏi mối tình đầu đầy uẩn khúc.

Hoa Giấy

Chương 37

Cay Đắng

*Tóc dừa xanh xoã thân cau,
Làm chi cho khổ lòng nhau hờn dừa.
Trách mình hay trách gió mưa,
Thiên duyên xao chẳng cho vừa ái ân.*

Chẳng phải cứ đọc Truyện Kiều của Nguyễn Du người ta mới tìm thấy những nỗi đau đoạn trường. Cuộc đời thực đôi khi cũng không thiếu những cảnh tình treo ngèo dang dở. Số phận nàng Kiều hình như không ít người đã nhận ra chân dung của chính mình na ná gần như thế. Và chẳng phải cứ xem tuồng người ta mới nhận ra nỗi đau của chàng Trương Chi thổi địch rất hay nhưng gặp phải nỗi niềm cay cực. Cuộc đời thực không hiếm những đổ vỡ đau thương mà trăm tội cũng bởi một chữ tình mà sinh ra cả.

Giá như Nghêu chết đi. Hay là Nghêu đã trở thành một kẻ mượn áo vải nâu chôn vùi trong bốn bức tường kinh kệ của một ngôi chùa cổ, chuyện tình đau thương ấy sẽ liền vết sẹo. Đằng này đôi khi duyên phận dở trò ma mãnh, khiến cho vết thương hôm nào tưởng đã nguôi ngoai cuối cùng lại quay ra rỉ máu.

Thế mới biết thời gian lẫn thần khủi, số phận thì ranh ma giáo quyết, mà duyên phận thì chẳng tử tế gì. Chỉ có con người là nạn nhân, cuối cùng vòng tục tụy đã đoạn mới trở thành một nỗi ngậm ngùi đắng chát.

Giỗ mẹ qua đời được một năm; hai tháng sau thì Nghêu dùng dùng dẫn xác trở về.

Gia đình họ Huỳnh cứ ngỡ đã yên bề sóng gió, nhưng khi Nghêu về đến nơi thì mọi chuyện tưởng như đã được đẩy lùi vào quá khứ bỗng nổi lên như một cái giấm, đâm thẳng vào trái tim của vợ Ốc thêm một lần nữa.

-Cháu chào bác, ạ. - Thăng Sinh chưa bao giờ nhìn thấy Nghêu. Nó chào người đàn bà bằng cái giọng ngong ngong dễ thương của nó. Hơi đang bằm bèo ở nhà sau nghe tiếng con chào khác, vội hỏi ới ra:
-Ai thế. Cháu đang bằm bèo ở dưới này.

Nghêu biết ngay đứa trẻ là con của Ốc. Thằng bé nhìn giống bố y như đúc. Trái tim của Nghêu chột nhói đau. Thì ra mối tình đầu của Nghêu cuối cùng cũng chỉ là một hoài niệm ngu ngơ. Ván đã đóng thuyền, người cũ đã ôm cầm sang bến khác. Tất cả còn lại là một dư âm sống sượng, bạc bẽo.

Nghêu toan bước ra đi. Ngay lúc ấy thì Hợi xuất hiện.

Bốn mắt nhìn nhau. Hai quả tim thỉnh thoảng đập. Hai cái lưỡi cứng đờ. Hai tâm hồn hoảng loạn. Cả hai đều bối rối hỗn mang. Thời gian và không gian hình như không còn hiện diện nữa. Đây là một khoảnh khắc vĩnh hằng. Cả Hợi và Nghêu đứng nhìn nhau chết trân, ngây dại như phỗng đá.

Cuối cùng Hợi cất tiếng, hình như đấy không phải là tiếng nói của chính cô nữa:

-Chị đã về...

Lối xưng hô ấy nghe sao mà xa lạ thế. Còn đâu câu nói một dạo rất nồng nàn của người con gái. Đã bao nhiêu năm nay xa nhà, Nghêu vẫn không thể nào quên được những câu nói ân cần của hai người họ. Giờ thì tiếng gọi của Hợi hôm nào: *Nghêu ơi hay Nghêu của em...* đã không còn nữa. Lối xưng hô vừa rồi đã tạt vào mặt Nghêu một gáo nước sôi.

-Vừa về đến...

Nghêu biết rất rõ tiếng nói của mình sao mà khác lạ. Nó không còn là tiếng nói của Nghêu nữa. Đau khổ thật. Tại sao Nghêu lại dẫn xác về. Tại sao đã gần năm năm trôi qua, khoảng thời gian ấy không dài nhưng cũng không ngắn.

Nghêu những tưởng mình có đủ can đảm để tin cô sẽ hy sinh một mối tình vì một lý tưởng cao đẹp, thương mẹ, thương em. Nhưng cuối cùng Nghêu đã thất bại. Cô mượn cớ về thăm mẹ cũng là để gặp người tình cũ. Cay đắng thật. Giờ thì tất cả đã tan tành. Hoa huệ nở đã tàn khi dư âm mùa hè vẫn còn đang thoi thóp thở. Nghêu chưa cay nhận ra mình đang đứng trước một bờ vực chông chênh, dở chừng dở khóc.

Hợi giấu đi cảm xúc ngỡ ngàng của mình trong câu nói:

-Mẹ đã mất. Giỗ mẹ tháng bảy vừa rồi.

Nói xong dứt câu bỗng nhiên lệ nhòa trên khoé mắt của Hợi. Cô cảm động thực sự khi nghĩ về nghĩa hy sinh của mẹ chồng và cô chưa trọn vẹn bốn phận hiếu đễ của một người con dâu. Nghêu cũng bàng hoàng không kém. Sau những tháng ngày bôn ba biệt lập, cô bao giờ cũng nghĩ khi về sẽ vẫn nhìn thấy mẹ. Tuy mẹ sẽ già đi, nhưng mẹ sẽ vẫn khỏe mạnh, minh mẫn.

Giờ thì tất cả đã hết. Nghêu bật khóc theo:

-Con bất hiểu với mẹ...-Câu nói của Nghêu đứt khúc ngang chừng. Hình như đây là nỗi đau của một đứa con về quê thì hình bóng thân thương của người mẹ hiền không còn nữa.

Hội an ủi Nghêu:

-Thôi chị ạ. Mẹ cũng không muốn chị đau buồn như thế đâu.

Nghêu khuôn mặt bây giờ tắm đẫm nước mắt. Cố không thể đứng vững được nữa. Hai chân cô bủn rủn. Nỗi đau ngổ ngang khi tình yêu vượt mất, bây giờ bị phủ lên nỗi đau mất mẹ. Thử hỏi trong tình cảnh sóng gió dập dồn này, Nghêu làm sao không đau cho được.

Hội ôm con lên khi thằng bé sợ người lạ bám riết vào chân mẹ.

Thằng bé chẳng hiểu gì cả. Ban nãy khuôn mặt của Nghêu nhìn không đáng sợ. Nhưng vì khóc sưng mắt nên thằng bé cảm thấy không an toàn nữa. Hội cầm tay con đưa lên miệng hôn:

-Cu Sinh ngoan, bác Nghêu đây!

Thằng bé ngơ ngợ đôi mắt. Nó đã nghe bố mẹ nó nói chuyện rất nhiều về bác Nghêu. Giờ nó mới nhìn thấy khuôn mặt của người đàn bà trong trí nhớ của nó chỉ có quà bánh và đồ chơi. Đây là những gì nó nghe kể được từ lời của bố nó. Nhưng bây giờ có lẽ nó không còn nhìn thấy bác Nghêu như bố nó vẫn thường kể.

Hội nhìn Nghêu:

-Chị ra nhà sau rửa mặt đi. Để em dọn cơm.

Có vẻ như sự sượng sùng ban nãy đã qua đi một phần, dù bên dưới mặt ao phẳng lặng của họ vẫn là những con sóng ngầm chao động. Bữa cơm chiều mọi hôm chỉ có vài món đạm bạc đơn sơ dưa muối dọc mùng hay củ cải kho với tép đồng, nhưng vì có Nghêu về, Hội đã thịt một con gà mái. Dù sao cũng là một bữa cơm đoàn tụ. Cơm khá thơm, nhưng cả Hội và Nghêu đều nuốt không vo, chỉ có Ốc là ăn hùng hục, chả là trong lòng anh cực kỳ vui sướng nhìn thấy chị gái trở về nhà.

Ăn cơm xong, Ốc ngồi nói chuyện với chị gái. Hội buổi tối hôm ấy rang một chảo ngô. Trong thâm tâm của Hội, đây là tất cả những gì cô có thể làm được. Trong nhà đáng lẽ ra sẽ vui vầy ấm áp, nhưng vì câu chuyện tình cảm riêng tư thắm kín của hai người đàn bà nên không khí không thể tự nhiên cho được. Cho đến lúc này thì Ốc vẫn không thể biết chuyện gì đã từng xảy ra giữa vợ và chị gái, anh luôn tay bốc ngô rang cho vào mồm, nhau rau ráu.

Ốc bảo Nghêu:

-Mẹ có lời trần trối sau cùng. Một điều mà mẹ muốn nhiều nhất đó là chuyện mẹ muốn chị được yên bề gia thất.

Đáng lẽ ra Nghêu sẽ nói thẳng ý định mình không thể lấy chồng. Càng lớn, Nghêu càng nhận ra một thực tế quá đỗi hiển nhiên đối với mình. Cô biết mình không hề có cảm xúc với bất cứ người đàn ông nào. Trên những dặm đường bôn ba, nhiều lần Nghêu đã từng xao động với một vài người phụ nữ khác. Nhưng cắc có cho Nghêu đã mắc nợ Hoi quá nhiều. Thành ra cứ ban ngày gặp người khác thì vui đi nỗi nhớ, nhưng ban đêm thì Nghêu lại vò võ sợi tơ, như con nhện cả đời không thoát được cái kiếp phong trần khắc khoải.

Nghêu trả lời Ốc:

-Già như chị, ai thèm lấy nữa.

Ốc tóm ngay lấy đuôi câu nói:

-Có. Có anh Ký đấy. Chị vẫn còn nhớ cái anh Ký bị què chứ. Em đã hỏi anh ấy rồi. Anh ấy bảo thời còn bé đã thích cái tính của chị. Tuy người không được lành lặn, nhưng cái tâm thì mới quý. Nhà anh ấy đã giúp nhà ta nhiều lắm. Nhất là cái độ vợ em sinh thằng còn này bị hậu sản, tốn phi không biết bao nhiêu là tiền bạc...

Hoi nói thêm vào:

-Nhà em nói phải đấy, chị Nghêu ạ.

Chính Hoi cũng không hiểu sao mình lại nói câu ấy. Tình thực thì cô cũng không biết hiện trạng cảm xúc của mình như thế nào nữa. Cô biết là trong tâm khảm mình, hình bóng của Nghêu chỉ ngủ đông chứ chưa chết hẳn. Bằng chứng là cả buổi chiều làm cơm hôm nay, Hoi đã suy nghĩ rất mông lung. Cô không biết là nếu như Nghêu ở hẳn lại, tình cảm của cô dành cho Nghêu sẽ như thế nào nữa. Liệu cô có còn yêu thương Ốc và con trai như vài tháng vừa qua cô đã yêu thương họ.

Người ta bảo tình cũ không rửa cũng đến. Mặc dù cả hai đều không thể ái ân theo kiểu trai gái một ngày nên nghĩa. Nhưng những va chạm ân ái nồng nàn thời xa xưa để lại trong Hoi những tình cảm rất sâu nặng. Kể cả sau này, chuyện chăn gối với Ốc vẫn không thể trọn vẹn được. Bao giờ gần gũi chồng, Hoi đều nghĩ đến Nghêu.

Phản Ốc lại nhận ra lời mẹ trần trối hôm nào, phải yêu thương vợ hết mực. Nên khi thấy vợ không nồng nàn hưởng ứng, người chồng chỉ còn biết cách đè những cảm xúc rạo rực của mình lại.

Nghe Hoi nói thế, ruột gan Nghêu càng tê tái bề bàng nhiều hơn nữa. Như thế hình ảnh yêu thương về Hoi đã ăn căn vui vén đã trở thành dĩ vãng. Trên tay Nghêu chỉ còn lại cái vỏ xác khô của một con nhộng. Còn con bướm thì đã bay đi rất xa rồi.

Tội nghiệp Nghêu, cô mãi mãi chỉ tôn thờ một hình tượng đẹp, nay vốn đã bị biến dạng theo thời gian. Cái lặn độn của chữ tình duyên

đôi khi nó tục tĩu tầm thương y như thế.

-Chị về rồi sẽ lại đi nữa. – Nghêu cay đắng nói.

Ốc cản chị gái:

-Không đâu như ở nhà mình. Chẳng lẽ chị không thương mẹ hay sao. Cả đời mình, mẹ bao giờ cũng thương yêu chị.

Nghêu biết câu nói của Ốc không sai. Cô biết là mẹ bao giờ cũng thương yêu cô như con đẻ. Thực ra Nghêu đã có một suy nghĩ rất trẻ con là cô sẽ trở về. Cô sẽ bằng lòng với hiện thực. Cô sẽ cố gắng sống những ngày còn lại bên em trai và người tình. Nghêu đã thật sự mệt mỏi với những ngày tháng nhớ thương thâm thẳm. Nhưng khi về nhà Nghêu biết cô đã lầm. Mẹ đã mất. Nhưng ý nghĩ của mẹ muốn cô lấy chồng thì vẫn còn đó. Cụ thể nhất là chính Ốc và Hợi đã cùng nhau nhắc nhở cô lấy chồng.

Nghêu nghĩ: *Hội ơi. Ốc không biết thì đã đành. Còn em, em biết tôi yêu em nhiều lắm cơ mà. Bao nhiêu đêm trần trọc trôi qua, tôi đã yêu em bằng tất cả lẽ sống của đời tôi. Đó cũng chính là nguồn động lực giúp tôi sống. Dù có đôi lúc tôi đã nghĩ đến cái chết.* Nhưng điều này Nghêu muốn nói ra cho Hợi hiểu, nhưng bây giờ thì tất cả chẳng còn một ý nghĩa nà nữa.

Tình thực ra Nghêu không hề hay biết là tình cảm của Hợi dành cho Nghêu vẫn thế, vẫn còn đó, có điều trong hoàn cảnh này, Hợi nghĩ Nghêu nên chấp nhận một thực tế hiển nhiên là họ không thể nào làm gì khác hơn được. Hợi đã có con với Ốc, dù đó chỉ là kết quả của tình yêu từ một phía. Hợi chỉ dám cầu xin Nghêu hãy cảm động cho hoàn cảnh của ba người.

Giữa hai lựa chọn, một là bị chặt mất một cánh tay và một là bị moi mất một trái tim, chẳng ai có can đảm chọn một trong hai cái đó.

Nhưng vì nghĩa cả, người ta cần phải hy sinh để tình và nghĩa được vẹn cả đôi bề.

Hội chỉ mong là Nghêu sẽ không vất vả ngược xuôi. Cô thêm khác được ăn những bữa cơm cùng với Nghêu. Có thể ban đầu Hợi nghĩ lấy Ốc cô sẽ có thể âm thầm lén lút ngủ chung với Nghêu. Nhưng đam mê cảm xúc đã qua. Hợi yêu Nghêu bằng một thứ tình yêu sâu đậm, thiêng liêng hơn, cao cả hơn.

Giá như Nghêu có thể hiểu thâm tình ấy của Hợi. Đằng này Nghêu cố chấp, cứ nghĩ đến một thứ tình cảm thiên về nhục thể nhiều hơn cảm xúc. Nghêu hoàn toàn không hiểu sự ích kỉ của mình là nguyên nhân của một căn bệnh tàn khốc, huỷ hoại tất cả những gì Hợi đang cố gắng xây dựng.

Hội nói:

-Chị Nghêu đừng đi đâu nữa. Chị cứ ở nhà. Không lấy chồng cũng được. Ngôi nhà này sẽ cần chị. Hạnh phúc của tất cả chúng ta không thể thiếu chị được.

Câu nói hàm ý chân thành ấy cuối cùng Nghêu nghe ra như một sự thương hại tầm thường. *Hội ơi, trong tình yêu, em biết rõ, chúng ta không thể chia sẻ kiểu đó được. Thà tôi ra đi, tôi sẽ lại âm thầm chịu đựng những cay đắng trong cuộc đời tôi; để em và Ốc sẽ có được những ngày tháng yên bình hạnh phúc.* Thực ra đây là một lối suy nghĩ giận lẫy của Nghêu. Quả thực có lúc Nghêu đã ích kỷ đến độ nghĩ rằng giá như Ốc chết sớm. Cô và Hội sẽ có một cơ hội chấp nối. Nhưng ý nghĩ ấy nó quá bỉ ổi và đê tiện, thấp hèn đến độ chỉ nghĩ đến thôi đã khiến cho Nghêu cảm thấy tởm lợm với chính mình. Cuối cùng Nghêu nói một câu gần như khiến cho cả ba vô cùng khó xử:

-Hai người không phải đối xử thương hại tôi một cách miễn cưỡng như thế!

Ốc ngớ ngàng vì câu nói của chị gái:

-Sao chị lại nói thế. Chưa bao giờ em cọi chị xa lạ như thế.

Hội cũng ngạc nhiên không kém:

-Trong nhà họ Huỳnh, chị là người được thương yêu nhiều nhất...

Nghêu đứng bật dậy:

-Hai người không phải tử tế với tôi. Ngày mai tôi sẽ thắp hương cho mẹ rồi tôi đi.

Nói xong Nghêu bỏ đi ra ngoài. Chính cô cũng không biết tại sao mình lại ứng xử một cách hồ đồ như thế. Cô biết rõ là tâm ý của thằng em trai và người yêu cô xuất phát từ sự chân thành rất thực. Vậy mà Nghêu lại hất bỏ tất cả những cố gắng chắt chiu của họ. Bực bội với chính mình, Nghêu bỏ ra sau nhà để cô một mình tự do khóc. Ốc bật dậy đuổi theo chị gái nhưng Hội đã nhanh tay giữ chồng lại. Cô nói: *Mình ơi, em xin mình. Ngày mai mình đừng nói gì cả. Để khi chị Nghêu ra chỗ mẹ, em sẽ tìm cách nói chuyện với chị ấy. Giờ mình hãy ràng nhịn, đừng ép chị ấy nhiều quá nữa.*

Ngoài sân trời tối như bưng. Gió khô xào xạc. Chỉ có tiếng muỗi vo ve bay. Đêm buồn như tâm sự của một người đàn bà vừa bị sảy thai xong.

Hoa Giấy

Chương 38

Tàn nhẫn

*Gai không ác sao mà gai nữ nhọn?
Đau phận người xát muối, gai ơi.
Chả thà không biết thì thôi,
Biết rồi sao nữ chia đôi bạn vàng.*

Tự trong sâu thẳm bản tánh con người ta là thiện, nhưng chỉ vì cảm xúc của họ, vốn luôn bị trì nứu bởi trọng lực của sân si tụy lụy, thành ra tính Phật đã èo uột như hạt giống gieo vào cát nóng, cuối cùng chết thui trước khi mưa mưa đến kịp. Đấy ít ra cũng là số phận của rất nhiều người không may mắn nên bể đời trầm luân mới sinh ra muôn vàn giống tội.

Nghêu bản tính không nhỏ nhặt, nếu không nói là Nghêu có một tâm hồn rất trượng nghĩa. Cô đã dám đứng ra bảo vệ cho nhiều người trong những tháng ngày tha phương nơi đất khách. Nghêu dám hy sinh tình yêu vì nghe lời mẹ. Nghêu hy sinh Hối cho Ốc chỉ vì đấy là điều mà Nghêu tin rằng cô đã sống không phải chỉ cho riêng chính bản thân mình. Xét từ những điểm đó, Nghêu biết rõ là cô không có cái tâm độc địa.

Nhưng khi yêu, nhất là tình yêu của Nghêu đã bị độc tố ích kỷ ngấm vào, cô không còn giữ được bản chất rộng lượng của mình nữa. Mà nào có phải chỉ riêng một mình Nghêu, trong biển đời thiên hạ kia, rất nhiều người đã sống như Nghêu, nghĩa là khi yêu quá, họ hóa cuồng, trở thành tham lam, nhỏ nhen, vị kỷ.

Nghêu thật sự mất phương hướng trong những hành sự tình táo. Nghêu đánh rơi bản tính chân thuần trong sáng của mình. Đôi cánh khát khao bình yên đã bị gãy, Nghêu không còn nhìn thấy mặt trời anh minh trước mặt. Cô chỉ nhìn thấy một quầng tối đặc quánh, che đi tất cả những hình ảnh tươi sáng của một bức tranh một đạo rất đổi

hiền hòa chân phương.

Hôm nay ra một mẹ, lòng dạ thuần khiết của Nghêu đã bị thứ chất độc kia nó ăn thủng mất trái tim. Cô có cảm giác tội lỗi là mình đã tham lam, đã tính toán, đã ghen tuông với cả hạnh phúc của em trai của mình. Đứng trước vong linh của người đã nằm xuống, Nghêu biết cô không thể nói dối được. Ngay cả chuyện tìm ra những biện bạch cũng khó khăn nữa là. Làm sao cô có thể nói dối lòng mình với người với âm. Họ có thể thấu suốt tất cả những gì cô có thể giấu người con sống. Cô biết là mình không còn xứng đáng với tình cảm thiêng liêng của dòng họ nhà Huỳnh nữa.

Tại sao chỉ vì tình yêu mà Nghêu phải rơi vào nông nỗi đau thương tan tác như thế này. Tại sao Nghêu lại bị đẩy vào một ngõ cụt không lối thoát. Yêu thương và hóa giải không xa xôi nhưng Nghêu không thể bước đến được. Hình như cõi lòng sừng tấy vì đam mê tầm thường đã khiến cho Nghêu không thể nhấc đôi chân tìm đến với cõi Niết Bàn của sự bình yên, bằng lòng với những hiện tại của một cuộc đời an nhiên, tự tại.

Nghêu cảm thấy ghê tởm chính mình. Một điều Nghêu không hề nhận ra là cảm giác lòng tự trọng một khi mất đi sẽ khiến cho con người ta đánh mất luôn cả niềm tin nơi người khác. Tha thứ cho mình là bước đầu tiên để mình có thể tha thứ cho người khác. Chấp nhận chính những yếu đuối cố hữu của mình chính là bước đầu tiên chấp nhận những giới hạn mỏng giòn của thân phận con người. Từ bi hỷ xả hay không cũng là ở chỗ đó. Vượt thắng được bản ngã hay không cũng là ở chỗ đó. Cõi vô thường không xa nhưng chẳng mấy ai nhìn thấy chân dung bạch thoại của nó. Cội rễ của đau khổ là còn vương bận. Tất nhiên tất cả những điều này Nghêu không bao giờ nhìn thấy.

Sáng nay Hợi dặn chồng coi con để cô đi tìm gặp Nghêu. Cả đêm hôm qua Hợi không thể nào chợp mắt được. Cửa để ngỏ nhưng Nghêu cả đêm chỉ nằm ở ngoài chõng tre. Đêm trở rét, sương sa xuống nhưng Nghêu không chịu vào nhà trong. Hợi đã mấy lần toan

bước ra ngoài sân để gọi Nghêu vào nhưng cô không dám. Cô chỉ sợ một sơ suất nhỏ rất có thể sẽ xảy ra những diễn biến bất ngờ khó lường trước được những hậu quả.

Cả đêm Hợi nằm trằn trọc, lẩn qua lẩn lại, người chộn rộn một cách rất khó chịu. Có lúc cô rón rén đi ra nhà ngoài, đôi mắt nhìn ra sân trông thấy Nghêu nằm co quắp như con tôm luộc. Vì thế tâm tư của Hợi càng rối bời nhiều hơn nữa. Thành ra cả hai người đàn bà, người ở bên trong cũng như người nằm bên ngoài, hai trái tim cùng tái tê, thổn thức.

Hợi đã nghĩ đủ mọi cách để tìm lời khuyên Nghêu hãy vì đại cuộc. Dù sao thì hạnh phúc bình yên thực sự chỉ trọn vẹn khi hai người hãy nhìn về một chân trời trong sáng và tốt đẹp hơn.

Tình yêu có nhiều cung bậc và gam màu khác nhau. Tình yêu có thể là tình bạn, có thể là tình đồng đội, tình gia đình, tình yêu cao thượng và cả tình yêu đôi lứa. Trong đó tình yêu đôi lứa là thứ tình yêu nguy hiểm nhất. Nó có thể đem người ta đến thiên đàng mà cũng có thể đem người ta xuống hỏa ngục.

Hợi muốn khuyên Nghêu hãy nâng tình yêu của hai người họ lên ở mức cao hơn, thiêng liêng hơn, độ lượng hơn. Dù sao thì Hợi cũng đã mất gần năm năm để nhận ra rằng tình yêu cũng giống như một cây xanh. Nếu nhốt kín nó vào một cái thùng, không cho nó nhận được ánh sáng, nó sẽ vàng vọt một cách rất nhanh chóng. Rồi thì cuối cùng nó sẽ chết. Nếu không chết, khi mở cái thùng ra, trông nó, người ta sẽ nhìn thấy cái vẻ bệnh tật và dị hình của nó.

Hợi muốn Nghêu hiểu ra rằng hạnh phúc chính là thái độ cho đi chứ không phải là thái độ níu kéo cho riêng cả nhân bản thân mình. Tất nhiên là cái triết lý sâu sắc ấy Hợi không diễn ra bằng lời được. Cô chỉ có thể cảm nghiệm được nó ở cái dạng đơn sơ thuần khiết của một người phụ nữ chân quê.

Khi chỉ có hai người ngoài ruộng mả, Hợi nói:

- Nghêu ơi, tâm nguyện của em bây giờ chính là niềm vui của Nghêu.

Nghêu cay đắng trả lời:

- Em không cần phải thương hại người ta.

Hợi cầm lấy tay Nghêu:

- Em không thương hại Nghêu. Em vẫn còn yêu Nghêu. Làm sao em có thể quên người đã dám đánh đổi mạng sống của mình vì em?

Làm sao em có thể quên Nghêu cho được.

Đáng lẽ ra Hợi cần tỉnh táo để nhận ra tình cảm rất thực của người yêu, nhưng bây giờ trong tâm tưởng của Nghêu, Hợi đang là người có hạnh phúc. Và cuối cùng những lời nói kia chỉ là những lời nói dối. Cô hẳn học nói:

- Cả đời này, tôi chỉ muốn bảo vệ cho em. Nhưng...

Hợi nói nhanh vào, vì cô sợ Nghêu sẽ nói ra những điều không nên nói:

- Nghêu vẫn còn cơ hội đó! Nghêu hãy ở lại để bảo vệ em. Bảo vệ chồng và con em.

Nghêu càng chua xót hơn:

- Các người không còn cần đến tôi nữa. Chẳng phải các người đang sống một cuộc đời hạnh phúc lắm sao?

Hợi òa lên khóc:

- Nghêu ơi. Hạnh phúc của chúng em sẽ trọn vẹn hơn khi có Nghêu.

Nghêu giằng tay ra khỏi tay Hợi:

- Các người không cần phải xót thương đến tôi. Hiểu chưa?

Hợi ngớ ngàng đến độ gần như ngạt thở, cô không còn nhận ra đây là Nghêu của cô, người đã dám hy sinh tất cả vì cô:

- Nghêu ơi. Sao Nghêu lại nghĩ thế. Không lẽ Nghêu không nhìn thấy em đang khóc...

Đến lúc này thì Nghêu không còn tỉnh trí nữa. Cô đã hóa điên thật sự:

- Im đi. Giữa chúng ta chẳng còn gì nữa. Cô hãy quay về đi.

Hợi ngã quỵ xuống trên đôi chân của mình:

- Em xin Nghêu. Em thề có trời đất. Có vong linh nhà họ Huỳnh.

Nghêu mà bỏ đi, em sẽ không thể nào sống nổi.

Nghêu vung tay đập mạnh vào gốc cây gạo già cạnh đấy:

- Tôi nghĩ cách đây năm năm cô cũng đã từng nói như thế!

Hợi rên rỉ:

- Nghêu ơi. Em quỳ xuống em xin Nghêu. Em xin Nghêu hãy rủ lòng thương em.

Có lẽ nước mắt của người đàn bà bao giờ cũng có một sức mạnh đầy quyền lực. Nó có thể biến trái tim một người đàn ông đang cứng phải trở thành mềm như nước. Nhưng cũng chính giọt nước mắt ấy, nó sẽ dồn người đàn ông vào chân tường. Và nếu như anh ta rơi vào cảnh ngộ thứ hai, anh ra sẽ hóa điên. Sẽ hóa cuồng. Sẽ đập đổ. Sẽ vùng vẫy. Sẽ phá nát. Sẽ đập tan... Tất cả chỉ vì sự bất lực không lối thoát của mình. Trong hệ tâm thức của mình, Nghêu là một người đàn ông thật sự. Vì thế Nghêu đã tàn nhẫn trả lời:

- Hãy quên tôi đi. Vì trong mắt em, tôi không còn nhìn thấy chính mình trong đó nữa.

Nói xong Nghêu lạnh lùng bước đi. Hơi chồm người nín châm Nghêu lại:

- Nghêu ơi. Tại sao Nghêu nỡ giết em. Tại sao Nghêu về rồi lại bỏ đi. Tại sao Nghêu cho em hy vọng rồi lấy tất cả đi. Tại sao Nghêu cứu mạng sống của em để rồi Nghêu nỡ lòng nào nhìn thấy em chết lần thứ hai mà Nghêu không cứu.

Nghêu gào lên:

- Cô im đi! – Nhất định vì Nghêu chịu không nổi cái cảnh phải nghe những lời nói thống thiết ấy, nên cô mới nói một câu tuyệt tình như vậy.

Nghêu cố tình bước đi, lồi theo Hơi sệt sệt trên nền đất. Hơi van nài trong nước mắt:

- Nghêu ơi. Em xin Nghêu hãy cứu em một lần nữa. Nghêu đã từng lao xuống dòng nước lũ để cứu em. Nghêu đã hứa là sẽ mãi mãi bảo vệ cho em. Nghêu đã là nguồn động lực để em sống sau lần em bị hãm hiếp. Nghêu đã là một phần quan trọng của đời em. Nếu Nghêu muốn em trốn đi với Nghêu, em sẽ làm được điều đó. Nhưng chúng ta sẽ không có hạnh phúc. Vì em đã là vợ của anh Ốc. Vì chung em đã có con... Nghêu có hiểu như vậy cho em hay không?

Nghêu lấy chân hất Hơi ra:

- Cô chỉ là một người đàn bà tham lam...

Đáng lẽ Nghêu phải hiểu cô mới chính là người ích kỷ. Nhưng Nghêu đã hoàn toàn mất trí. Cô đã nói những điều cô không nên nói. Nếu như có người chứng kiến cái cảnh đối thoại ấy, họ sẽ bảo nhau:

Đúng là con Nghêu đã bị mất trí thật rồi.

Hơi đưa tay lên bưng lấy mặt: *Nghêu ơi. Nghêu đã đang giết chết*

em...

Nghêu không nhìn Hợi. Cô nói câu cuối cùng: *Đáng lẽ ra tôi mới chính là người đáng nói câu ấy. Vĩnh biệt. Đừng bao giờ cô nghĩ về tôi nữa.*

Nói xong Nghêu bỏ đi thẳng. Hoảng hốt thực sự, Hợi gào lên:

- Nghêu ơi... đừng đi.

Không có tiếng trả lời.

- Nghêu ơi...

Chỉ có tiếng gió buổi sớm trả lời bằng cái vể vờ tình của nó.

- Nghêu ơi...

-N... g... h... ê... u... u... u...

Tiếng gọi sau cùng của Hợi không còn nghe ra thành tiếng nữa.

Người ta chỉ thấy trong miệng Hợi ộc ra một dòng máu đỏ tươi...

Hoa Giấy

Chương 39

Khắc khoai

Nhặt từng giọt đêm em giấu vào khóe mắt,

Sáng dậy thân quàng hốc hác, vêu vao.

Đêm buồn, em nhặt nhanh ánh sao,

Giấu vào tan vỡ, giấu vào xót thương.

Đợi đến trưa không thấy chị gái và vợ về nhà, Ốc đâm sốt ruột. Anh biết là thuyết phục chị gái của anh không phải là chuyện dễ. Tính nết của chị ấy thật là khó nói. Cái tính nóng như Trương Phi một khi đã quyết chí, chẳng có ai có thể ngăn cản được. Vì thế anh rất lo lắng. Anh chỉ mong là vợ anh sẽ ngọt nhạt tìm lời phải quấy để nói cho chị gái nghe. Tự trong đáy sâu tình cảm của mình, Ốc bao giờ cũng thương Nghêu như chị ruột.

Khi không còn có thể kiên nhẫn được nữa, Ốc cũng con đi ra ruộng mả. Anh hy vọng là mình sẽ có thể nói thêm vào một vài câu để chị gái hiểu và thương cho hoàn cảnh nhà họ Huỳnh. Rất có thể vì tình cảm chị em, Ốc sẽ thuyết phục chị gái ở nhà.

Có thể anh sẽ xin lỗi mẹ vì đã không thuyết phục được chị gái lấy chồng. Anh sẽ nói với chị gái là chị muốn làm gì thì làm, miễn là chị đừng bao giờ bỏ làng Cối mà đi nữa. Đối với anh, điều quan trọng nhất bây giờ là Nghêu sẽ ở lại nhà. Có rau ăn rau, có tép ăn tép. Đây là hạnh phúc đơn sơ mà bây giờ Ốc rất luôn khao khát.

Nhưng khi Ốc ra đến nơi mới biết là hoạt cảnh tốt lành anh cố gắng vẽ đã không thể nào thành sự được. Nghêu không còn ở đó. Trên ruộng mả nhà họ Huỳnh, anh nhìn thấy vợ mình nằm gục trên mặt đất. Tóc vợ anh xõa tung, rối bù.

Ốc bỏ con đứng trên nền đất rồi chạy nhanh về phía vợ, khi anh nâng vợ lên, anh trông thấy một khuôn mặt đầy vết xước, đôi mắt tím mọng, hai dề môi sưng vều, trên mép và ngực áo vợ máu vẫn còn thấm một dòng máu màu mận chín.

- Sao lại ra nông nổi như thế này? - Ốc thẳng thốt hỏi.

Hội không nói gì nhiều, cô chỉ mấp má môi:

- Mình... chạy ngay đi kiểm... chị Nghêu về đi, em xin mình...

Hoa Giấy

Chương 40 Tan Tác

*Thu không hai tiếng thu không,
Ai bày nên cảnh đau lòng thâu đêm.*

*Để cho nước mắt ướt mềm
Để cho tiếng nấc nửa đêm khóc thầm.*

Đợi đến trưa không thấy chị gái và vợ về nhà, Ốc đâm sốt ruột. Anh biết là thuyết phục chị gái của anh không phải là chuyện dễ. Tính nết của chị ấy thật là khó nói. Cái tính nóng như Trương Phi một khi đã quyết chí, chẳng ai có thể ngăn cản được. Vì thế anh rất lo lắng. Anh chỉ mong là vợ anh sẽ ngọt nhạt tìm lời phải quấy để nói cho chị gái nghe. Tự trong đáy sâu tình cảm của mình, Ốc bao giờ cũng thương Nghêu như chị ruột.

Khi không còn có thể kiên nhẫn được nữa, Ốc cũng con đi ra ruộng mả. Anh hy vọng mình sẽ có thể nói thêm vào một vài câu để chị gái hiểu và thương cho hoàn cảnh nhà họ Huỳnh. Rất có thể vì tình cảm chị em, Ốc sẽ thuyết phục chị gái ở nhà.

Có thể anh sẽ xin lỗi mẹ vì không thuyết phục được chị gái lấy chồng. Anh sẽ nói với chị gái là chị muốn làm gì thì làm, miễn là chị đừng bao giờ bỏ làng Cối mà đi nữa. Đối với anh, điều quan trọng nhất bây giờ là Nghêu sẽ ở lại nhà. Có rau ăn rau. Có tép ăn tép. Đây là hạnh phúc đơn sơ mà Ốc rất luôn khao khát.

Nhưng khi Ốc ra đến nơi mới biết là hoạt cảnh tốt lành anh cố gắng vẽ đã không thể nào thành sự được. Nghêu không còn ở đó. Trên ruộng mả nhà họ Huỳnh, anh nhìn thấy vợ mình nằm gục trên mặt đất. Tóc vợ anh xoã tung, rối bù.

Ốc bỏ con đứng trên nền đất rồi chạy về phía vợ, khi anh nâng vợ lên, anh trông thấy khuôn mặt đầy vết xước, đôi mắt tím mọng, hai dề môi xưng vều, trên mép và ngực áo vợ máu vẫn còn thấm một dòng máu màu mận chín.

-Sao lại ra nông nỗi thế này? – Ốc thản thốt hỏi.

Hội không nói gì nhiều, cô chỉ mấp má môi:

-Mình...chạy đi kiếm...chị Nghêu về đi, em xin mình...

Ốc bỏ vợ lại chạy đi tìm Nghêu nhưng không đuổi theo kịp. Trong lúc anh đi kiếm Nghêu, Ốc đã nhờ người ra ruộng mả đưa vợ anh về nhà trước.

Khi Ốc thất thủ bước về đến ngôi nhà họ Huỳnh thì mấy người hàng xóm vây quanh đánh cảm cho Hợi và ẵm hộ thằng Sinh. Lố nhố trong nhà ngoài sân đến cả hơn chục người đàn bà. Có lẽ phần nhiều họ hiếu kỳ. Làng Cối không to, nên người ta không có nhiều chuyện để nói. Vì thế chuyện xảy ra đối với nhà họ Huỳnh là một cơ hội hiển hoai để họ có thể kể cho nhau nghe những gì vừa mới xảy ra.

Thấy Ốc về, họ tản đi. Dù sao thì dẫn có lì lợm đến cách mấy, người ta vẫn không thể nán lại mãi được. Cuối cùng chỉ còn lại thím Thoan. Vì chỉ có thím là người có thể ở lại nhà họ Huỳnh vì Hợi là con gái thím.

-Thế không tìm được cô Nghêu à? – Thím Thoan hỏi con rể.

Ốc lắc đầu. Anh đi vào trong nhà, anh nhìn thấy khuôn mặt của vợ anh tái mét, trắng bệch. Trong đôi mắt của vợ, anh nhìn thấy một nét thất thần, xa xôi, của người đàn bà của hơn năm năm về trước, đôi mắt người đàn bà không còn sinh khí, không còn thiết sống nữa.

-Không tìm thấy chị ấy ở đâu ra. Nhưng rồi từ từ tôi sẽ thu xếp đi tìm chị ấy. Nhà đừng lo lắng quá rồi lại sinh bệnh ra thì khổ.

Hợi hình như không nghe thấy gì cả. Tâm hồn chị đã chết điếng. Chẳng phải vì chị hận. Mà chị đau thì đúng hơn. Chị đau vì một người đàn bà đã tàn nhẫn xô chị xuống đáy sâu vực thẳm tan tác. Người ta có thể lăng mạ chị về tất cả những gì chị đã làm, nhưng không ai có quyền xúc phạm đến tình yêu của chị. Càng đau đớn khôn cùng hơn khi người chà đạp lên tình yêu của chị lại chính là người chị yêu thương nhất.

Có thể nói, Ốc là chồng của Hợi, nhưng đây chỉ là một quan hệ vì nghĩa. Trong sâu thẳm cõi riêng, Hợi biết là chị chỉ yêu mỗi một mình Nghêu. Tình yêu ấy đã hoá thạch, đã kết tin, đã ăn rất sâu vào trong

từng ngõ ngách trái tim của chị. Nay tình yêu ấy đã không vượt qua được sự thử thách tàn nhẫn nhất của sự ghen tuông.

Hội bị đẩy xuống vũng lầy của sự khước từ, của tuyệt vọng, của ê chề khi niềm tin mà chị tôn thờ bấy lâu đã bị huỷ hoại tất cả. Chị đã hoàn toàn bị đánh gục bởi những cú đâm phủ đầu. Chị như người bị chết đuối, vũng vầy, kêu gào, nhưng ngay trước mặt chị lại người chị tin yêu nhất, hy vọng nhiều nhất, nhưng người ấy đã không đưa tay ra cứu chị.

Chị không thể nuốt xuống được chén thuốc đắng của sự tàn nhẫn, của thái độ lạnh lùng mà Nghêu đã rót cho chị từ đôi mắt mà chính chị đã không còn nhận ra đấy là đôi mắt của Nghêu nữa. Thà Nghêu cầm dao đâm thẳng vào trái tim chị, như thế sẽ còn dễ chịu hơn là Nghêu tuyệt tình như thể bao nhiêu thề bồi keo sơn vàng đá giữa hai người họ chẳng hề có bất cứ một ý nghĩa nào.

Hội suy sụp rất nhanh. Chị suy sụp như thể chị không còn những thiết tha với cuộc sống nữa. Người ta sẽ nói là chị rất vô lý. Tại sao chị dám nói với Nghêu hãy thương chị, thương chồng chị và cả đứa con trai của mình; nhưng chỉ vì người đàn bà kia không chấp nhận mà chị buông tay luôn cả với Ốc chồng chị, và với cả đứa con trai nhỏ bé kia nữa. Người ta sẽ trách chị là người không tỉnh táo, không thức thời, không sáng suốt để nhận ra đâu là cái đáng giữ, cái cần giữ, cái nên giữ. Nhưng làm sao người ta có thể hiểu được tâm hồn của chị.

Trong biển đời mênh mông bao la kia, chẳng phải ai cũng có suy nghĩ giống ai. Tất nhiên là sẽ có những suy nghĩ rất gần với nhau giữa một số người. Nhưng điều đó hoàn toàn không có ý nghĩa là suy nghĩ của chị cũng sẽ giống như suy nghĩ của người khác.

Thím Thoan năn nỉ con gái:

-Thôi con ạ. Uất ức làm gì cho nhọc lòng. Mình là phận dâu con, can vào chuyện nhà chồng làm gì cho nhọc vào thân.

Cho đến lúc này thì mọi người vẫn chưa hề hay biết rằng Hợi đau khổ đến độ hành hạ xác thân, đoạ đầy tâm trí, tất cả chỉ vì chị đã yêu thương Nghêu thật sự. Một tình yêu mông muội đến độ mù quáng. Ngay cả Ốc chồng chị vẫn còn hiểu lầm là vợ anh ốm nặng vì chị thương anh quá. Vì chị chỉ muốn cho anh được vui, nên không thuyết phục được chị Nghêu ở nhà nên vợ anh mới tái phát lại bệnh cũ.

Ốc cầm tay vợ nói:

-Thôi nhà ạ. Tôi biết nhà vì thương tôi nên mới lo lắng nhiều như thế. Tôi cũng chỉ muốn chị Nghêu ở nhà. Cái phúc lớn nhất là có được anh em đoàn tụ. Tôi rất buồn khi thấy nhà vì chuyện của nhà họ Huỳnh mà ra đến nông nỗi này.

Hợi khóc. Không phải vì chị tủi thân bởi những câu nói của chồng. Mà là chị cay cực vì tình yêu của chị đã bị hiểu lầm. Nào Nghêu có biết là hạnh phúc của Hợi không nằm trong bức tranh mái ấm gia đình. Hạnh phúc của chị là được nhìn thấy Nghêu ăn cơm có bữa, ngủ đêm có nhà. Chị không muốn Nghêu phải lang thang đầu đường xó chợ. Chị không muốn cái cảnh êm đềm đề huề của mình vô tình trở thành nỗi ám ảnh khốc liệt đối với người đàn bà mà chị yêu thương trọn vẹn.

*Giờ chì bình vỡ gương tan,
Trăm năm duyên phận héo tàn bởi đâu.
Trách người quên nghĩa trước sau,
Trách mình yêu quá, nên đau một đời.
Phải chi đừng biết người ơi,
Để rồi chẳng phải nuốt lời đắng cay.*

Vì câu chuyện của Hợi không thể giải bày ra được, nên Ốc và mẹ vợ của anh chẳng thể nào hiểu được chuyện gì đã đang xảy ra. Người ta chỉ nhìn thấy Hợi là một người đàn bà có sẵn căn bệnh hậu sản mòn. Nên chỉ vì u uất bi lụy nhất thời mà sinh ra tái phát căn bệnh cũ.

Hoa Giấy

Chương 41

Mẹ Con

*Thương con ruột đứt gan bào,
Trách mình có lỗi đâu nào tại con.
Ở đời duyên phận vuông tròn,
Cao xanh chắc có héo hơn cõi lòng.*

Nếu nỗi đau không thể giết chết được chúng ta, nó sẽ khiến chúng ta trải nghiệm được những chiều kích sâu lắng nhất của thân phận con người. Nếu nỗi đau không hủy hoại chúng ta hoàn toàn, nó sẽ là một cơ hội để chúng ta có thể nhìn lại những chặng đường sóng gió cam go nhất. Nó giúp chúng ta trưởng thành hơn trong cách chúng ta nhìn vào cuộc sống.

Tình yêu cũng thế, nếu nó không đem đến cho Hoi những gì chị luôn mong đợi, nhất là khi nó giúp chị nhận ra sự tàn nhẫn khi nhưng khao khát sâu lắng bị từ chối, chị cần nên có một sự lựa chọn lựa tỉnh táo hơn, bình tĩnh hơn, nhẹ nhàng hơn. Đây là một lối giải thích của những ai đã trải qua đổ vỡ đau thương trong tình cảm. Họ nghĩ là Hoi cần tỉnh thức, sẽ làm như vậy.

Nhưng không phải ai cũng có một cái nhìn giống nhau khi đi qua tâm bão của tình yêu tan vỡ. Trường hợp của Hoi là một ví dụ điển hình. Sau lần Nghiêu bỏ đi, lạnh lùng và tàn nhẫn, như thể người ta giữ bỏ một cái áo rách không còn giúp họ giữ được hơi ấm, Hoi đã chết hẳn một phần trong trái tim của chính mình. Căn bệnh trầm cảm cũ của Hoi lại kéo đến, vốn làm cho Ốc một phen điều đứng ngả nghiêng. Đơn giản là sự yên ả an toàn của gia đình anh gần như nằm trên bờ vực phá sản. Chưa bao giờ Ốc lại đau khổ hoang mang như thế này

Hoi không còn thiết đến chuyện ăn uống nữa. Giấc ngủ của Hoi cũng không tròn. Có nhiều đêm Hoi thức trắng. Mặc dù chị chẳng suy nghĩ gì cả. Có thể là khi nỗi đau quá lớn, vượt sức chịu đựng của chị, những chuyện khác vì thế đã trở thành vô nghĩa. Chị chỉ còn sống cầm hơi bằng nước lã. Nhìn Hoi, người ta có thể nhận ra sự tàn phá kinh khủng của căn bệnh trầm uất. Khuôn mặt chị hốc hác, trông như khuôn mặt của một con thú bị nhốt trong chuồng, cự tuyệt thức ăn. Chính thằng Sinh đã ghê sợ không dám nhìn mặt mẹ ruột của nó.

Tất nhiên là Ốc cũng chẳng thể làm gì được. Anh vất vả lao đao vì phải lo nhiều thứ. Thím Thoan giờ thỉnh thoảng chạy qua chạy lại. Thím bắt cháp những mảng nhiec của chồng. Vì thím không thể nhìn thấy đứa con gái của thím trong tình cảnh khốn đốn như thế mà không giúp.

Khi ta yêu một người, tình yêu sẽ mãi mãi bền vững trong trái tim. Rồi khi tình yêu tan vỡ, nó sẽ để lại một vết thương lòng. Có người đau khổ rầm rứt cả một đời. Có người có thể quên đi nhanh chóng. Người mãi mãi bị luy được coi là kẻ chung tình. Người chóng quên được coi là kẻ vô tâm hời hợt. Chẳng biết có đúng như vậy hay không? Trong trường hợp của Hoi thì chị không thể quên Nghêu được.

Nếu có người hiểu chuyện tình cảm của chị, họ sẽ nói:

-Cái Hoi mà có ai đó mạnh hơn thay thế được cái Nghêu, thì tình dù có đậm mấy cũng trở thành phai nhạt.

Kể ra thì Hoi không phải không có điều gì quan trọng hơn Nghêu, đáng để chị quên đi người tình của mình. Hoi có Ốc, có thằng Sinh, có cả một gia đình hạnh phúc đề huề, ngay của Nghêu cũng phải ghen tị. Nhưng hình như đây không thể là một sự đánh đổi ngang bằng, sòng phẳng được. Hạnh phúc gia đình không thể thay thế được nỗi đau phụ tình mà Hoi đã trải qua.

Hoi đã cố ép mình để đi vào quỹ đạo của đời sống gia đình nhưng chị không thể làm được. Giữa tình yêu mà Hoi dành cho Nghêu và hiện tại sinh hoạt gia đình chị là hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Chính chị đã nhiều lần tự dần vặt mình:

-Tại sao mà không biết quý trọng con chim sẻ trong tay, mà lại đi tiếc nuối một con chim sẻ khác đang đậu trên cành khế. Tại sao mà không tỉnh thức. Tại sao cứ phải đắm đầu vào vòng bi luy, dẹt mọng giữa ban ngày. Có ngu ngốc vì tình thì cũng ngu ngốc vừa vừa thôi. Người ta đã tuyệt tình như thế, giữ lại làm gì một con người ăn ở bạc bẽo.

Hôm nay Hoi đã có phần hơi tỉnh táo. Chị đem cái áo của thằng con trai ra vá. Cu Sinh ngồi chơi với con thỏ bằng gỗ gòn mà bố nó đã để cho nó. Thế giới của nó hiền hoà quá, không tì vết, không vương bận, đơn sơ như một khúc sắn luộc đầu mùa. Hoi nghe con trai nói chuyện với con thỏ bằng gỗ:

-Em ngoan đi...Em không khóc nhé, em ăn nhanh rồi chóng lớn. Anh sẽ dắt em đi chơi. Anh sẽ hái thật nhiều cỏ non cho em ăn...Anh sẽ thương em thật nhiều...

Hoi bật khóc vì tủi thân. Ngày xưa Hoi cũng đã từng được nghe

những lời hứa ngọt ngào đại loại gần như thế từ miệng của Nghêu. Thế giới của tình yêu buổi đầu trong lành và ngọt ngào như thế giới của trẻ thơ. Nhưng rồi những thử thách của thời gian đã thay đổi tất cả. Trong mắt Nghêu, Hối không còn là một người tình chung thủy nữa. Rồi thì con thỏ bằng gỗ gòn kia sẽ không còn đáng yêu trong ánh mắt đứa trẻ nữa. Không phải vì đứa trẻ ghét bỏ gì con thỏ gỗ. Chỉ là những thay đổi khi cuộc đời đã lật qua những trang sách mới. Hối ngừng tay khâu áo, nhìn con, sao mà đứa bé tội nghiệp đến thế. Nó là con trai của chị. Đáng ra nó phải được hưởng tất cả tình thương của một người mẹ. Ngồi suy nghĩ và hồi tưởng lại, Hối chưa thấy mình đã một lần nồng nàn bao giờ. Người ta có câu: *Hổ dữ không nỡ ăn thịt con*. Hay là: *Nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra*. Phải chăng chỉ có những đứa trẻ sinh ra trong tình yêu mới được mẹ nó thương yêu. Còn thằng Sinh, không hiểu sao Hối chỉ nghĩ nó là kết quả của những lần chung đụng thể xác mà tâm trí của Hối chỉ chất chứa những âm thầm cay đắng.

Khi Hối chữa thằng Sinh, chị đã bật khóc:

-Thế là hết rồi. Mình đã không còn cơ hội để đến với Nghêu nữa. Không biết có phải vì sự ra đời của đứa trẻ trong bối cảnh suy tư như thế, nên vô tình nó đã trở thành một bức tường ngăn cách giữa Hối và Nghêu. Nó đã án ngữ tình yêu của mẹ nó với một người đàn bà khác. Có phải vì thế mà Hối chưa bao giờ cảm thấy sự liên hệ mật thiết giữa con và chị. Nó không có tội tình gì cả, nhưng chỉ vì nó xuất hiện trong một mối quan hệ tình yêu nên khó tránh khỏi vạ lây oan tình.

Hối đã không bao giờ nói ra với ai cả, nhưng chính vì nỗi buồn gặm nhấm ấy nó đã khiến cho chị rơi vào tình trạng bệnh tật. Nghêu bỏ đi khi chưa ai biết là chị đã có thai. Vì thế Hối luôn tin một cách mãnh liệt là Nghêu ra đi sẽ quay về. Hối trung thành tín thác đến độ chị đinh ninh là Nghêu sẽ quay trở lại. Như thế, dù chị có phải đợi chờ bao lâu Hối cũng sẽ chờ. Chị tin tình yêu chân thành mà chị dành cho Nghêu sẽ là một mối tình không bao giờ chết.

Hối nhìn con trai. Đôi mắt nó u uẩn một nét buồn. Thế giới của nó vẫn thơ ngây, nhưng là một sự thơ ngây được vẽ bằng một gam màu tối xám. Bất chợt toàn thân Hối nhào chảy, cơ thể chị bần thần run rẩy. Chị không thể nào nhận ra chị có thể đánh đổi thằng bé với Nghêu. Tại sao một người đến trong cõi đời này từ máu huyết và xương thịt của chị lại không quan trọng bằng một con người xa lạ khác. Tại sao chị không thể tỉnh táo một cách bình thường để nhận ra chân dung hiền hoà của một cuộc đời bình thường, trong một cái

nhìn đơn sơ dung dị.

Giọng nói của thằng Sinh vẫn đều đều cất lên:

-Em ngoan đi thử nhé. Anh sẽ dắt em đi chơi. Anh sẽ hái cỏ non cho em ăn. Anh sẽ thương em thật nhiều...

Phải chăng trong tình yêu con người ta vẫn có những cái nhìn thiếu thực tế tương tự như thế. Trong thế giới thuần khiết của trẻ con những điều không thực tế sẽ trở thành thực tế. Chúng nhân cách hoá mọi thứ như thế đấy là người bạn tri kỷ của chúng. Vì thế trong cách nhìn của trẻ thơ, điều không tưởng sẽ có thể trở thành hiện thực.

Nhưng...

Con thỏ gỗ kia thì làm sao ăn cỏ non cho được, Hỡi đáng lẽ ra không nên nhìn vào tình yêu bằng đôi mắt ngây thơ như thằng con trai của chị. Chị không thể nuôi dưỡng tình yêu của mình bằng những hy sinh ân cần trong khi chị biết là thực tế không cho phép chị yêu Nghêu đến mức độ vượt qua tất cả những khung cảm xúc thuần túy.

Chị không nên tin rằng tình yêu của chị sẽ cảm hoá được tất cả. Chị càng không nên quá ngây thơ tin vào những lời nói của Nghêu. Dù sao thì đấy cũng chỉ là những lời nói của Nghêu khi hai người họ đang lạc vào thế giới thần tiên của mê mẩn và hạnh phúc. Để rồi khi va chạm với thực tế, những lời thề nguyện kia chỉ còn lại một mặc cảm ê chề khi cả hai đều nhận ra chân dung rạn nứt của cái mà người đời vẫn hay gọi là chung thủy, chả khác nào một quả táo xanh có một con sâu rất lớn làm tổ bên trong.

Chị đã quá đại dốt. Quá si tình. Yêu đến độ gàn dở, yêu mù quáng. Câu chuyện thằng con trai của chị và con thỏ gỗ đã khiến cho Hỡi tỉnh thức. Nhưng điều đó không giúp cho chị được điều gì cả. Trái lại, nó càng khiến cho chị đau khổ tan nát hơn. Chị cảm thấy ghê sợ chính mình. Chị cảm thấy mình không xứng đáng với con trai. Cứ nhìn thằng bé thì biết, thế giới của nó hoàn toàn sung mãn, đầy đủ và thừa mứa tình yêu thương với một con thỏ bằng gỗ. Nó thường không thích chị ẵm nó. Thằng bé chỉ thích chơi với bố và con thỏ. Còn chị...Hình như quan hệ giữa chị và con trai chỉ là một quan hệ nhân duyên sống chung trong một ngôi nhà. Chỉ có thế. Nó chưa bao giờ bú sữa của mẹ. Nó càng không đượm ồm ắp trong những ngày đầu đời của nó.

-Sinh ơi... Mẹ không xứng đáng với con. Mẹ không xứng đáng với tình yêu của nhà họ Huỳnh. Mẹ không xứng đáng để gọi con là con...Sinh ơi...

Đấy là tâm tình của một người đàn bà đang vá ào cho con. Trên nền sân gạch, con chị vẫn đang nghịch đùa với con thỏ gỗ.

Hoa Giấy

Chương 42 Khởi U

*Tan tác bình gương, tan tàn chén ngọc,
Thân xác hao gầy, đầy đoạ truận chuyên.
Hoạ sao cứ kiếm kẻ hiền,
Con người bội bạc ân tình, phúc theo.*

Gẫm kỹ lại mới thấy cái số chị Hợi nó khổ. Khổ thân từ tám bé khổ đi. Khổ từ lúc chưa sinh ra cho đến khi lìa đời nhắm mắt.

Nhân và duyên, cái nợ cuộc đời hình như làm người ai cũng phải trả. Với người bình thường thì câu *sinh lão bệnh tử* nó đã là những điều đau khó tránh. Với nhiều người khác, câu *hỷ nộ ái ố* càng khiến cho cuộc đời của họ thêm phần truận chuyên lận đận

Cuộc đời mỗi người, vui có, buồn có, nhưng ngẫm chung lại, nỗi buồn thì nhiều hơn niềm vui. Gom chung cả hai cái lại mà nói, đấy là người ta gọi là cái nỗi niềm. Chiết tự một cách khôi hài, cái chữ nỗi bao giờ cũng đi trước chữ niềm. Y như thể con người ta, vừa chào đời đã cất tiếng khóc.

Rồi trong hành trình vật vờ trôi nổi, dòng sông đời chẳng phải lúc nào cũng yên bình phẳng lặng. Có lúc nó ngây thơ như giấc ngủ, mê vui mệt mỏi. Có lúc nó chảy hiền hoà, tạo thành một khúc sông cho bọn trẻ vui đùa nô nghịch. Có lúc nó hung hăng tàn bạo. Có lúc nó đi vào ký ức con người như một nỗi ám ảnh triền miên bất tận:

Ơi con sông đời tôi, ơ con sông đời tôi,

*Con sông ngậm ngùi nuôi tôi khôn lớn.
Ơi con sông đời tôi, ơ con sông đời tôi,
Bến đỗ gập ghềnh nhìn sóng cuốn ra khơi.
Con sông đời tôi, ơ con sông đời tôi,
Tôi có tội tình gì, mà thiên thu gian dẫu.
Con sông đời tôi, ơ con sông đời tôi,
Hoá kiếp nư cười, thách nước mắt trên môi...*

Hội có lẽ đã sinh ra trong một cung rất xấu, một ngôi sao có quá nhiều hần học, để rồi tính từ giây phút tượng hình trong bụng mẹ, đây đã là một bào thai mang nhiều tai hoạ. Sự chào đời của Hội nghiễm nhiên đã trở thành cái cớ để ông chồng vũ phu cục súc tha hồ lăng mạ, mạt sát vợ con.

Rồi khi lớn lên, nư tầm xuân chưa kịp nở thành hoa đã bị bão đời vùi dập bằng một lần hãm hiếp. Tình yên đến, khi cánh bướm tưởng như sẽ thoát xác để trở về với cội nguồn. Nhưng thân phận cuộc đời nhẵn tâm như trái tim của một mụ dì ghẻ đối với con chồng đã không yêu chiều cho một mảnh đời liêu yếu. Hội yêu chưa vui bao nhiêu trong tình yêu đã bị đẩy xuống những vực bờ bất hạnh. Rồi vô tình cô trở thành con nghiện, vùi chôn tất cả những hạnh phúc bình thường vào những chén thuốc độc viễn vông, phù phiếm.

*Con sông đời tôi, con sông phù sinh,
Con sông hận tình, phù sa cay trong đáy mắt.
Con sông đời tôi, con sông nghiệt oan,
Con sông phụ phàng, một kiếp đi hoang.
Con sông đời tôi, con sông ngàn năm,
Con sông tạt nguyên, lở bước tơ duyên.
Con sông đời tôi, con sông bạc lòng,
Con sông oan nghiệt, một kiếp long đong...*

Mà cũng có thể là vị Hội đã quá đa đoan, quá tham lam. Tình yêu của Ốc lại không nồng nàn xốc nổi. Nó là khối tình của một người con trai dành cho một người con gái, vô tư đến độ tình rằng bí tích hôn nhân sẽ trở thành một tháp ngà của cõi bình yên vô sự. Mái ấm

gia đình là điều không to tát nhưng luôn là khao khát của con người. Hỡi còn muốn gì nữa mà không chấp nhận. Tại sao cô cứ phải quăng mình vào bến đục, khi con sông đời mời mọc những bến nước trong hơn.

Cứ thế nỗi đau của Hỡi chính cô tự tạo. Nghiệp quả nặng nề phần nhiều cũng vì mình quá câu nệ mà ra. Mà nói thế cũng oan cho Hỡi thật. Cô chỉ là một nạn nhân của một duyên tình trắc trở. Khi yêu, không mù quáng đã chẳng phải là tình yêu, không đau khổ thì tình duyên không còn ý nghĩa.

*Vội không bạc sao thành vô được,
Gừng không cay đã chẳng nên gừng.
Yêu không mù quáng thì đừng,
Yêu không tan tác, thì đừng nên yêu.*

Hỡi đã bị ám ảnh bởi một thứ chủ nghĩa rất kỳ quặc như thế. Khái niệm ấy tuy Hỡi không nghĩ ra được, không thốt thành lời được, nhưng Hỡi đã sông y như thế. Cô bị ám ảnh rằng lời thề dưới trăng con sông Lạch của đêm nước lũ năm nào. Đây là một lời thề nguyên vĩnh cửu. Mà Hỡi không yêu mãnh liệt như thế cũng không được, vì người con gái mà Hỡi yêu đã từ bỏ chính mạng sống của mình để cứu chị ta.

Cuối cùng mối tình không trọn vẹn ấy đã trở thành một khối u. Nhưng càng cay đắng cho thân phận của Hỡi nhiều hơn là khối u ấy đã ăn vào da thịt, trở thành một khối u thực sự.

Một khối u khiến chị đau nơi vùng bụng. Một khối u nhất định bắt chị phải từ giã cõi đời.

Hoa Giấy

Chương 43

Tin Sét Đánh

*Nhặt nước mắt khô thành kỷ niệm,
Lấy ân tình làm chiếc khăn tang.
Đi tìm mình giữa thênh thang,
Càng tìm càng mất lại càng thêm đau.*

Có những cái tin khiến người ta vui sướng hẳn lên, chẳng hạn như tin vui vợ bảo chồng:

-Anh sắp được làm bố rồi đấy. Hãy nghĩ ra một cái tên cho con đi nhé, anh ơi.

Hay là chuyện ông chồng bảo với bà vợ:

-Tôi đã nói chuyện rõ ràng với bên nhà bác Liệu, họ đã đồng ý gả cái đĩ Lăng cho thằng Kiệm nhà mình rồi đấy. Nhà lo mà chuẩn bị các sự tiền nong.

Nhìn chung đấy là những hy sự đáng vui, người ta đang nói đến chuyện thịt gà làm cơm cám ơn tổ tiên đã ban cho đôi vợ chồng một thằng con trai cầu tự. Hay là người ta đang nói đến chuyện đồ xôi, vật bánh giày, chộc tiết lợn rồi khao cả làng cổ cưới.

Nhưng cũng có những cái tin khiến người nghe phải thất sắc rụng rời, chẳng hạn như khi người vợ nói với chồng mình rằng:

-Trong người tôi dạo này đau lắm. Chắc tôi không còn sống được bao lâu nữa để cơm nước cho ông và bọn trẻ...

Người chồng sẽ tá hỏa tam tinh:

-Bà nói cái gì thế!

Người vợ cố tình an ủi chồng:

-Chuyện sống chết đã chẳng do tôi muốn mà được. Tôi chỉ buồn vì mình không được sống với ông trọn vẹn cho đến ngày răng long đầu bạc.

Ông chồng bủn rủn chân tay, run run giọng nói, gần như là mắng vợ:

-Đau tự bao giờ, đau chỗ nào, mồm để đâu sao không chị há ra bảo sớm, để người ta còn liệu thang mà chạy chữa...

Rồi khuôn mặt ông chồng méo xệch đi. Ông ta quá bất ngờ khi nỗi đau chưa kịp ngấm. Ở đây, người ta đang nói đến chuyện xẻ ván đóng áo quan, người chồng xé khăn xô cho đàn con để tang mẹ, còn ông xé lòng ra để xé khăn tang cho chính mình. Vợ ông chết cũng sẽ khiến cho nửa cuộc đời của ông chết theo.

Hội cố nhịn đau khi khối u trong bụng lâu lâu vẫn hành hạ chị. Thảo nào chị không còn thiết tha gì đến tất cả những chuyện xung quanh. Chuyện chăn gối với chồng kể như đã ban năm nay không hề hưởng lửa. Ốc thương vợ thật lòng nên tự nén mình, cực chẳng đã lắm cũng chỉ vầy vọc một đôi cho qua rồi lăn ra ngủ. Thành ra trong bụng hội có khối u, to bằng nào Hội cũng không biết, chỉ biết là mỗi khi đau thì nó ăn lan, như thể có một cái rổ sắt nung đỏ cào cào vào khắp cả lục phủ ngũ tạng. Nhưng chị chỉ cần năng chịu đựng, không hề hé răng nói với chồng lấy một nửa câu.

Ốc dỗi:

-Sao mình không nói với tôi lấy một câu!

Hội tủi thân, chị biết là mình đã không còn thiết sống kể từ khi Nghêu tuyệt tình bỏ đi. Nhưng nay nhìn thấy chồng khản trương trong nỗi đau cơ cực, Hội biết là mình đã quá ích kỷ. Dù sao thì câu chuyện tình cảm thâm kín của chị đã không thể là một biện minh chính đáng cho hành động riêng tư của mình.

Ốc xót xa:

-Thế nhà đau đã lâu chưa?

Hội không trả lời được. Hình như đã ba năm nay, khối u ấy đã phát đau. Đau từ cái hôm Nghêu bỏ Hội đi ngay ngoài ruộng mả. Cũng có thể là khối u ấy đã có từ lâu nhưng từ độ ấy nó mới phát mạnh, cũng như nỗi đau trong tình yêu của chị rầm rứt từ cái lén Nghêu trốn nhà bỏ đi lần đầu, giờ lại bùng lên khi Nghêu chính thức bỏ đi lần thứ hai. Hội mệt mỏi nên thều thào:

-Thôi mình đừng hỏi tới nữa. Biết mình khổ sở như thế này, tôi đã không nói ngay từ lúc đầu...

Nói xong Hợi quay mặt vào vách, đôi vai chị run bắn lên, đôi mắt tràn trề nước.

Với Ốc, đây là cái tin sét đánh. Một cái tin phũ phàng. Anh bàng hoàng chết lặng. Cảm giác còn đau hơn cả cái lần anh biết rằng mẹ anh sẽ chết. Cái tin Hợi vừa nói nó luồn tay vào ngực anh rồi rút tung trái tim anh ra khỏi lồng ngực rồi ném ra ngoài. Ốc nhìn xuống tấm thân hao gầy của vợ, anh nhìn thấy trái tim của mình bây giờ đang thoi thóp đập trên lưng của vợ.

Hoa Giấy

Chương 44 Ân Hận Và Nuôi Tiếc

*Cát cuội giữa dòng ai biết đâu là oan nghiệt.
Duyên nợ đồng lần vay trả, trả vay.
Trách gừng sao mãi ngậm cay,
Vàng trắng lỡ dở, nửa đầy, nửa vơi.*

Hợi bắt đầu không chỉ mất ngủ mà chị còn tận khóc về đêm. Tiếng khóc của chị âm thầm trong nỗi đau cắt cứa. Chị nghĩ lại, tại sao bao nhiêu năm sống bên chồng, bằng xương bằng thịt nhưng chị chưa một lần chấp nhận. Tại sao chị cứ mãi nuôi một mối tình như người ta nuôi một tổ ong trong bụng cây gạo già. Có mặt hay không chị cũng không biết. Chị chỉ biết bây giờ nhìn lại, người ta chẳng thấy gì ngoài một khối sáp khô. Không một xác ong, không một giọt mật nào sót lại.

Dư âm của tình yêu cuối cùng trắng trợn bạc bẽo là như thế. Bao nhiêu tô điểm, bao nhiêu gầy dựng, bao nhiêu ân cần vu vén, chỉ trong một thoáng chốc, tất cả trở trệ lộ ra nguyên hình của một xác rắn khô nằm lại trên bờ đá. Con rắn đã thoát xác bỏ đi tự lâu rồi.

Thì ra con rắn không lột da quả tim, nó chỉ lột da cái xác bên ngoài.

Tình yêu mà Hoi tôn thờ cũng thế, nó không thể lớn lên bình thường được. Nó chỉ là một khối u, cuối cùng sẽ huỷ hoại người mang theo khối u ấy. Hoi cay đắng nhận ra mình đã mất tất cả. Sạch như chì. Tay nhẵn nhận ra mình đã mất tất cả. Sạch như chì. Tay nhẵn trắng. Mà cảm giác ấy Hoi mãi vẫn không chịu nhận ra.

Khi đã yêu, yêu một người đã hy sinh tất cả vì mình, dù cho người ấy có nặng lời với ta, có tàn nhẫn, có khiến ta sầu hận, ta sẽ khó quên được người đó. Nhưng nói gì thì nói, cái câu hận nhau đôi khi vẫn có quả tim, nó vẫn đập những giọt tình chứa chan, thắm sau trong ký ức.

Nhiều lúc quá đau khổ, Hoi đã nghĩ về cuộc tình của mình là như thế.

Không biết Hoi có hận tình hay không? Hoi không rõ nữa. Làm sao Hoi có thể hận người con gái dám một mình vào rừng đẵn gỗ vàng tâm để giải thoát Hoi khỏi một cuộc hôn nhân man rợ. Làm sao Hoi có thể hận một người đã lao xuống dòng nước lũ để cứu mạng của cô trong khi không một ai dám cứu. Làm sao Hoi có thể hận người đã dám đứng ra bênh vực cho cô khỏi sự nhục nhã tiếng tăm của bọn con trai làng Cối. Làm sao Hoi có thể hận người con gái chỉ vì chữ hiếu với mẹ; vì chữ thương với người em trai mà dám hy sinh cả một chữ tình. Làm sao Hoi có thể hận một người con gái phải ghen tương lòng lộn chỉ vì hạnh phúc bên ngoài của Hoi. Làm sao Hoi có thể hận khi người yêu chị đang phải lang thang vất vưởng ngoài đường. Làm sao Hoi có thể hận khi trái tim chị luôn thổn thức khi nghĩ về người con gái ấy.

-Làm sao em có thể hận Nghêu được hả Nghêu ời.

Trong tình yêu thực sự, một tình yêu trọn vẹn, người ta sẽ không bao giờ hận. Người ta sẽ không bao giờ nuối tiếc. Người ta biết mình đã tự nguyện dâng thân. Người ta chấp nhận mọi giá phải trả, cho dù đấy là một cái giá đắt nhất.

-Em không bao giờ tiếc nuối về tất cả những gì em đã dành cho Nghêu trong trái tim em. Vì em chưa bao giờ em tin là em cho Nghêu một điều gì cả. Em chỉ cho riêng em một tình yêu cao đẹp. Với Nghêu, em đã sống một cuộc đời mơn mõi, đầy cũng là chữ trinh mà em dành riêng cho Nghêu trọn vẹn. Em đã sống chữ trinh ấy. Xác thân của em có thể đã không một lần là Nghêu, nhưng linh hồn của em đã là của Nghêu tất cả.

Với Nghêu, Hời không hận. Nhưng với Ốc và con trai, Hời nuối tiếc xót xa vì chị đã biến thủ của họ những khao khát ước mơ chính đáng. Họ chẳng làm gì nên tình nên tội cả. Nếu như Hời nói thẳng ngay ra từ đầu, Ốc sẽ đau, nhưng anh sẽ đau một lần thôi. Rồi anh ta cuối cùng cũng sẽ có một người vợ thương anh cả tâm hồn lẫn thể xác. Rồi những đứa con của Ốc sẽ không bất hạnh, không thiếu thốn tình thương, sẽ được mẹ ruột của chúng yêu thương chiều quý mến. Những đứa trẻ sẽ không phải khổ như thằng Sinh, con trai của Hời.

-Nghêu ơi...Em không hề ân hận. Em không hề nuối tiếc. Em chỉ tiếc là Nghêu không một lần hiểu được là em yêu Nghêu đến cỡ nào. Nếu Nghêu hiểu được tình yêu mà em đã dành cho Nghêu. Nghêu sẽ không bỏ em mà đi như thế. Em không giận Nghêu. Em chỉ thương cho Nghêu chỉ vì quá yêu em mà Nghêu phải lang bạt gió mưa một mình. Dù Nghêu không nói ra, nhưng em biết Nghêu không bao giờ quên em được. Em vô cùng biết ơn Nghêu đã cho em cảm giác yêu thương, dù có lúc em đau đớn lắm. Em chết đi không hề ân hận, vì em biết Nghêu đã dành cho em tất cả những gì Nghêu có...

Đây là những mẫu độc thoại của một người đàn bà làng Cối. Chị ta có chồng có con hăn hoi, nhiều người còn ghen với cả chị về sự chăm sóc chĩ chu cẩn thận của anh chồng. Nhưng người ta không hề biết là trong lòng chị là cả một khối tình sử.

Một thiên tình sử rất đẹp. Một mối tình đẹp khoác chiếc áo lụa tang thương bề bàng. Thế mới biết con ve xấu xí nhưng tiếng nó kêu của nó đã đi vào những mùa hè huyền thoại. Cũng như tiếng địch đẹp như thơ của một chàng trai tài hoa có một khuôn mặt rất đỗi đau

thương. Thiên tình sử của anh người ta gọi là truyền thuyết Trương Chi. Như thế, chân dung của một thiên tình sử chỉ đẹp về ý nghĩa tinh thần, nhưng nó đau đớn ê chề trong nỗi niềm chua cay nghiệt ngã của thực tại cuộc đời.

Hoa Giấy

Chương 45 Cho Em Một Lần Cuối

*Duyên là đây, tình cũng là đây,
Ái ân gian díu ngàn ấy vẫn chưa đầy.
Thiên thu xin được thốt lời sâu thẳm,
Trước lúc ra đi vào cõi đoạ đày.*

Nỗi đau từ cái tin Hợi bị khối u hành, trong bụng cứ như có cái lồng bằng sắt thiêu đốt, đối với làng Cối, nó cũng tàn tệ như một cơn bão đi qua làng Cối, nó tàn phá tất cả những mùa màng cây cỏ. Để rồi khi cơn bão đi qua, người già nhìn nhau bảo:

-Ông trời thế mà tai ác thật. Chẳng lẽ ông Trời không biết con người đã đau khổ như thế nào hay sao mà còn đày đoạ chúng mãi.

Lúc đầu Ốc rất bức bối, anh cảm thấy mình như bị dồn vào một chân tường, một ngõ cụt, không lối thoát. Anh cảm thấy giận dữ với sự bất lực của mình, anh cay cú nhìn thấy người vợ của mình vốn là người giỏi chịu đựng nhưng bây giờ cái mặt nhăn nhó, như thể chị đang trải qua rất nhiều nỗi đau đớn.

Rồi dần dần nỗi đau ấy lan toả, thấm vào những góc ngách của trái tim người chồng. Anh đờ đẫn nhìn khuôn mặt vợ. Anh thất thểu nhìn thẳng con trai lên bảy tuổi. Khuôn mặt nó hiền lành quá. Tội nghiệp con trai tôi. Mới tằm ấy tuổi đã mồ côi mẹ. Cuộc đời hai cha con anh rồi sẽ ra sao khi vợ anh nhắm mắt lìa cõi đời này.

Cuộc đời anh sao mà nó khổ thế. Cha mất sớm khi anh chưa bước vào tuổi dậy thì. Ký ức về người cha chỉ là những lần ông dắt anh vào rừng dạy anh cách bẫy chim săn thỏ. Ốc sau này cũng sống bằng cái nghiệp ấy của cha. Rồi thì với anh, cả con trai anh nữa, ký ức về vợ anh, người mẹ của nó, chỉ là một hình ảnh mờ nhạt của

người đàn bà không hề bao giờ có nụ cười trên môi. Một khuôn mặt bao giờ cũng đau buồn u ám.

Mẹ mất khi anh còn quá trẻ, lấy vợ chưa lâu, chẳng có dư gì nhiều để mua cho mẹ những món ăn mà mẹ anh thèm. Đây là nỗi đau của một người đàn ông nhà nghèo không khá giả gì lắm. Rồi chị gái chẳng hiểu sao gàn dại, không chị lấy chồng đã đành, lại còn ngang ngược bỏ nhà ra đi. Chuyện mang tiếng mang tai với miệng lưỡi làng Cối anh không hề ái ngại. Anh chỉ thương cho cảnh tình của người chị gái bơ vơ một thân một mình bôn ba giữa chốn chợ đời.

Giờ thì anh nhìn lại mình, cuộc đời con người vừa khổ; mà số kiếp con người sao mà ngắn ngủi thế. Hay là số phận chỉ thích đùa ác, thích chia cắt những gia đình hạnh phúc, nhất là những gia đình ít người như nhà anh. Nhưng nhà đông con hay những gia đình hết phúc khác, số phận muốn họ sống khổ sở, chung đụng với nhau, như một cách trừng phạt mà số phận đã tinh vi giảng dạy. Nếu nói như thế; dù số phận có bắt người ta chết hay để người ta sống, con người vẫn là những nạn nhân không có đường trốn chạy, phải chịu cảnh trên đe dưới búa.

Biết vợ không còn sống lâu nữa, Ốc bùi ngùi hỏi:

-Nhà thích ăn cái gì, thèm cái gì, nhà cứ bảo, để bố con tôi nấu cho nhà ăn. Trong nhà này nhà muốn cái gì, nhà cứ bảo...

Nói xong, Ốc bật khóc lên như một đứa trẻ tủi thân.

Nghĩa tử là nghĩa tận, Hợi cũng khóc theo chồng. Bình thường chị đã khó nói chuyện với chồng, nay chị càng khó ăn nói hơn. Chưa bao giờ Hợi cảm thấy mình tàn nhẫn với chồng như thế. Khi yêu, nhất là trong tình yêu trái ngang của *mối quan hệ ba người* như thế, tình cả một người càng say với một người, tính sẽ càng nhạt với người thứ ba còn lại. Hợi nghe chồng nói chỉ biết khóc, cái đầu chị lắc:

-Thôi...Mình đừng bày vẽ, tốn kém...

Ốc tức tưởi, giọng anh như có máu đọng bên trong từng câu chữ:

-Mai kia nhà đi rồi, tôi có muốn nấu cho nhà một miếng ngon cũng không nấu được. Nhà đừng có gàn như vậy có được không? Nhà cho tôi được làm một cái gì đó cho nhà...

Hợi vẫn không trả lời được. Ốc một lúc sau nghe ngào thú nhận:

-Hình như nhà lấy tôi không bao giờ có niềm vui. Ngay từ cái đêm đầu tiên nhà với tôi vợ chồng ăn nằm với nhau, tôi đã biết là cái bụng nhà không ưng tôi. Nhưng tôi yêu nhà lắm, nên tôi mới hoá ra người ích kỷ như thế. Nhà cho tôi thằng Sinh, đây là điều tôi vô cùng biết ơn nhà...

Chồng càng nói, Hợi càng ứa nước mắt ra. Thì ra tình cảnh của Ốc

đáng thương không khác nào nỗi đoạn trường của Hỡi.

Sao mà Con Tạo xoay vần các có,

Để phận người dang dở, dở dang.

Để rồi đôi ngã chia ngang,

Cho tan cho nát bạn vàng thuở chung.

Ốc ngậm ngùi trong tiếng khóc:

-Nhà có bề gì, cha con tôi sẽ khổ. Cha thì góa vợ, con thì mồ côi mẹ...

Hỡi cố gượng ngồi dậy:

-Thì liệu mà đi thêm bước nữa...

Ốc cầm tay vợ nâng lên khuôn mặt ướt đầm của mình, nói:

-Nhà ra đi, tôi sẽ ở vậy suốt đời.

Tim Hỡi bây giờ vỡ nát ra thành muôn ngàn mảnh. Chị cảm thấy mình có lỗi với chồng nhiều quá. Chị cảm thấy tội nghiệp cho chồng mình. Anh ta dù sao cũng đã yêu chị nhiều lắm. Chị đã chưa một lần nhận ra cái thâm tình của chồng nó quá sâu thẳm như thế.

Giờ Hỡi mới hiểu ra là gần như Nghêu yêu Hỡi mười thì Ốc cũng yêu Hỡi hơn chỉ phần rưỡi. Chỉ là Nghêu nhanh tay hơn nên trái tim của Hỡi đã trao cho người chị trước khi cô kịp trao cho người em. Thật trớ trêu, trong tình yêu, người ta không thể nói trái tim của mình giống như cái bánh, muốn bảo bẻ đôi chia cho hai người là sẽ được. Hỡi không thể cho Nghêu và Ốc, mỗi người một nửa trái tim của mình.

Trong chuyện tình cảm, chẳng phải lúc nào người con gái cũng nhận ra ai là Sơn Tinh ai là Thủy Tinh. Người đến trước và kẻ đến sau chẳng ai biết ai sẽ chiếm được trái tim người con gái.

Câu chuyện nhân duyên ở đời lắm khi như cuộn tơ rối. Lá dâu không đơm, thân tằm không ngoan, thành ra sợi tơ không mẫn, kén nhộng vì thế không thể vàng ươm được. Có khéo cách mấy thì kéo ra cũng chỉ được toàn mủn sợi.

Chiều hôm ấy, Hỡi bảo chồng:

-Em muốn được gặp chị Nghêu một lần cuối.

Ốc không hiểu được tâm tình của vợ, nên anh nói:

-Nhà cố gắng tịnh dưỡng. Mai kia giỗ mẹ chị ấy lại về. Nhà cứ nằm nghỉ đi, đừng suy nghĩ nhiều, hại óc mà dễ rạc người lắm.

Hỡi khấn khoản nói:

-Em xin mình. Hãy đi tìm chị Nghêu về cho em gặp mặt một lần cuối.

Em xin mình. Mình hãy cho em cơ hội lần cuối...

Ốc không thể không chiều vợ, nhất là anh nhận ra trong giọng nói của vợ có những điều khát khao cháy bỏng. Anh gật đầu rồi nói:

-Để tôi cậy người tìm chị ấy về. Giờ thì nhà nghỉ đi nhé. Tôi hứa với nhà đấy.

Nói xong Ốc bước ra ngoài sân. Bên trong căn phòng vắng, nhờ nhờ sáng, Hợi thầm cầu xin trước khi mình ra đi, chị sẽ được nhìn thấy Nghêu một lần cuối. Thế mới biết trong một ý nghĩa thiêng liêng nào đó, tình yêu thực sự của một linh hồn sẽ là thứ tình yêu...
...Bất tử...

Hoa Giấy

Chương 46 Bán Nhà

*Vuông tình ai khéo tráo khuôn,
Để cho con nhện nổi buồn tơ giăng.
Vuông tình ai nỡ cắt chia,
Để cho ân nghĩa đôi bề dở dang.*

Khi người ta trân quý một điều gì đó, chẳng như một tình bạn thời để chớm, thời nổi khổ, người ta sẽ làm đủ mọi cách để nuôi dưỡng tình cảm ấy. Khi người ta yêu thương một con người bằng cả trái tim mình, người ta sẽ làm tất cả những gì họ có thể làm cho người mình yêu hạnh phúc. Đối với Ốc, Hợi không chỉ là một người vợ mà còn là người bạn mà anh đã quen biết từ ngày anh có trí khôn.

Nay nhìn vợ ốm như thế, Ốc nghĩ đến chuyện bán căn nhà của mình. Dù sao thì nghĩa vợ chồng một ngày cũng nên nghĩa. Anh không thể đứng khoanh tay nhìn vợ mình chết. Làm thế là trái với đạo vợ chồng, Là ăn ở bạc bẽo. Là ăn ở cặn tình cặn nghĩa. Vốn là người chân thuần chất phác, Ốc không nỡ bỏ vợ mình cô đơn trong cảnh hoàn toàn đau đớn. Anh nói với vợ:

-Còn nước còn tát, tôi sẽ bán cái thối này cho nhà bác Hựu để lấy tiền thuốc thang cho nhà.

Vợ Ốc cố nhồm dậy mà không sao cất người lên được, chị khăn

khoản nhìn chồng:

-Ai lại lấy nước đi cứu cháy cái nhà bếp nát...

Ốc gần bưng:

-Nhà đừng cản tôi. Tôi cứu lấy nhà chứ tôi có cứu cái nhà bếp nát đâu.

Hội nặng nhọc nói:

-Cứu làm gì...hoài tiền lắm...

Ốc gần như cáu lên với vợ vì anh quá sốt ruột:

-Còn người còn của. Người sống đồng vàng. Nhà cứ gần thế, thằng Sinh bỏ lại cho nó mồ côi thế mà nhà không thương nó hay sao...

Hội quay mặt vào vách. Hình như đây là cách chị không muốn nói chuyện, hay có thể là cách chị giấu niềm tâm sự của mình. Ốc bây giờ cảm thấy hối hận vì to tiếng với vợ. Anh nói, gần như là năn nỉ:

-Nhà đừng gần nữa. Nhà cho tôi bán cái thổ nà để cứu nhà, nhé.

Của chồng công vợ. Tôi không muốn mình là người tự tiện...Nên tôi mới hỏi ý kiến nhà trước.

Hội không nói gì cả. Chị lắc đầu không đồng ý. Chị biết tình trạng sức khỏe của mình như thế nào. Có cứu chị thì họa có thuốc tiên mới cứu được. Ốc mặc kệ vợ, anh nói câu sau cùng:

-Dù nhà có muốn hay không, tôi cũng nhất định bán căn nhà này để cứu nhà đây.

Rồi anh lặng lẽ đi ra. Bờ vai Hội lại rung lên vì tiếng nấc.

Chẳng ai thấu nỗi đau khổ của người đàn bà nằm trên giường kia chua xót thế nào. Giá như chồng Hội đừng quá khổ đau, đừng quá nồng nàn như thế, có lẽ chị sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn. Nhưng oái oăm thay, người vợ càng đắng cay mặc cảm bao nhiêu thì anh chồng càng khoan dung độ lượng bấy nhiêu. Gái anh bỏ mặc chị, Hội sẽ cảm thấy mình được một cơ hội bị trừng phạt, để chị được tạ tội, để mặc cảm của chị có cơ hội được siêu thoát.

Thế mới biết số phận thật tàn nhẫn, ngay cả với con người đang oằn oại giữa giữa trong niềm ân hận, nó vẫn chẳng bao giờ chịu buông tha con người.

Hoa Giấy

Chương 47

Lời Thú Nhận

*Đáy lòng sâu thẳm vui chôn niềm tâm sự,
Đã toan sống ngậm một mình thác sẽ mang theo.
Một đời cay đắng đuổi theo,
Âm thầm dâng dâng giọt sầu nổi riêng.*

Hội bây giờ như ngọn đèn treo trước gió, người vụng về kém tế nhị còn nhận ra là thời gian của chị sẽ không còn kéo dài được nhiều nữa. Người tinh ý thì bảo đáng lẽ chim lợn phải đậu trên nóc nhà họ Huỳnh từ mấy ngày hôm nay mới phải.

-Cái mồm nhà bác ăn nói độc thể mà không hải à?

Người kia cãi lại:

-Chẳng phải là tôi ăn ở ác đâu nhé. Các bà cứ sang bên ấy mà trông. Vợ Ốc nhìn mặt toàn là xương với xương. Người như thế, thử hỏi ăn không ăn, ngủ không ngủ, cả ngày lẫn đêm cứ khóc. Sống được thể nào mà sống!

Một người khác lại nói chớ vào:

-Tôi nghiệp cái nhà anh Ốc. Vợ ốm thế mà vẫn hầu cả đời chả thấy than vãn tẹo nào. Đúng là nhà dĩ Hội kém phúc. Lấy được anh chồng ngoan như thế lại không có cái phước được hưởng. Tôi bảo thế các bà nghe có đúng không?

Lại một người khác tỏ ra mình là người từng trải:

-Gẫm ra thì đúng là nhà họ Huỳnh có phúc. Tôi đòi cái nhà cô Hội kia sống là để chờ bà chị chồng về để nhà khỏi vắng người đàn bà. Làm dâu như thế mới gọi là làm dâu chứ. Cứ nhìn thấy cái cảnh Ốc cậy hết người này đến người nọ tìm chị gái về thì đủ biết là chị vợ đang cố sống cho đến ngày gặp mặt chị chồng mới chịu ra đi.

Một người khác nói leo vào:

-Sao mà ở đời có người ăn ở có nghĩa có nhân đến thế. Cái nhà anh Ốc kia đã bảo bán cái thổ ấy. Nhà bà phán Hựu đã đặt tiền cọc đầu vào đấy cả rồi. Nhưng các cố lại là ông lang kia không chịu chữa bệnh cho người ốm. Chả hiểu ra làm sao nữa. Thầy lang phải chữa bệnh cho người ốm ai đòi lại khoanh tay đứng nhìn. Thấy chết mà không cứu.

Cuối cùng là lời của một bác đàn ông:

-Các bác còn lạ gì cái nhà ông lang ấy. Ông ta không từ chối cứu ai bao giờ cả. Ông ta chỉ không cứu những người ông ta biết mình không thể cứu được. Thành ra cái lộc thọ sống chết chỉ có Nam tao Bắc đầu mới biết được mà thôi.

Một điều chẳng ai biết được là khi chỉ có hai vợ chồng, Hợi đã nói với Ốc:

-Có câu chuyện này em muốn đợi chị Nghêu về rồi mới kể cho mình nghe. Nhưng có lẽ không còn kịp nữa. Em muốn kể cho mình nghe tất cả.

Ốc tuyệt nhiên không biết là vợ sẽ kể tất cả nỗi đoạn trường của mình. Anh chỉ nghĩ là Hợi vẫn vì tình cảnh đoàn tụ nhà họ Huỳnh mà vất vả, nên anh không muốn vợ phải mệt nhọc phí sức. Ốc khuyên vợ:

-Nhà cứ nằm nghỉ cho khỏi nhọc người. Mai kia chị Nghêu về, tôi bảo chị ấy đưa nhà đi viện. Chứ bây giờ tôi chẳng biết trông vào ai nữa. Tôi đã mượn ba người đi tìm chị Nghêu rồi. Nhà cố đợi...

Vợ Ốc tựa lưng vào vách tường:

-Em biết sức em đã kiệt. Em biết mình chẳng còn sống bao lâu nữa. Em muốn mình hãy tha lỗi cho em.

Ốc chưa bao giờ thấy vợ mình tỉnh táo như thế. Hình như vợ Ốc đang hồi dương. Chị sẽ nói cho cạn kiệt cõi lòng của mình trước khi ra đi vĩnh viễn. Ốc nhớ lại cái lần mẹ anh sắp sửa ra đi, mẹ cũng tỉnh táo như thế. Mẹ nói một cách chậm rãi từ tốn, cứ như thể mẹ đã đang bình phục hẳn. Sau lần ấy, Ốc biết là người sắp chết sẽ muốn nói ra tất cả những uẩn khúc, mọi điều trần trối trong lòng. Nếu họ còn chưa nói ra được, họ sẽ không dễ dàng ra đi. Vì thế Ốc nhất định không thể để vợ nói ra những điều thầm kín. Anh sợ nói xong chị sẽ ra đi. Anh vội gạt phắt đi:

-Nhà cứ nằm nghỉ. Có gì mai nói, tôi nghe tất!

Vợ Ốc năn nỉ:

-Mình chịu khó ngồi nghe em nói đi. Em không thể chết trước khi em nói cho mình nghe tất cả mọi chuyện. Em xin mình. Em lạy mình...Hãy cho em một cơ hội cuối cùng...

Nói xong trên khuôn mặt của vợ Ốc nước mắt tuôn ra như mưa dầm đĩa. Ốc lòng dạ xót xa như có ai xát muối. Như thể ngón tay của anh bị đứt rất sâu bây giờ lại phải đem nhúng vào nước muối. Tâm trí anh giãy giụa như con ếch bị người khác lột da. Anh không thể nào từ chối vợ được. Anh cảm thấy mình đang đứng trước một cảnh ngộ vô cùng khó xử. Anh không thể nào cầm lòng đậy khi nhìn thấy vợ mình vừa thở nhọc nhằn, vừa nói chuyện, nhất là cái cách khẩn

khoản của chị trông hết sức thương tâm. Đúng là có những lúc con người ta không thể nào chọn lựa được, nhất là khi hai chọn lựa đều dẫn đến những nỗi đau rỉ máu.

Vợ Ốc không thấy chồng nói gì liền bảo anh:

-Mình ngồi xuống đây đi...

Ốc nghe lời vợ. Tự nhiên anh không thể nói được bất cứ một câu nào nữa.

-Khi em nói chuyện này ra..Mình đừng hỏi em bất cứ câu gì...Mình hãy để em nói lên tất cả. Đây là những điều mà em đã giữ rất kín trong lòng...

Ốc gật đầu. Hình như anh không muốn nói can vào để vợ anh phải nhắc anh im lặng. Cô ấy đã mệt lắm rồi. Ốc chỉ hy vọng là vợ sẽ không nói gì nhiều. Cô ấy nói xong cô ấy sẽ nghỉ. Vì thế Ốc ngồi lặng thinh nghe chuyện.

-Mình ơi...Em là kẻ có lỗi với nhà họ Huỳnh. Em có lỗi với mình, với con, với mẹ...

Ốc định gạt câu nói của vợ, nhưng anh không nỡ. Thôi thì vợ anh muốn nói gì Ốc cũng sẽ chiều tất. Hơi nghỉ một lúc rồi nói tiếp:

-Em vô cùng đau khổ khi biết là mình không bao giờ có hạnh phúc đối với em. Em xin lỗi mình, xin lỗi con...

Với Ốc, trong lúc này, những câu nói ấy nghe sao mà khó chịu. Anh không muốn nghe vợ anh nói về những điều như thế. Tình thực ra, anh chưa bao giờ giận hay ghét bỏ gì vợ anh cả. Khi anh biết là mình đã làm cho vợ sợ hãi vào cái đêm động phòng đầu tiên, nhất là khi anh nghe lời mẹ trần trối, kể từ đó, anh không bao giờ khiến cho vợ phải khó xử. Trong lúc này, anh chỉ muốn vợ anh được nghỉ ngơi.

-Mình có biết là trước khi em lấy mình. Em đã yêu một người... Mà ngay cả đến bây giờ em vẫn còn yêu người ấy. Em không thể nào quên được người ấy...

Tim Ốc nhói lên. Anh không hiểu vợ anh đang nói đến điều gì nữa.

Ốc nhớ đến câu nói của Ký hôm nào. Hơn tám năm trời chung sống, Ốc không bao giờ nhận ra trong trái tim của vợ anh đã từng có một hình bóng khác. Đây là một điều anh chẳng bao giờ có bất cứ một may mắn nào nghĩ đến.

Vợ Ốc nói tiếp:

-Mình có biết người em yêu thương suốt cả cuộc đời mình là ai hay không? Người ấy là chị Nghêu nhà mình.

Ốc gần như té ngửa. Anh thảng thốt đôi mắt nhìn vợ mình, hình như anh đang nghĩ vợ mình nói sảng. Làm sao chuyện ấy có thể xảy ra được. Vợ anh cúi đầu xuống, hình như chị không thể chịu được cái

nhìn đau khổ trong đôi mắt của chồng. Chị nói thất chậm rãi:

-Xin lỗi mình. Em đã yêu chị gái của mình...

Im lặng phủ trùm. Nỗi đau tê điếng. Cả hai người đều trượt chân vào nỗi niềm cay cực của trò đùa số phận.

-Cho đến bây giờ em vẫn còn yêu chị Nghêu. Em xin mình hãy tha thứ cho cả hai người chúng em. Em biết mình rất yêu thương em. Vì thế nếu như có một kiếp khác, em nguyện sẽ đền đáp cho mình tất cả. Mình có thể tha thứ cho em kiếp này được không?

Hội ngăn mặt lên nhìn Ốc. Hình như chị không dám tin là anh sẽ tha thứ cho chị. Chị nghĩ rằng chồng mình lâu nay thương chị vì không biết là chị đã suốt cả cuộc đời luôn mang trong lòng một tư tưởng ngoại tình, dù đó là với người chị ruột mà chồng chị luôn quý trọng. Một cảm giác mình là người loạn luân, một sự đánh lừa bỉ ổi thấp hèn nhất.

Ốc thật sự sốc. Anh chưa hề bao giờ hình dung đằng sau câu chuyện của vợ chồng anh là một tấn tuồng bi kịch. Nó khiến trái tim anh nghẹn ngào. Nó trở thành một thách đố tàn nhẫn nhất. Tại sao hai người họ không bao giờ nói ra tâm tình yêu thương của mình. Tại sao người chị gái thì hy sinh cao cả đến thế. Tại sao vợ anh lại chung tình đến như thế. Ốc biết rõ anh không thể kết án hai người họ được. Bất luận như thế nào đi chăng nữa, không ai có quyền kết án một mối tình chung thủy.

Vợ Ốc vội lấy bàn tay chồng:

-Mình ơi...Em xin mình đừng bao giờ xua đuổi ghẻ lạnh chị Nghêu. Chị ấy là người đáng thương nhất. Vì hạnh phúc của anh... của chúng ta, chị ấy đã hy sinh ra đi. Tất cả là do em mà ra cả. Vì em đã nông cạn nghĩ rằng khi em về làm vợ anh, em sẽ được mãi mãi ở gần chị Nghêu. Em lấy anh vì mục đích ấy. Giờ thì em mới biết là em đã hại anh, hại con, hại cả chị Nghêu...

Vợ Ốc thở hắt ra...Hình như chị đã thấm mệt.

Ốc lạc thần đôi mắt. Cổ họng anh đắng chát. Tại sao một câu chuyện bi thương như thế lại có thể đổ ập xuống đầu anh. Tại sao số phận lại đối xử cay nghiệt với gia đình họ Huỳnh nhà anh như thế. Anh không biết mình phải làm gì nữa. Chị Nghêu đã hy sinh vì anh. Vợ anh đã sống trong đau khổ chỉ vì đứa con. Họ đã không rủ nhau bỏ trốn khỏi làng Cối để sống theo tiếng gọi của riêng mình. Cả hai đều đáng thương. Cả hai đều không đáng trách. Ngàn lần đáng thương. Ngàn lần không đáng trách.

Ốc cay đắng nhận ra là chỉ vì anh mà mối lương duyên giữa chị gái và người yêu của chị ấy đã phải dang dở. Thì ra Ốc yêu vợ nhiều

quá. Kể cả trong lúc này anh vẫn tìm đủ mọi cách để minh oan, để cảm thông cho vợ. Anh chỉ tiếc là tại sao anh ăn ở thật tình như vậy, không bao giờ hiếp đáp hay ghẻ lạnh gì Hợi. Vậy mà tại sao vợ anh không có đủ niềm tin để chia sẻ với anh. Ốc nghĩ, nếu như vợ anh nói sớm, anh nhất định sẽ tác hợp cho mối duyên tình cho chị gái và vợ anh...

Khi yêu thật sự, người ta chỉ nghĩ đến niềm vui và niềm hạnh phúc của người mình yêu. Người đời có thể cho đây là cải lương, họ có thể cho đây là tiểu tư sản, là nông cuồng trong cái gọi là lý tưởng danh dự hảo huyền. Nhưng với Ốc thì đây quả là một ý nghĩ xuất phát từ đáy trái tim anh.

Người ta có thể không thích mùi hương của loài hoa thiên lý. Nhưng người ta không thể cấm nó tỏa hương được. Người ta có thể ghét tiếng khóc của ve sầu, nhưng người ta không thể bắt mùa hè phải từ bỏ nỗi niềm cảm thông với loài vật đã trung thành với chính bản năng thẩm sâu của nó. Người ta có thể không hiểu được vì sao Hợi yêu Nghêu. Người ta có thể cho rằng Ốc là người có cái tâm quá Bò tát. Nhưng người ta không thể cản được ân tình lắng sâu của ba người họ đã dành cho nhau.

Cuối cùng Ốc nói: *Vì tôi mà nhà với chị Nghêu tan vỡ một mối tình. Tôi mới là người có lỗi. Nhà và chị Nghêu không hề có bất cứ một lỗi lầm nào cả.*

Hợi rủ xuống, hình như chị rất mệt mỏi.

Vợ Ốc nói với chồng, lần này giọng nói của chị nghe rất yếu ớt:

-Mình ơi...Còn một điều này nữa em muốn xin mình. Mình hãy cho em một ân huệ sau cùng...

Ốc luồn tay xốc vợ lên. Hình như anh sợ chị ngồi dậy một mình sẽ rất nhọc. Anh nói: *Nhà nói đi...*- Rồi câu nói của anh tan chảy thành nước mắt.

-Trên mộ của em...Anh hãy trồng thật nhiều hoa giấy. Đó là loài hoa về câu chuyện của chúng ta. Loài hoa chỉ có ba cánh. Nó là...ba...người...chúng mình...Nó là câu chuyện...của...chúng...ta..

Ốc chết sững khi nghe tiếng nói của vợ đứt ra thành từng khúc. Anh lay vợ nhưng đôi mắt của chị đã lạc thần. Ốc lay mạnh vợ hơn nhưng chỉ có đôi mắt của vợ là nhìn về một cõi rất xa xăm...Môi vợ Ốc mấp máy một điều gì đó anh không nghe thấy rõ. Ốc càng lắc mạnh vợ hơn. Đôi mắt vợ Ốc nhìn chồng như thể chị đang nhìn một người hoàn toàn khác. Bất chợt vợ Ốc mấp máy môi câu cuối cùng

-Nghêu...đã về rồi...em...biết...Ngh...ê...u... s...ẽ..v...ề...
Nói xong câu ấy, vợ Ốc gồng người lên một cái rồi trút hơi thở cuối cùng.

Cũng trong giây phút ấy, Ốc biết trái tim của mình cũng đã chẳng còn như trước. Anh biết trái tim của mình đã chết gì đi quá nửa. Xác Hợi nhẹ hẫng trên cánh tay chồng, nhưng tâm trạng của Ốc nặng sầu ngàn cân đeo đá.

Thằng Sinh mồ côi mẹ năm nó chưa đầy tám tuổi. Đang học lớp hai.

Hoa Giấy

Chương 48 Quá Muộn

*Duyên tình là cái chi chi,
Trăm năm duyên nợ chữ nghì trăm năm
Người đi vào cõi xa xăm,
Để người ở lại xót giằm trong tim.*

Một người làng Cối cuối cùng tìm thấy Nghêu. Cô gái bây giờ đang tạc tượng đá cho một trại điêu khắc. Người ta bảo Nghêu có bàn tay vàng, chả phải con nhà nòi mà biết tạc ra những bức tượng Quan Thế Âm nét mặt xuất thần, đôi mắt đầy trắc ẩn, tuồng như thể bao nhiêu nỗi đau của nhân gian đều đọng lại cả trên khuôn mặt của bức tượng.

Có một người kia muốn mua một bức tượng Quan Thế Âm để dâng cúng vào một ngôi chùa cổ, nhưng ông ta bảo khuôn mặt Quan Thế Âm phải nhẹ nhàng thanh thoát, không thể ưu tư tri níu như thể cõi đời vẫn chưa hoàn toàn diệt tục. Sự cụ nghe được câu chuyện nhất

định đến xem sự thể như thế nào, vừa nhìn thấy bức tượng, ông liền nghĩ ý muốn mua ngay bức tượng. Ông còn hỏi xem ai là người tạc bức tượng ấy. Nhìn thấy Nghêu đang tạc 1 bức tượng Quan Thế Âm khác, nét mặt đang mang những nỗi niềm man mác như bức tượng kia, ông bảo:

-Kể ra tìm được một cái nghề để nuôi dưỡng một nỗi niềm cũng là một cái thiện của Phật.

Chẳng ai hiểu ông ta nói gì. Chỉ có Nghêu là người xem ra có chiều sở ngộ. Nghĩ sao ông ta nói tiếp với cô:

-Ta đã đi nhiều nơi, gặp gỡ nhiều người, nhưng con là người đầu tiên khiến ta khâm phục. Con đã dạy cho ta một bài học sâu sắc. Một bài học tình yêu. Và ta hiểu rõ được đâu là căn duyên nguồn cội của kiếp nhân quả luân hồi.

Nói xong ông cúi chào người con gái rồi đứng đĩnh ra về

Có người làng Cối về sau đi thăm cảnh chùa, nhìn thấy bức tượng Quan Thế Âm liền bảo với mẹ:

-Nom bức tượng này cứ giống như chị Hợi, vợ anh Ốc làng mình ấy, mẹ nhỉ.

Người mẹ ngấm một hồi lâu rồi bảo: *Y như tạc vậy.*

Còn cái anh người làng Cối mà đi tìm chị gái của Ốc thì giật nảy người khi nhìn thấy bức tượng đứng giữa những bức tượng khác.

Anh ta định ninh rằng bức tượng kia nhìn chẳng khác nào vợ Ốc, bạn của anh ta.

Sau đó anh chàng người làng Cối mà Ốc nhờ đi tìm chị gái kể lại đầu đuôi câu chuyện là Hợi đang hấp hối, ngày đêm vò vố mong chờ Nghêu về. Thế là Nghêu vức bỏ cả búa đục, trực chỉ đi ngay về làng Cối.

Nhưng mà đã quá muộn...

Không biết câu nói:

Mất bò mới lo làm chuồng.

Hay câu:

Nghĩ lại vại vỡ.

Chúng có bài học ý nghĩa gì, chỉ biết trong câu chuyện tình Nghêu – Hợi, khi người đàn bà một dạo bỏ làng Cối ra đi, khi trở về thì người yêu đã chết. Có thể nói đây cũng là một cách nói: *Con người ta thương hay nhớ những chuyện đời tình duy nhất trong đời.*

Ốc chít khăn tang cho con, còn anh ngồi thờ trên chiếu, đôi mắt thần thờ. Tiếng cầu kinh của mấy vị tăng của một ngôi chùa làng bên

nghe sao mà nấu ruột. Nghêu bước vào cổng nhà họ Huỳnh, đôi chân run rẩy, trong nhà xác của Hợi đã lạnh trên chiếc phản gỗ. Bên hiên nhà, đám thợ mộc đang lặng lẽ đục đục bào bào, Họ đang đóng chiếc quan tài cho vợ Ốc.

Thằng Sinh tuy đã học lớp hai, thế mà chẳng biết gì cả. Nó đang ngồi khoanh chân trong lòng bà ngoại, trên tay vẫn cầm con thỏ bằng gỗ. Đôi mắt nó trong veo, hình như nó không khóc. Nó còn chưa đủ khôn để cảm nhận những nỗi đau của người lớn. Mà có thể nó với mẹ nó hình như không có nhiều liên hệ.

Người ta chào hỏi nhưng Nghêu hình như không nghe thấy gì. Cô bước nhanh đến xác của Hợi. Ốc đứng lên theo. Anh bám vào vai chị gái rồi khóc nức lên:

-Chị về thị đã muộn rồi...

Ốc gỡ khăn đắp mặt vợ ra cho Nghêu nhìn lần cuối. Chẳng hiểu sao, anh đã vuốt mắt cho vợ. Hợi đã nhắm mắt, vậy mà bây giờ nhìn thấy Nghêu, đôi mắt ấy lại mở ra như chưa được ai vuốt bao giờ.

Nghêu không nói được câu nào cả. Chỉ có nước mắt là tràn trên khuôn mặt tím tái của mình. Người đàn bà run run đôi tay vuốt lên đôi mắt của đứa em dâu, mà cũng là đôi mắt của người yêu. Đôi mắt ấy lưu cữu nấn ná một hồi lâu mới chịu nhắm hẳn.

Nghêu gục xuống xác vợ Ốc, hai bờ vai run bắn lên. Ốc đứng bên cạnh chị gái, tâm hồn anh ngậm ngùi cay đắng kể từ lúc vợ trút hơi thở sau cùng. Nhưng anh biết nỗi đau của anh bây giờ so với nỗi đau của chị gái chỉ là một phần nhỏ.

Tiếng đục đẽo bên hiên vẫn chan chát cất lên. Cánh thợ mộc vẫn đang cố gắng hoàn thành cỗ áo quan cho kịp giờ tẩn liệm. Người ngoài cuộc thường, người ta chỉ để ý đến chiếc áo quan là để chôn người vừa khuất. Họ không hề nghĩ đến một điều là chiếc áo quan chỉ chôn xác của người ra đi là Hợi. Nhưng cũng chiếc áo quan ấy đã

chôn luôn trái tim của người tình cô trong ấy, trái tim của người con gái tên Huỳnh Thị Diệu mà người làng Cối quen gọi là Nghêu.

Hoa Giấy

Chương 49 Hoàng Hôn

*Kể từ độ người bỏ ta, đi vào miền thiên cổ,
Ta còn gì để níu kéo nữa người ơi?
Duyên tình hai mảnh hai nơi,
Mảnh tình ở lại rã rời nỗi đau.*

Người làng Cối thường hay nhiều chuyện, cái gì họ cũng muốn biết, cái gì họ cũng thích nói chen vào. Mặc dù họ chẳng bao giờ nhận được bất cứ một điều lợi lộc gì trong đó cả.

Tâm lý chung, người ta bao giờ cũng muốn câu chuyện của mình là chính xác nhất. Họ không muốn câu chuyện của mình đã được người khác kể trước. Thế mới biết, bên trong mỗi một con người, ai ai cũng có cái máu đưa truyện. Mà phải là truyện còn nóng. Bầm sinh ra, ai cũng có tố chất ấy, nếu không là nhà văn thì cũng là nhà báo. Chuyện nghe đến bật cười.

Người ta bắt đầu nói rất nhiều chuyện về nhà họ Huỳnh. Ai ai cũng muốn câu chuyện của mình là câu chuyện sốt dẻo giật gân nhất, cho nên tuy không nói ra miệng, người ta tranh đua nhau nghe ngóng để rồi câu chuyện của mình luôn có tính thời sự, vừa nóng, vừa nhanh, vừa đạt được tính năng lôi cuốn. Nếu không thế, họ sẽ cảm thấy thiếu thốn một cái đó. Mặc dù có khi phải mang tiếng là người nhiều chuyện, họ vẫn bị cuốn vào hấp lực của câu chuyện của nhà họ Huỳnh.

Một người đàn ông đã thề rằng:

-Tôi cam đoan với cái vị có cái may mắn được nhìn thấy cái bức tượng Quan Thế Âm của nhà chị Nghêu tạc. Các vị sẽ phải phục sát đất cho mà em.

Đám đàn bà, kể cho con bú, người xĩa răng, người gãi rốn, nhao nhao hỏi:

-Có gì mà ghê thế!

Người đàn ông kể tiếp:

-Không ghê là không ghê làm sao. Nhìn mặt của mấy bức tượng Quan Thế Âm, nom giống y như là khuôn mặt vợ Ốc.

Đám đàn bà đồng thanh nói:

-Tưởng chuyện gì. Nhặt thế mà cũng kể.

Một người đàn bà khác nói ngay vào:

-Thế tôi hỏi các bác, chị chồng kiểu gì mà chiều nào cũng ra mộ em dâu thì có bình thường hay không?

Một bà khác nói chớ ngay vào:

-Chuyện ấy thì có liên quan gì đến nhà bác. Nhà người ta có phúc họ mới như vậy. Chứ còn ai như những nhà hết phúc khác. Chị chồng rửa cho em dâu để non với sảy thai. Nghe gớm chết. Chuyện như thế thì có gì là lạ.

Một cô gái răng vỡ tưởng câu chuyện của mình là hay, nói vào:

-Ngày xưa hai người họ hay chơi với nhau lắm. Rồi cả chuyện nhảy sông cứu nhau. Cô Nghêu thì cả đời không chịu lấy chồng. Cô Hợi nhà chú Ốc thì chỉ đẻ mỗi một đứa con là thằng Sinh. Hình như là hai người họ đồng tính...

Mẹ cô gái vùng tay lên đe:

-Tiên sư con bé này. Câm ngậy. Tát cho một cái vỡ mồm ra bây giờ. Bé nạt mất thế, đã học nói leo à...

Một cô gái khác có khuôn mặt hao hao giống cái dùi đục, bảo:

-Cơ mà nom cái nhà cô Nghêu ấy tướng cứng thế kia, không khéo chẳng thích đàn ông đâu. Mà có khi lại chỉ thích đàn bà thôi.

Một thím khác trả đũa, chêm ngay cho một câu:

-Tướng mày thì mềm mại lắm đấy. Cứng như gỗ thế kia mà cũng đòi chê bai người khác. Thế tao cũng bảo mày thích đàn bà thì mày bảo làm sao? Đúng là lắm mồm.

Cứ thế người ta thay phiên tiếp nối nhau những câu chuyện. Nào là ngày xưa hai người hay ra sông tắm chung. Lại còn cái khoản kỳ cộ cho nhau nữa. Rồi người ta nhắc đến chuyện cái hôm nhảy sông cứu

nhau, chuyện hai người to tiếng với nhau rồi một người bỏ làng, người kia quay ra ốm liệt giường liệt chiếu. Nào là chuyện có người nhìn thấy chị chồng vuốt mắt em dâu, chuyện chị Nghêu phục lên xác em dâu khóc như cha chết, mẹ chết. Rồi chuyện chị Nghêu ngày xưa vui vẻ, bây giờ hoá ra như người dại. Chuyện chị ta chiều nào cũng ra ruộng mả ở miết ngoài ấy cho đến tối mịt mới về. Lại còn cả chuyện chị Nghêu hay ra bến sông chỗ hai người ngày xưa bị kẹt cả đêm giữa dòng nước lũ, khuôn mặt bần thần như người hoá dại...

Cứ thế, những mẩu chuyện chấp vá lại, tạo thành một câu chuyện tuy không hoàn chỉnh nhưng tình ý có thể nhận ra đâu là đào đâu là mận. Chỉ có những người ngây ngô là thắc mắc tại sao Nghêu chiều chiều hay đi ra ngoài ruộng mả. Nhưng mà họ thắc mắc cũng phải, chuyện của Nghêu làm, nhìn chẳng tự nhiên chút nào. Nếu không nói là người đời chướng mắt.

Thì ra chẳng phải ai cũng có con mắt tinh đời để nhận ra những oan tình, những uẩn khúc chìm sâu dưới đáy dòng sông Lạch. Một con sông đã chứng kiến lời thề keo sơn từ mối tình của hai cô gái.

Hoa Giấy

Chương 50 Hoa Giấy

*Sinh ra chi giữa đời tang thương cánh mỏng
Gai góc vật nài đâm thấu niềm đau.
Một tình ba kẻ yêu nhau,
Làm nên hoa giấy, một màu tím than.*

Hoa giấy không có hương thơm. Hoa giấy không thể nào kết trái. Hoa giấy đầy gai nhọn. Hoa giấy mọc lan tràn, mọc tận tuy, mọc vô tư, gần như không hề cảm thấy mình là loài hoa vô ích. Nơi nào có đất, hoa giấy sẽ mọc. Nó chẳng cần nhiều nước lắm. Dù mưa dù

nắng, dù bão táp phong ba, dù thời tiết có khắc nghiệt đến cách mấy, bao giờ nó cũng nở rất hăng say.

Hoa giấy có ba cánh. Nó không phải là loài hoa đẹp nhất. Cánh nó rất mỏng, có lẽ vì thế nó đã nhiệt tình tràn lên qua màu sắc trẻ trung như thể nó muốn dâng cho đời những tâm tình đôn hậu nhất. Hoa giấy hiền hoà, ôm trong mình ba cái nhụy màu vàng nhạt, trung thực. Ba cái cánh mỏng có hình ba quả tim, màu đỏ như máu. Nó không kiêu sa hiềm khích, nó thật thà ngay thẳng. Chỉ cần một ngọn gió thổi qua, hoa giấy sẽ mở lòng mình ra như thể nó đang có một tình yêu dần thân hoàn toàn tự nguyện.

Có điều nhìn hoa giấy người ta cứ cảm thấy buồn thương cho số phận của nó. Một loài hoa chẳng được mấy người thật sự thương mến nó. Có lẽ vì thế hoa giấy hay tủi thân, nỗi niềm tâm sự khó tránh khỏi những điều gay góc. Nhất là cái tên mà người đời đặt cho nó. Tại sao lại là hoa giấy, một cái tên đáng lẽ chỉ đặt cho những loài hoa giả. Trong khi đó nó là loài hoa có thật.

Thằng hoặc người nhà quê vẫn hay không quen trồng hoa giấy làm hàng rào vì những chiếc gai nhọn ấy. Nhưng ở thành phố và những nơi du lịch sang trọng, người ta trồng chúng rất nhiều, có lẽ chính vì vẻ đẹp hiền hoà của hoa giấy.

...

Thằng Phú nhìn thằng Sinh:

-Chuyện tình cảm của hai thằng mình rồi sẽ ra sao hả Sinh.

Thằng Sinh nói:

-Một khi đã yêu, mình không bao giờ hối tiếc. Còn em thì sao?

Thằng Phú nhìn vào khoảng không xa xôi trước mặt:

-Có những điều chúng ta không thể nào vượt qua những định kiến, hay vượt qua được sự kìm hãm của số phận...

Thằng Sinh nhìn bạn nó:

-Chúng ta sẽ đạp lên lưng số phận. Chúng ta sẽ giẫm lên cổ nó.

Chúng ta sẽ chứng minh cho nhau thấy là chúng ta có quyền được yêu thương nhau, được sống với nhau. Được quan tâm và chăm sóc cho nhau. Anh tin chắc là anh và em sẽ làm được điều đó.

Thằng Phú xích lại gần bạn tình hơn, nó vòng tay qua vai bạn, hôn nhẹ lên má người bạn tình của mình rồi nói:

-Nói thì nói vậy thôi, chứ mỗi lần được ở bên nhau như thế này. Tự nhiên lại em cảm thấy mình không còn lo sợ đến bất cứ điều gì nữa. Em nói thiệt đó.

Im lặng một lúc sau, thằng Phú nói tiếp:

-Em thấy thương mẹ anh quá. Em cũng thấy tội cho bác Nghêu. Còn bố anh, em thấy ông ấy đã hy sinh quá nhiều. Mà anh có biết là bố anh đã hy sinh điều gì lớn nhất hay không?

Thằng Sinh đưa tay lên nắm lấy tay bạn nó:

-Anh tin là bố đã không ngăn cản anh yêu em. Anh nghĩ bố đã hy sinh rất nhiều. Vì trong sâu thẳm, bố rất mong anh có một người vợ và sinh cháu nội cho bố. Nhưng khi bố biết anh thương em, bố không ngăn cản anh nữa. Có phải đây là một hy sinh lớn nhất mà em muốn hỏi anh hay không?

Thằng Phú siết mạnh tay của bạn nó hơn. Rồi nó gật đầu xác nhận.

Con sông Lạch hiền hoà vẫn chảy ngang qua làng Cối. Ruộng trúc nhà bà phán Hựu mùa mưa nào măng cũng mọc rất nhiều. Cảnh vật nhìn chung vẫn không thay đổi, chỉ có người cũ thì già đi mà người trẻ thì cũng lần lượt bỏ làng đi lên thành phố hay những nơi có nhà máy công nghiệp mọc lên.

Hai thằng bạn cứ thế ngồi trên bờ cái vực hôm xưa, cả hai đang dõi mắt nhìn ra sông Lạch. Mùa này dòng sông Lạch hiền hoà như một bà vãi già trong lòng đã hoàn toàn thoát tục. Gió từ mặt sông thổi vào làm tóc hai đứa lất phất bay. Bất ngờ thằng Phú nói:

-Em vừa mới có một mơ ước!

Thằng Sinh bóp nhẹ vào đùi bạn, hỏi:

-Kể anh nghe thử coi được không?

Thằng Phú đặt tay lên bàn tay bạn nó, thăm thì kể:

-Ước mơ sau này em sẽ học nông nghiệp để cải tạo một giống hoa giấy mới, có hương thơm...thơm thật là thơm, anh nghĩ sao?

Thằng Sinh quay sang nhìn bạn, cười:
-Và không còn gai nữa...em hả.
Thằng bạn của nó gật đầu.

Gió vẫn thổi đều từ con sông Lạch đưa vào, mát rười rượi. Mảnh trăng mười bốn đã bắt đầu ló dạng. Chưa tròn lắm, nhưng cả hai thằng bạn tình đều biết là trăng sẽ thật tròn. Tròn và hoàn hảo như tình yêu của hai đứa nó ngày mai.

Tự nhiên không gian đêm nay bỗng ngập tràn hương hoa giấy.

... Hết...

Nguồn: Nhà xuất bản văn học
Bangaivn.net
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 03/06/2009 9:49:48 CH